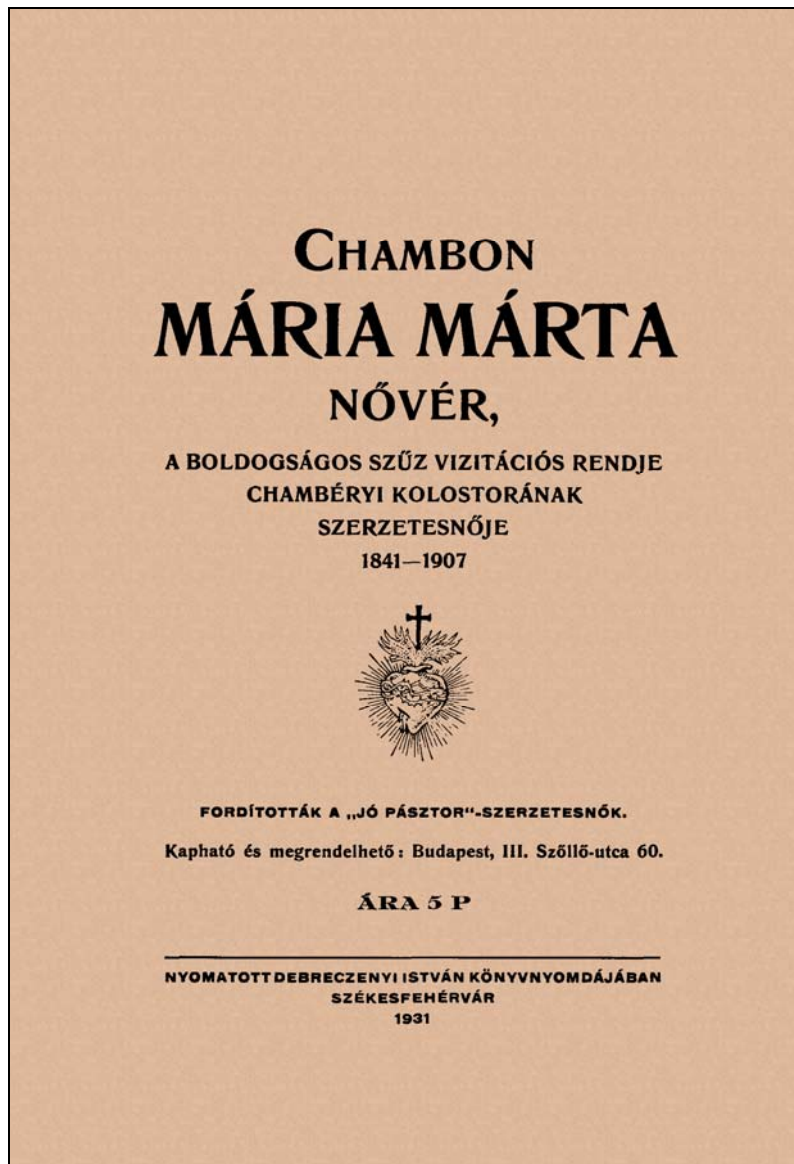

**Chambon Mária Márta,
a boldogságos Szűz vizitációs rendje chambéryi
kolostorának szerzetesnője
1841–1907**

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Chambon Mária Márta, a Boldogságos Szűz vizitációs rendje chambéryi kolostorának szerzetesnője – 1841–1907

Fordították a „Jó pásztor” - szerzetesnők

Nihil obstat.
Albae Regiae, die Aprilis 1931.
Raphael Marschall O. Cist
censor.

1106/1931 Imprimatur.
Albae Regiae, die 27. Aprilis 1931.
+ Ludovicus,
episcopus.

A francia eredeti Castellán Domonkos, chambéryi érsek 1928. november 21-én kelt rendeletére jelent meg.

A könyv elektronikus változata

A könyv az 1931-ben Székesfehérvárott, a Debreczeni István könyvnyomdájában megjelent könyv elektronikus változata.

A könyv szövegét Keserű Balázs vitte számítógépbe.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Az Egyház ítélete	5
Gasparri bíboros levele	6
Előszó a magyar fordításhoz.....	7
A Chambéryi érsek előszava.....	8
Ajánlás	10
A szerzők előszava.....	11
Előkészület.....	14
I. fejezet. Mária Márta nővér gyermek- és ifjúkora	14
II. fejezet. A chambéryi vizitáció.....	20
III. fejezet. A noviciátus. A szerzetesi élet első évei	25
IV. fejezet. Az első megnyilvánulások	29
V. fejezet. Lelki vezetők	32
A „misszió”. A Szent Sebekhez való ájtatosság	36
VI. fejezet. A keresztrefeszített Jézus választottja.....	36
VII. fejezet. A Szent Sebek megmutatása.....	41
A töviskorona és a fej sebei	42
A szívseb	43
VIII. fejezet. Hogyan felelt meg Mária Márta nővér az Úr Jézus kívánságainak.....	45
IX. fejezet. A sebhelyek. A szentáldozás Mária Márta nővér egyetlen tápláléka	48
X. fejezet. A Szent Sebek tisztelete és a szerzetesi testület	51
Egyéb kedvenc ájtatosságok. Mária Márta nővér a szerzetesi testületben és a nevelő intézetben	57
XI. fejezet. Mária Márta nővér és a Kisdéd-Jézus.....	57
XII. fejezet. Mária Márta nővér és a Boldogságos Szűz, Szent József és a Szent Család...60	
Jézus és Mária	60
Jézus, Mária és József.....	63
XIII. fejezet. Mária Márta nővér és a Szentháromság	65
Az Atya-Isten.....	65
A Szentlélek Úristen	67
XIV. fejezet. Mária Márta nővér és a Legméltóságosabb Oltáriszentség.....	68
Szentséglátogatások és eucharisztikus virrasztások.....	71
XV. fejezet. Mária Márta nővér és a szerzetesi testület.....	74
XVI. fejezet. Mária Márta nővér és a nevelőintézet	79
Mária Márta nővér erényei.....	84
XVII. fejezet. Hit – imádság – hála – egyszerűség – bizalom – önátadás.....	84
XVIII. fejezet. Mária Márta nővér alázatossága.....	90
XIX. fejezet. A vezeklés és a bűnbánat szelleme	97
XX. fejezet. Mária Márta nővér és a szerzetesi élet	101
XXI. fejezet. A tisztaság	105
Szűzies szeretet	106
XXII. fejezet. Az engedelmesség.....	109
XXIII. fejezet. A szegénység.....	112
XXIV. fejezet. Mária Márta nővér szeretete.....	115
I. Isten iránti szeretete	115

II. Felebaráti szeretete.....	118
XXV. fejezet. Az apostoli buzgóság.....	121
I. A szentséges Atya és az Egyház – A püspökök és a papok	121
II. A lelkek – A bűnösök, a haldoklók.....	124
III. A tisztító tűzben szenvedő lelkek	126
Megpróbáltatások. Különös kegyelmek. Az utolsó évek és a halál.....	129
XXVI. fejezet. Megpróbáltatások. Ellentmondások. A képzelődéstől való félelem. Elhagyatottság. A gonosz lélek támadása.....	129
XXVII. fejezet. Különös kegyelmek	134
I. Rendkívüli látomások.....	134
II. Elragadtatások.....	138
XXVIII. fejezet. Vágy a mennyország után.....	142
XXIX. fejezet. Mária Márta nővér utolsó évei és halála	145
XXX. fejezet. A halál után.....	151

Az Egyház ítélete

Éljen † Jézus

Kijelentjük, hogy az ebben az életrajzban előadott tényekkel, vagy a kifejezések megválasztásával semmiképpen sem akarunk elébevágni Anyaszentegyházunk ítéletének, amelyhez alkalmazkodunk, és amelynek szívünk mélyéből alávetjük magunkat.
A Boldogságos Szűz vizitációs rendje chambéryi kolostorának főnöknője és szerzetesnői.

Áldassék az Isten!

*Chambon Mária Márta nővér
(Emlékezetből)*

Gasparri bíboros levele

ŐSZENTSÉGE
ÁLLAMTITKÁRSÁGA

Vatikán, 1929. július 13.

Igentisztelendő Főnöknő Anya!

A Szentséges Atya kegyesen fogadta a hódolatot, amelyet Ön „*Chambon Mária Márta nővér*” teljes életrajzának felajánlásával iránta tanúsított. Őszentsége köszönetet mond Önnek gyermeki tisztelete ez újabb tanubizonyosságáért. Kívánja, hogy e sorok olvasása hozzájáruljon megváltásunk nagy titka kimondhatatlan kincseinek megismeréséhez. Atyai jóindulatának jeléül Önnek és az egész szerzetesi testületnek különös szeretettel apostoli áldását küldi.

Igentisztelendő Anyát mélységes tiszteletemről biztosítva, vagyok

Gasparri P. bíbornok

A Vizitációs Zárda
Igentisztelendő Főnöknőjének
Chambéry

Előszó a magyar fordításhoz

Mint a három év előtt Érden letelepedett vizitációs nővérek főpásztora örömmel adom a magyar katolikus olvasóközönség kezébe ezt az érdekes életrajzot.

Valahányszor a Vizitáció áldott csendjében megfordulhatok, mindig csodálom a lelki élet nagy mesterének, Szalézi Szent Ferenc püspöknek gazdag szellemét, amely még ma is oly erőteljesen inspirálja leányait a természetfeletti élet szinte elérhetetlen magaslataira: a szemlélődés teljes önátadására s a tökéletes engedelmesség és az igaz alázat önfelelt, hősiességek áldozataira.

Miután a vizitációs rend Isten kegyelméből és csodálatos segítségével letelepedett Magyarországon, nagyon kívánatos, hogy a magyar katolikus közönség is megismerje és megbecsülje a Vizitáció szellemét, amely a lelki életnek mindig magas iskolája volt, és mindig gazdag volt rendkívüli kegyelmekben. Hála Istennek, ma is, és nálunk Érden is az.

Épp ezért nagy nyereség a magyar misztikus irodalom számára Chantal Szent Franciska és Alacoque Szent Margit életrajza után Chambon Márta Mária életrajza s az Úr Jézus szent sebeiről és kínszenvedése kimeríthetetlen kincseiről szóló nagyjelentőségű tanítása s az új ajtatosság története.

De ha valaki nem is érdeklődne a Vizitáció és annak szelleme iránt, nagy haszonnal fogja forgatni e könyvet.

Nagy vallási felbuzdulásunk mellett is a mi korunknak nagy hiánya, és veszedelme is egyúttal, hogy elvesztette egészséges érzékét, s ezáltal tiszteletét és érdeklődését a misztikus élet, annak szelleme és gazdag világa iránt.

Nagy áldás mindenkire, ha ezt a gazdag életet és annak szellemét és törvényeit megismerni és megbecsülni tanulja. Minden igaz misztikus léleknek élete egy érdekes új világ, amely tele van soha nem sejtett finomságokkal és sokszor érthetetlen mélységekkel.

Bárcsak Chambon Márta Mária életrajza megérettetné ezeket a finomságokat és lelki mélységeket a magyar katolikus lelkekkel is, s megtanítaná őket az eucharisztikus Úr Jézus hősiességek szolgálatára.

Székesfehérvár, 1931. május 20.

Shvoy Lajos,
székesfehérvári püspök

A Chambéryi érsek előszava

A próféták, akik megváltásunk titkát megjövendölték, hasonlóképpen az apostolok, akik azt a világban hirdették, a mi Urunk Jézus Krisztus szentséges sebeit egyhangúlag üdvösségünk főszközének ismerik el.

„Ő pedig megsebesítettett a mi gonoszágainkért, összeroncsoltatott a mi bűneinkért; a mi békeségünkért van rajta a fenyíték, és az ő kékségével gyógyultunk meg” – mondja Izaiás próféta (53,5).

Ugyanezt ismétli Szent Péter (I. 2, 24), Szent Pál pedig mintegy visszhangként mondja: „Az ő vére által igazultunk meg (Róm. 5, 9).

„Mi szentebb, mint a Szent Sebek?!” – így ír VI. Ince pápa. – „Belőlük eredt a mi üdvösségünk.”

Nem meglepő tehát, ha egy szegény falusi leány, az örök üdvösségről elmélkedve, elbámul a mi Urunk Jézus Krisztus szentséges sebeinek jelentőségén. Teljesen megfelel a misztika szellemének, hogy az isteni Mester figyelmezteti őt, mily hathatós a Szent Sebek tisztelete a bűnösök megtérítésére, a szemlélődő lelkek buzgóságának ébrentartására és minden kegyelem elnyerésére.

Ez a mű ezeket a fontos igazságokat tárja elénk. Chambon Mária Márta élete a chambéryi vizitációs zárda egyik alázatos laikus nővérének, aki a mi Urunk Jézus Krisztus szent sebei tiszteletének apostola volt, bájos története. Felesleges hangoztatnom, mily jámbor gonddal s mily alapos figyelemmel történt a reá vonatkozó iratok s emlékek összegyűjtése és rendezése, attól a vágytól ösztönözve, hogy a munka mennél tökéletesebben sikerüljön, és hogy az adatok nyilvánosságra kerülhessenek. Gyönyörűséggel telik meg a lelkünk, mikor e sorokat olvassuk.

Ebben a zárt életben kevés a kimagasló esemény. Változatosságot is hiába keresnénk benne. Ellenben megtaláljuk benne a jámborság és az erényesség példáit. Ami azokat a rendkívüli kegyelmeket és kinyilatkoztatásokat illeti, amelyekkel Mária Márta nővér kitüntetett, megcsodáljuk őket, a nélkül, hogy hasonló dolgokra igényt tartanánk. Ezek ritka dolgok, a választottak számára fenntartott kegyelmek, amelyekre méltatlanoknak kell magunkat tartanunk, még akkor is, ha esetleg kemény vezekléssel már egészen megtisztítottuk is lelkünket, vagy ha kitartóan gyakoroltuk is az alázatosságot és a keresztény türelmet.

Fontos, hogy határozott különbséget tegyünk a mindenki számára adott „Isteni Kinyilatkoztatás” és ama kinyilatkoztatások között, amelyeket egyes lelkek a századok folyamán kaptak. Az „Isteni Kinyilatkoztatás” lezáródik Szent János szavaival, aki apostoltársait túlélte, és Apokalipszisében a legfőbb Bíró érkezését sürgeti: „Jöjj el, Uram Jézus! Amen.” Ez a szent kincs az Anyaszentegyházra bízott és nagyobbodni már nem fog.

Az ehhez még esetleg hozzájáruló magánkinyilatkoztatások már nem követelnek lelkünkől föltétlen hódolatot, hívő ragaszkodást, hanem csak azt, hogy jámbor lélekkel fogadjuk őket.

Amit egyes szentéletű emberek mint természetfeletti közléseket adnak tudunkra, amit ők mint Isten által reájuk bízott dolgokat tanítanak és ajánlanak nekünk, nem fűz semmi újat azoknak a kinyilatkoztatott igazságoknak egészéhez, amelyeket a Szentírás tartalmaz, és amelyeket az Anyaszentegyház elismer. Az egyházi tekintély feladata az, hogy megbizonyosodjék a felől, hogy e magánkinyilatkoztatásokban tényleg nincsen semmi sem, ami ellenkezik a Szentírás tanításával, sőt minden összhangban van bennük azokkal az igazságokkal, amelyeket az Egyház hivatalos képviselői tanítanak, és hogy e mellett épülésre szolgáló anyagot tartalmaznak.

Mivel az említett biztosítékokat a jelen műben megtaláltuk, szívesen adjuk reá jóváhagyásunkat. Kívánjuk, hogy Mária Márta nővér életének olvasása által a lelkek még jobban érezzék Istennek az emberek iránt való szeretetét, a mi Urunk Jézus Krisztus szenvedéseinek értékét, és még jobban féljenek ezt a magasztos és egyben gyengéd felséget megbántani. Erre tanítanak a Szent Sebek. Az emberek majd igyekezni fognak e szerény élet példáját követni, amely bármily rejtett volt is, az ima és a munka szeretetét, az engedelmség és az alárendeltség szellemét tanította, ami mind egy-egy kapuja a mennyországnak. Az erények többet érnek, mint a dicsőségnek egy-egy sugara, amely a túlvilág titkos hasadékain át néha előtör, mert ezek vezetnek a dicsőség teljéhez és a mennyei boldogságba.

†Castellan Domonkos
chambéryi érsek

Ajánlás

Castellan chambéryi érsek úr Önnagyméltóságának

Kegyelmes Urunk!

Azt az óhaját volt kegyes nyilvánítani, bár jelenne meg annak az alázatos laikus nővérek az életrajza, akinek egyszerűsége és ártatlansága – úgy látszik – magára vonta a mi Urunk Jézus Krisztus tekintetét.

E feladat teljesítése kemény próbára tette tapasztalatlanságunkat. De erőt és bátorságot adott az a meggyőződésünk, hogy munkánk a lelkek hasznára fog válni. Sarkalt bennünket továbbá az a gondolat is, hogy ennek a műnek az elkészítésével örömet szerzünk Mélyentisztelt Atyánknak!

Engedje meg, hogy engedelmisségünk gyümölcsét Önnek ajánljuk.

Miközben tüzetesen tanulmányoztuk előljáróink feljegyzéseit, lassanként mindjobban kidomborodott előttünk Chambon Mária Márta nővér lelki arculata. Napról napra tisztábban láttuk, hogy – eltekintve a nem közönséges utaktól, amelyeken neki járnia kellett, – laikus nővérünk mindenekelőtt példás vizitációs apáca volt.

A világnak búcsút mondva, a vizitációs apácának bensőséges, Jézussal egyesült életet kell élnie „alázatosságban, szelídségben, egyszerűségben.”¹ A vizitációs apáca tegyen félre minden személyes érdeket, s ne keressen mást, mint az Isten szeretetét, dicsőségét és az Ő érdekeit. Nem kizárólag önmagáért, hanem a lelkekért választotta ki, ezért kapta hivatását. „Egész élete, minden ájtatossági gyakorlata arra szolgáljon, hogy őt Istennel egyesítse; hogy imáival és jó példájával az Anyaszentegyház segítségére legyen, és felebarátainak lelkiüdvét előmozdítsa.”²

Ezeket a dolgokat, – szent alapítónk példáját követve, – Nagyméltóságod oly szívesen idézi emlékezetünkbe minden atyai látogatása alkalmával, mivel tudja, hogy ez a mi hivatásunk, ez a mi „misszió.”

Ezt a „missziót” a mi egyszerű, tanulatlan Mária Márta nővérünk szünet nélkül kiválóan teljesítette, fogadalma letételétől egészen a sírig, Üdvözítőnkkel való állandó bensőséges kapcsolatban és az ő Szent Sebeitől ihletve.

Ő mireánk bízta missziójának folytatását.

Szeretnénk azon tovább dolgozni e lapok terjesztésével, amelyeknek minden egyes sora hangosan hirdeti azt a szeretetet, amely a szegeknél erősebben tartotta Üdvözítőnket a kereszten. Kegyelmes Urunk áldása adjon szavainknak több erőt és hathatóságot, és az Ön védelme alatt a Szent Sebek tisztelete terjedjen el mindenfelé, mennél több lélek javára és üdvére! Részesítse áldásában Nagyméltóságod a lémenci szerény családot is, amely oly boldog, hogy atyai jóindulatát élvezheti.

Segítsen az bennünket, hogy mindinkább a keresztre feszített Úr Jézus jegyesei legyünk, kinszenvedése bizalmasának méltó nővérei és örökösei, szent atyánknak és szent anyánknak igazi leányai.

Annak Szívében, akinek helyettese Nagyméltóságod, s akinek tekintélyét bírja, maradunk

Nagyméltóságodnak alázatos, engedelmes, méltatlan leányai és szolgálói Krisztusban a Boldogságos Szűz vizitációs zárdájának főnöknője és nővérei.

Áldassék az Isten!

¹ Szal. Sz. Ferenc, Értekezések, XIII. fej.

² Lelki Útmutató, I. fej.

A szerzők előszava

Gasparri bíbornok úr Őeminenciájának levele, amely a „**Chambon Mária Márta és a mi Urunk Jézus Krisztus szent sebeinek tisztelete**” című füzet negyedik kiadása elején található, egyrészt biztosított minket Szentséges Atyánk, XI. Pius meglepéséről, másrészt értékes és hathatós ösztönzés volt nekünk arra, hogy Isten alázatos szolgálója **teljes életrajzának** megírásához hozzáfogjunk.

Mária Márta nővér már nem ismeretlen valaki. A Szent Sebekről szóló nyomtatványok, valamint az említett kis füzet elvitték nevét az összes világrészekbe. Úgy látszik, mindenütt úgy fogadták, mint az Ég küldöttjét. Úgy látszik, mindenfelé azt az apostoli szellemet lehelte, amely őt magát élte.

Az Úr Jézus Krisztus áldja meg mindazokat, akik, őt utánozva és őt követve, apostolok akarnak lenni.

Bízunk abban, hogy ez az apostolkodás még nagyobb arányú s még gyümölcsözőbb lesz az újabb adatok közlése nyomán.

Hányan tanulhatják meg ettől az alázatos szerzetesnőtől Jézus szent sebeinek hívő szemlélését, azok beszédének megértését, a maguk szenvedéseinek és küzdelmeinek e Szent Sebekbe való elrejtését, végre azok végtelen érdemeinek értékesítését, felajánlva azokat Istennek a bűnösök megtérésére és a tisztító tűzben szenvedő lelkek enyhülésére!

A Kálvária kemény, de egyszersmind szeretetteljes tanítása a jászol és az Oltáriszentség édes tanításával olvad egybe abban az alázatos, hallgatag, bensőséges és rejtett életben, amelyben nővérünk oly tökéletes példát mutatott nekünk.

Mennyi lelki haszon származik abból, ha megismerünk egy szerény apácát, aki azt hitte ugyan magáról, hogy koldusszegény a lelke, holott oly gazdag volt az Ég ajándékaiban! Mily élénk visszhangra találnak lelkünkben azok az isteni oktatások, amelyek az ő számára Mesterének, az Úr Jézusnak ajkairól elhangzottak!

Azok a tények, amelyeket e könyvben ismertetünk, kétségkívül rendkívüliek. Amint előjáróinak feljegyzései azt bizonyítják, Mária Márta nővér élete állandó érintkezés volt az Éggel.

Mindazáltal, ha a maguk összességében tekintjük őket, és minden magyarázattól eltekintünk, ezek a tények annyira magukon viselik az igazság pecsétjét, hogy úgy látszik, nem szabad kételkednünk bennük.

Felvilágosult, a szerzetesi testület lelki igazgatásával hivatalosan megbízott papok tesznek azok mellett tanúbizonyságot.

Birtokunkban van Blanc Mária Alexia és Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyák tanúsága is, akik lelki leányuknak a bizalom és nagybecsülés érzelmeivel adóznak, s akik egyházi előjáróik felszólítására, húsz éven át, aggályos gonddal foglalták írásba mindazt, amit az alázatos laikus nővér nekik engedelmességből naponként elmondott.

Ezekhez hozzáfűzhetjük még kortársainak tanúbizonyságát. Mily meglepetés volt idősebb nővéreink számára a kéziratok köztudomásra hozása. Az előttük addig ismeretlen dolgok felolvasásánál Mária Márta nővért szinte újból maguk előtt látták, s egyúttal világos lett előttük mindaz, ami Mária Márta nővér viselkedésében és cselekedeteiben azelőtt megmagyarázhatatlan volt nekik. „A Mester oktatásainak” külső alakjában felismerték azt, ami néha szegényes társalgásai alkalmával „foszlányokban” kicsúszott nővérünk ajkain; tanulatlanságában ugyanis képtelen volt egy magasabb gondolatot tökéletesen és összefüggően kifejezni.

Vakmerőség volna részünkről, ha ezeknek az „isteni közlésekének valódiságáról, terjedelméről, természetéről vagy alakjáról ítéletet akarnánk mondani. Már előre

helytelenítjük mindazokat a túlságosan határozott, túlzott vagy téves kifejezéseket, amelyek esetleg tollunkból kikerülnek. Nem a mi dolgunk az ítékezés vagy a vitatkozás. A mi szerepünk sokkal szerényebb s egyben sokkal vigasztalóbb, vagyis

követni kedves nővérünket földi életének útján, felvilágosítást keresve a szerzetesi testület által őrzött emlékek között s még inkább bizalmasainak feljegyzéseiben;

rendezni azokat a feljegyzéseket, amelyeket a főnöknők nap-nap után készítettek, s amelyeket húsz füzetben fektettek le, sebtiben, egy-két perc alatt, amint elfoglaltságuk azt éppen megengedte;

arra törekedni, hogy azokat néhány főbb pontban összefoglaljuk, és bemutassuk Jézus választottját, amint az isteni Mester őt missziójára kiválasztja, előkészíti, alakítja és vezeti.

A mi feladatunk, mint mondtuk, szerény és vigasztaló, ... mindazáltal gyengeségünkhöz mérten elég nehéz. A legmélyebb hálával mondunk köszönetét mindazoknak, akik tanácsaikkal segítségünkre voltak.

Egyik volt főnöknők, Breton Johanna Franciska tisztelendő anya, aki, sajnos, nagyon korán ragadtatott ki szerető körünkből, már készítgette számunkra az utat. Mária Márta nővér halála után megírta annak rövid életrajzát, ami ugyan nem került ki irattárunkból, de számunkra értékes alapul szolgált, s egyúttal hiteles adatok forrása volt, főképp kedves nővérünk életének utolsó éveire és halálára vonatkozólag. Kedves tisztelendő anyánk ugyanis ezekről mint elsőrendű és kétségbevonhatatlan tanu szól. Ő zárta le Mária Márta nővér szemeit. Ő szerkesztette a más helyen közölt szép imát Isten szolgálójának boldoggá avatásáért.

Találtunk egy 1907 szeptember havában kelt iratot, amelyet ő sajátkezűleg írt alá, s amelyben felajánlja magát Istennek „áldozatul, a kedves megboldogult áldozatainak folytatására.”

Adja Isten, hogy ő is, meg a többi egykori anyáink is segítségünkre lehessenek a megakadt munka befejezésében, hogy tollunkat úgy vezethessék, hogy azok a közlések, amelyeknek ők tanui és bizalmasai voltak, dicsőítsék az Úr végtelen irgalmát „szeretetének alázatos játékszerével” szemben.

Munkánk nem kelti a rendes életrajzok benyomását, amelyek az eseményeket természetes sorrendben adják elő. A mi életrajzunkban kevés az esemény. Mária Márta nővér kifelé való élete nagyon egyhangú. Egyénisége teljesen elvész az őt környező homályban. Másrészt, ha az átkutatott kéziratok derítenek is valamelyes fényt kedves nővérünk lelkivilágára, mégsem nyújtanak olyasmit, aminek alapján követni lehetne annak fokozatos fejlődését. Végre, hogyan is lehetne ennek a léleknek életéről képet nyújtani a nélkül, hogy azt a természetfölötti világot ne érintenők, amelyben ő állandóan elmerült?! Ha alaposabban figyeljük őt, három életet fedezünk fel benne: külső életét, belső életét és „misztikus” életét, amely tele van szöve rendkívüli tényekkel. Mindez azonban annyira egybeolvad, hogy e három életet egymástól elválasztani és külön tanulmányozni nem lehet a nélkül, hogy egyéniségének jellemző vonásai kárt ne szenvednének: Mária Márta nővér a zárdában él, a szolgálatának megfelelő foglalkozások között mozog; ugyanakkor azonban lelke Istennel a legbensőbb egyesülésben marad, sőt, mi több, a természetfeletti világgal állandó érintkezésben van. A szellemek láthatatlan világában éppoly otthonos, mint az anyagi világban... Legjobbunk találtuk, ha nem választjuk el egymástól azt, amit a dolgok realitása egyesíteni látszik.

Az első fejezetek után, amelyek a gyermek és a serdülőkort s a zárdabalépést tárgyalják, soraink főcélja: Mária Márta nővér „missziójának”, a Szent Sebekhez való alapítatosságával, egyéb kedvenc ájtatosságainak és erényeinek ismertetése. Ez magában is bőséges anyag, egyébként pedig megvan az az előnye, hogy így bemutathatjuk kedves nővérünket életének különféle mozzanataiban, környezetében, jártában-keltében.

Sajnáljuk, hogy a drága gyémántokat közönséges foglalatban adjuk, holott színaranyba kellene azokat foglalni. Mindazáltal hisszük, hogy értékükben nem veszítenek. A mi szavunk szegényessége juttassa annál jobban érvényre annak az isteni hangnak a gazdagságát, amelyet jámbor nővérünk oly gyakran vélt hallani.

Imádandó Üdvözítőnk egy alkalommal így szólt jegyeséhez: „Leányom, az én szavaimat a maguk egyszerűségében kell közölni, s nem szabad azokat megváltoztatni”

Teréz Eugénia tisztelendő anyánk, akinek ez az üzenet átadatott, minden bizonnyal figyelmeztetésnek vette azt arra vonatkozólag, hogyan kell neki a Mária Márta nővérnek osztályrészüln jutott kegyelmekről szóló feljegyzéseit elkészítenie. Szinte érezzük, mily aggályos pontossággal jegyzi fel szóról-szóra a kedves látnok naiv közléseit, minden hozzátoldás nélkül. Ez az oka, hogy jegyzeteiben jóformán nyoma sincsen az ő személyes észrevételeinek, ami részben sajnálatos, hiszen egy-egy röpke megjegyzés néha oly jó felvilágosítást adna!

Mivel a mi feladatunk más, nem követhetjük ezt a tisztelendő anyát minden pontban, de legalább tökéletes pontosságát és, amennyire lehet, óvatosságát óhajtjuk utánozni.

Reméljük, hogy így az isteni Mester óhajait teljesítjük. Igen örülnénk, ha gyenge erőnkkel hozzájárulhatnánk Jézus ama szavainak megvalósulásához, amelyeket szolgálójához intézett: „A te utad az, hogy megismertess és megszeretess engem, főképpen a jövőben.”

Az Úr adja meg nekünk ezt a kegyelmet, és legyen érte áldva!

Kelt chambéryi zárdánkban, 1928. szeptember 14.

Előkészület

I. fejezet. Mária Márta nővér gyermek- és ifjúkora

„Én a mező virága vagyok és a
völgyek lilioma. Tiszta szívet keresek,
és abban találok örömet”
(Énekek éneke 2, 1)

Chambin Mária Márta nővér a kies fekvésű Croix-Rouge faluban született, Chambéry-től néhány kilométer távolságban. A gyönyörű vidéken méltóságosan uralkodik a Nivolet-hegy, a tetején hatalmas feszülettel, amely 1862 óta az egész környékre kiterjeszti áldásos oltalmát.³

Croix-Rouge a Saint Pierre de Lémenc-i plébániához tartozik, a rómaiak régi „Lemencum”-ához. Tehát a mi zárdánkhoz – a feuillanti atyák régi lakóhelyéhez⁴ – tartozó templomban történt meg a gyermek lelki újjászületése testi születésének napján, 1841. március 6-án.⁵ A szent keresztségben a Franciska nevet kapta.

Imádandó Megváltónk, aki benne megaláztatásainak, szegénységének és szenvedésének tökéletes követőjét kívánta látni, az első pillanattól fogva reá nyomta a hozzá való hasonlatosság bélyegét.

Igaz, Jézus jövendőbeli jegyesének bölcsője nem egy istállónak a jászola volt; mindazáltal a szalmafüdeles nyomorúságos kunyhó, amelynek padlója a puszta föld volt, s amelyben ő napvilágot látott, szegénységben versenyezhetett a betlehemi barlanggal.

Kezetben egyetlenegy hideg és nedves helyiség alkotta a fiatal Chambon házaspár otthonát. Midőn a család számban növekedett, – Franciska ugyanis a legidősebb volt hat fivére⁶ és egy nővére között – néhány deszkából valami padlásféle helyiséget róttak össze, amely a fiúknak szolgált éjjeli nyugvóhelyül, miután kissé megnőttek. Egy hizelgően „istálló”-nak nevezett oduban tartotta a család egyetlen kecskéjét. Ezt Franciska, mihelyt kora megengedte, legelni vitte az utak szélére. Ehhez a foglalkozásához fűződik a kisleánynak egy igen szomorú emléke. Az egyik napon figyelmetlen volt, bizonyára Istenbe merült el, aki már akkor kezdte magát megéreztetni a leányka lelkével, a haszontalan állat meg ez alatt letért a tüskés ösvényről, és a közeli rétre iramodott, amely sokkal jobban vonzotta. Ebben a pillanatban ment arra a csósz, aki az esetről irgalom nélkül feljelentést tett. Elképzelhető a szegény gyermek bánata, sírása, midőn látta, hogy az ő hibája következtében szüleinek amúgy is oly sovány erszénye még inkább megcsappan. Hozzá tartozói állítása szerint ez az esemény is hozzájárult ahhoz, hogy annyira megutálta a világot, amelyet kegyetlennek és veszélyekkel telinek mondott.

Franciskának édesatyja egyszerű, becsületes, hívő és – mondhatjuk – jámbor ember volt. Szent Filoménát nagyon tisztelte, mert egyszer az ő közbenjárására gyógyult meg. Családját keresztény módon nevelte. Különben durva külsejű munkás volt, aki állandóan a mezőn,

³A feszületet a jámbor de Fernex gróf emelte a hegy legkimagaslóbb pontján, 1558 m magasságban. 1910-ben egy rettenetes vihar ledöntötte, mire fellobbant a savoyaiak hite és szeretete. A tízezer franc, amely újból való felállításához szükséges volt, gyűjtés útján hamarosan összejött. Jelenlegi alumíniumöltönyében pompásan ragyog a nap fényében, és áldást hint egész Savoyára.

⁴Lásd a következő fejezetben a zárdánkra vonatkozó magyarító jegyzetet.

⁵A Szent Sebek tiszteletéről szóló füzetkékben tévedésből 1844. május 24. van jelezve.

⁶Egy közülük még a bölcsőben halt meg. A többi is mind nővérük halála előtt szállt sírba.

vagy a szomszédos kőbányában dolgozott. Mikor a fiai felcseperedtek, vele együtt elszegődtek, közben pedig a házacskájuk előtt fekvő kis kertet művelték.

A Chambon család kifogástalan jó hírnévnek örvendett. Mikor a legidősebb fiú házasodni szándékozott, leendő apósának csodálkozásukat fejezték ki ismerősei, hogy ő, aki némi vagyonnal bír, vejenek elfogadja ezt a fiatal embert, akinek semmije sincs. – „Igaz, hogy szegények ők, – felelt a jóindulatú és erőshítű ember, – de oly jók! Különösen az édesanyja oly tisztességes asszony és jó katolikus. Szívesen adom a fiának leányomat.”

Szorgalmas munkája és becsületessége által a család kiemelkedett a nyomorból, sőt valamelyes szerény kényelmet is tudott magának teremteni. A mélyenfekvő szobát elhagyták, – azt ezentúl már csak pincének használták. Építettek mellette egy kedves lakást, amelyet egy fából készült erkély még csinosabbá tesz. A szobákat maguk a gyermekek bútorozták be. Mária Márta nővér már most tapasztalhatta, mint kíséri az Isten áldása azokat, akikről az Úr Jézus megígérte neki, hogy a magáéinak fogja őket tekinteni: „*Miként a szerzetesi léleknek, ígéretemhez híven, százannyit adok vissza, éppúgy a tiednek is százannyit adok vissza.*” Az evangélium szerint „*százannyit e világon, a másvilágon pedig az örök életet.*”

Kedves nővérünk édesanyja, aki a nemes Barandier⁷ család egyik elszegényedett ágának sarja volt, erre az ígéretre valóban méltó volt Chambon asszony szívesen vitte magával kis leányát vallásos szertartásokra. Különösen örült, ha Franciskával együtt a keresztutat járhatta, amely a zárdát és a várost beárnyékoló dombon húzódott. Mivel ez a hegy nagyon hasonlít a Golgothához, Kálváriának nevezik. Chambon asszony szent volt mindazok nyilatkozata szerint, akik őt ismerték. De egyszer maga az Úr is megmutatta gyermekének, aki az Ő jegyese lett, mennyire meghódította isteni Szívét édesanyja lelkének komoly jámborsága: „*Ennek az asszonynak szép koronája lesz a mennyországban.*”

Ilyen befolyás alatt Franciska lelke önkéntelenül Isten felé fordult. Még élete végén is szívesen emlékezett vissza arra az öröme, amelyet ártatlan kis szíve érzett, mikor édesanyja szelíden az akkor még csak 4–5 éves kisleány fejére tette kezét, és a szomszéd asszonyhoz így szólt: „Ó! ami őt illeti, szűz fog maradni.

És valóban az, aki a mezők virágának és a völgyek liliomának mondja magát, nem késett magához vonzani azt az alázatos ibolyát, amelynek oly tiszta illata alkalmas volt őt elbájosolni. Hallgassuk meg magát kedves nővérünket, mint beszéli el rövid idővel halála előtt az ő kissé nyers előadási módján, és az 1850-es években Savoyában szokásos nevelés egyes érdekes részleteire kitérve, azokat a kiváló isteni kegyelmeket, amelyek egybevegyülnek legrégebb emlékeivel: „Anyám Isten szolgálatát mindennél többre becsülte. Fivéreimmel szemben igen erélyes volt. Reggelit sohasem adott nekik, míg imájukat el nem végezték. Némelykor sírtak, mert éhesek voltak, de anyám nem engedett. Atyám a mezőn dolgozott. Jól végezte munkáját, jó ember volt. Egy nagynéném is volt, ez volt az én keresztanyám. Jó asszony volt.

Egy nagypénteken – hét-nyolc éves lehettem – nagynéném felvitt⁸ a kereszt imáadására. Mikor már térdeltem, így szólt: „Tárd ki a karodat keresztalakban, és imádkozzál őt Miatyánkot és őt Üdvözlégyet!” Nehezen tudtam karjaimat kitárni, mert kevéssel azelőtt szénahordásnál igen megfájdult a gyomrom. Több nap óta jóformán semmit sem tudtam enni... gyenge voltam ... még egyenesen sem tudtam magam tartani,... de karjaimat azért keresztalakban kitártam, és elmondottam az őt Miatyánkot és őt Üdvözlégyet. Ez alkalommal

⁷ B... Lujza kisasszony, aki a zárda kötelékébe tartozott, és annak jótévője volt, hallott egyszer beszélni erről az előkelő származásról. Ekkor Mária Márta nővért rögtön többre becsülte. Személyesen akart vele beszélni: „Úgy hallom, Kedves Nővérem, Ön a Barandier családnak egyik leszármazottja... Édes anyja talán Barandier leány volt?” – „Igen, Barandier leány volt.” – „De tudja Ön azt, hogy ez előkelő, nemes család?” – „Nem tudom ... az nem nagy dolog... az ilyesmire, Kisasszony, én nem adok semmit.” – És a jó nővér hamar távozott, lehetetlené téve a további érdeklődést.

⁸ Kezével a lémcenci templom kriptájára mutatott, amelynek közelében folyt e beszélgetés.

láttam Őt első ízben. A kereszten függött, szétmarcangoltan, teljesen vérrel borítva... Ó! milyen rettenetes állapotban volt!... Szólni, nem szólt hozzám semmit. Rövid idő múlva el kellett mennem nagynénémmel. Nem mondtam meg, hogy láttam Őt, sem neki, sem másnak.” Ez volt az Üdvözítő szenvedésének első kinyilatkoztatása, a kezdete azoknak a kinyilatkoztatásoknak, amelyek kedves nővérünk későbbi életében oly gyakoriak voltak.

Jézus nem szólt. De hát van-e neki szüksége szavakra, ha ő magát valakivel meg akarja értetni?... Imádandó oldalsebéből kilövellte isteni hatalmának láthatatlan kegyelemsugarát, és felgyújtotta vele e fiatal leány lelkében ugyanazt a vágyat, amely az Ő isteni Szívét emésztí: a vele való szorosabb kapcsolat vágyát a szeretet szentségében.

Áldozni!... Jézust fogadni!... Franciska már csak ezt kívánta. Midőn ezt az óhaját plébánosával közölte, a következő választ kapta: „Gyermekem, a katekizmust kell tanulnod.” „Édesanyám erre iskolába küldött, és én mindjárt tudtam a katekizmust – így beszél tovább félig remegő, félig ujjongó hangon. Az ember sejti, hogy rendkívüli kegyelmi segítségben részesült; annál is inkább, mert a katekizmuson kívül más oktatásban nem részesült, ezt is csak hallásból tanulta. Mária Márta nővér sem írni, sem olvasni nem tudott.

Ellenben mily jártas volt a keresztény élet és erények tudományában, a nélkül hogy ezt csak sejtette is volna! Már ily zsenge korban megértette, sőt megkívánta az önmegtágadást. De mit vonhatott meg magától, mikor életmódjuk már amúgy is oly szegényes volt, és csak a legszükségesebbre szorítkozott?... Kiváltságos gyermeklelkek azonban – amilyen volt például a kis de Guigné Anna is – e téren példát adnak a felnőtteknek. „Anyám, könyörgött Franciska, adjon nekem levest, még mielőtt vajjat tesz bele.”

Mária Márta nővér szülőháza

Croix-Rouge és a kápolnának nevezett házacska

A leányka megkapta a szerény kunyhónak egy egész kicsiny szögletét, ahol ajándékba kapott képecskéit elhelyezhette. Ez valóságos oltár volt. Minden éjjel, mikor azt hitte, hogy már mindenki alszik, csendesesen felkelt, hosszú ideig térdelt a puszta földön, és fiatal szívének egész hevével imádkozott mindaddig, míg édes anyja észre nem vette, és újból pihenésre nem készítette.

Napközben Franciska némelykor eltűnt édesanyja örökdő szeme elől, és a közelben lakó keresztanyjához szaladt.

Édesatyjának ez a nővére hajadon maradt, s nem tudjuk, mi okból, egy régi remetelakban lakott: kis kápolnafélében, picinyke toronnyal, amelyben egy kis harang is volt. Croix-Rouge község igen messze esett plébániatemplomától, így nyilván szüksége volt erre a kis oratóriumra. Lehetséges, hogy miután a forradalom végigsöpört ezen a vidéken is, a kis elhagyatott épület a jámbor leány birtokába jutott. ... Bárhogyan is történt, e csendes lakásában szívesen látta rokonait, szomszédait, ahol azután esténként közösen elmondották a rózsafüzért.⁹ A „kápolna” – ez az elnevezés megmaradt – így tehát ezentúl is eredeti céljának szolgált.

Franciska nagyon szerette a „kápolnát” és a jó nénit, a keresztanyját. Ez utóbbi, látva a leányka őszinte ragaszkodását, minden bizonnyal megfelelő mértékben viszonzta azt. Szívesen foglalkozott kis keresztleányával. Szívesen helyettesítette a munkával gyakran túlterhelt édesanyját, és templomba vitte a gyermeket. Mikor az első szentáldozás ideje elérkezett, nagy gonddal segített neki, hogy arra méltóképpen készüljön elő.

Végre eljött a nagy nap, 1850. szeptember 8-a. Adjuk át most a szót kedves kiváltságos nővérünknek, hallgassuk meg, mint idézi vissza hosszú évek múlva első szentáldozásának emlékeit:

„Akkor végeztem első szentáldozásomat... Ott a lémenci templomban. Amikor áldoztam, láttam a Kisjézust, s Őt vettem magamhoz.... Ó! mily boldog voltam!... Ő azt mondta nekem, valahányszor áldozom, *ez mindig így lesz...*

⁹ Ezt egy régi, fából faragott és aranyozott Mária-szobor előtt végezték, amelyet a család tagjai Mária Márta nővér emlékére nagyrabecsülésük jeléül nemrégén zárdának ajánlottak fel. Megható volt, midőn hívő lélekkel mindannyian összejöttek, hogy az áhítattal tisztelt szobor lábánál még egyszer imádkozzanak, mielőtt végképp búcsút mondanának neki, s amint utána könnyes szemmel váltak meg tőle.

„Milyen volt a kis Jézus?” – kérdezte a vele társalgó. – „Kis szőke göndör haja volt, s fehér ingecskében volt, úgy mint a képeken ábrázolják?” – Ó! szegény nővér, dehogy volt olyan! Lehetetlen azt megmagyarázni. Nem hiszi el?

Azóta – így folytatja – *mindig láttam Őt...* Ó! ez a mennyország! Az ember a paradicsomot hordja a szívében. Látja, a jó Isten mindig kényeztetett engem, s azt mondják, ez azért történt, mert én szegény vagyok és tudatlan.

Mindig együtt voltunk. Ha a mezőre mentem dolgozni, vagy füvet szedtem a kecskének, a kis Jézus ott volt mellettem. Végimentünk az ösvényeken, együtt dolgoztunk, együtt tértünk ismét haza. Én boldog voltam. Énekeltem... – „És mit énekelt?” – A Tantum ergót... és mindazt, amit a templomban énekelnek.

A plébános úr megengedte, hogy gyakran járuljak a szentáldozáshoz. Némelykor a Boldogságos Szűz adta nekem Jézuskáját. Egyszer születésének ünnepén¹⁰ az Oltáriszentség ki volt téve. Nagymise után bennmaradtam a templomban, és láttam a Szent Születet. Vele volt a Kisjézus is, s átadta őt nekem. Nem tudom, meddig voltam a templomban, de mikor hazaértem, már javában ebédeltek. Atyám bosszús volt, és igen megszidott, hogy oly soká elmaradtam.”

„Azóta is látta a Szent Születet?” – „Ó! igen gyakran. De az az eset *emlékezetes volt.*”

Láthatjuk tehát, hogy már élte hajnalán egészen határozottan két dolog vonzotta kedves nővérünk lelkét, s irányította egész lelki életét.

Egyrészt a jászol és az Oltáriszentség, vagyis Jézus szent gyermekése és megsemmisülése. Ezt a két dolgot nem különítette el egymástól, mert a fehér Szent Ostyában mindig a Kisjézust látta.

Másrészt a kereszt,... azaz a szenvedő, önmagát feláldozó, engesztelő Szeretet...

Miután Franciska lelke ily nagy kegyelmekben részesült, szinte ösztönszerűen, a szemlélődő szerzetesi élethez vonzódott. E személyes vágyódása találkozott Lacombe abbé benső meggyőződésével. Lacombe abbé 1859 szeptember hónapja óta léмени plébános volt. De vajon észszerű volt-e egy tizenkilenc éves fiatal leányt, aki nem látszott valami erősnek, rövid időn belül a zárdába bevinni?... Assisi Szent Ferenc harmadrendjébe való felvétele (1861) egyidőre enyhítette vágyát: magát egészen felajánlani Istennek.

Hamarosan azonban újból feléledt benne ez a vágy, még pedig oly erővel, mint azelőtt soha. Alig lehet elhinni, de ezt az egyszerű falusi leányt Istenhez és az istenes dolgokhoz való vonzalma nemcsak nem töltötte el vakmerő bizalommal örök üdvösségét illetőleg, hanem ellenkezőleg félt, hogy elkárhozik... Némelykor iszonyúan félt a pokoltól. Később bevallotta, hogy részben ez a félelem indította őt arra, hogy zárdába lépjen.

Egyszer azt is gondolta, hogy hivatva van az Istent engesztelni családjuk egyik tagjáért, aki bátorság híján néhány hónap után hűtlen lett hivatásához a keresztény iskolatestvéreknél.

Mialatt füvet vagy száraz galyat szedett a Carmel és a Vízitáció melletti sziklás talajon, – a zárdát ugyanis akkor még nem övezték kertek és villák – ami különben nem okozott nehézséget, a szegény gyermek nem szűnt meg az Urat kérni, engedje meg, hogy végre ő is „*oda be*” kerüljön.

Egyik kedves nővér később megkérdezte tőle: „Mit akart csinálni a zárdában, mikor a Kisjézus úgyis mindig mellette volt?” – „Én csak övele akartam társalogni, csak öreá akartam gondolni, és úgy élni, mint az angyalok... Nem akartam többé látni a világi dolgokat, az embereket, egy szóval senkit.”

¹⁰ A Szent Szűz születésének ünnepén, szeptember 8-án.

„De hiszen – felelték neki mosolyogva – Ön nem sokat látott a világból.” – „Igaz, nem sokat: Croix-Rouge-i társaimat és egy kissé Chambéryt”.

Először a Carmelben mutatták be, de ott a szigorú szabályra való tekintettel nem találták elég erősnek. Isten nem ott jelölt ki neki helyet.

Lacombe plébános úr erre elhatározta, hogy hívét Deglapigny Mária Paulina tisztelendő anyának mutatja be. Ez utóbbit igen elbájoalta a fiatal leány ártatlan külseje, biztatta őt, hogy várjon, míg a laikus nővérek között egy hely szabad lesz, s telve reménnyel bocsátotta el, habár a leánynak fájt, hogy felvétele elhalasztódott.

Franciska a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre bízta ügyét, s kilencnapi keresztútjárást kezdett érettkük. A kilencedet még nem fejezte be, mikor a tisztelendő anya már izent neki, hogy beléphet, mert Poulaz Mária Franciska nővér meghalt.

Ez 1862 február havában történt.

A kedves jelölt nagy örömmel jelentette édesanyjának, hogy a Vizitáció kapuja megnyílt számára. Hallgassuk meg erről naiv és élénk elbeszélését:

„Anyám igen boldog volt, bár kissé elszomorodott, mert én voltam a legidősebb, és már kezdtem jól dolgozni, de ő olyan jó keresztény volt!...

„Meg kell mondani édesatyádnak” – válaszolta.

Mikor édesapám este hazajött, így szóltam hozzá: „Atyám, holnap zárdába lépek; felvettek a Vizitációba.” Atyám az ég felé emelte kezeit, majd a térdére ejtette, s így kiáltott felt: „Ments Isten, ments Isten!”

Másnap a holmimat egy zsebkendőbe kötöttem, és eljöttem.

„De az édesatyja!?” – Óh! igen, az édesatyám a „Ments Isten!”-ével engedett útnak.”

Kedves nővérünk nem említette, de a családjában igen jól emlékeznek arra, hogy távozása mindnyájuknak nagy bánatot okozott.

Édesatyja számára e két kifejezés: zárda, Vizitáció nem képezett tiszta fogalmat. Ezek neki csak a mindenkorra való elválást jelentették. Franciska meg akarta kímélni atyját minden kínos felindulástól, amiért is felhasználta az időt, míg atyja a mezőn dolgozott, és elment a nélkül, hogy külön elbúcsúzott volna tőle. Midőn ez a vonat robogását hallotta, abban a hiszemben volt, hogy az viszi magával gyermekét, s e gondolatnál a jó ember szíve mélyéből zokogni kezdett, jellegzetes tájszólásában egyre csak ezt hangoztatva: „Szegény kicsikém, már nem látlak többé.”

Az édesanya fájdalma még mélyebb volt. Legidősebb gyermeke iránt különös szeretettel viseltetett. Belenyugodott a válásba, de megvigasztalódnai sohasem tudott. Négy évvel utóbb Mariska, a legfiatalabb, követte nénjét a zárdába. A nagylelkű édesanya csak könnyhullatva tudta ez újabb áldozatot meghozni, – de távol állott tőle minden ellenkezés... „A jó Isten vette el őket. Ha hat leányom lett volna, azt hiszem, mind a Vizitációba lépett volna be.”

Franciska közel 21 éves volt, mikor 1861-ben megnyílt számára zárdánk kapuja.

Állandó lakóhelyet választott annak a „Kálváriá”nak a lábánál, amelynek útjait annyiszor járta végig édesanyja oldalán.

Belépése pillanatától fogva zárdánk csodatevő Krisztusa, aki egykor Szalézi Szent Ferencet sugaraival elárasztotta,¹¹ irgalmas karjait kitérte feléje.

Ezidőtájt tüzték fel a hithű és bátor keresztények a Nivolet büszke sziklacsúcsára a Megváltó keresztjét.

Franciska, a keresztrefeszített Jézus kegyeltje s leendő tanítványa a kereszt jegyében és annak árnyékában lépte át a zárda küszöbét.

¹¹ Hamon (Qonthier Letourneau „Vie de St. F. de Sales” I. 5. feje, 571. l.

II. fejezet. A chambéryi vizitáció

„Ez a ház az Úr háza, tökéletes szentség való ide.”
(A Vizitáció Szokások könyvéből: Beöltözési formula.)

A kedves olvasó bizonyára szívesen hall egyet-mást arról a szerzetesi társulatról, amely oly boldog, hogy Mária Márta nővért a magáénak mondhatja, s ahol ő „személyével és életével együtt”¹² legnemesebb érzelmeit feláldozta.

Chantal Szent Franciska így ír: „Boldog Atyánk gyakran hangoztatta nekem írásban, de előszóval is, mennyire óhajtja a chambéryi zárda megalapítását, mivel előre látta, mennyi jó és hasznos gyümölcsöt fog az teremni Isten dicsőségének és a lelkek üdvének előmozdítására.”¹³

Egy évvel Szalézi Szent Ferenc halála után, tisztelendő Chantal anya maga akart a szent püspök óhajának eleget tenni, és személyesen alapította meg az új zárdát, amely a rend tizenhatodik háza volt (1624. január 17-én). Miután a Szent húsz hónapon át maga kormányozta azt, az intézmény első anyái közül többen felváltva viselték a főnöknői tisztséget. Favre Mária Jacqueline tisztelendő anyánk¹⁴ itt is halt meg szent halállal 1637-ben.

Az előző évben (1636-ban) a vizitációs nővérek végképp letelepedhettek a Szokások könyvében megállapított tervek szerint készült új épületben.¹⁵ Itt megmaradhettek 1793 június haváig. Akkor Savoya is áldozata lett a Franciaországban dühöngő forradalomnak. A negyven szerzetesnőt, aki akkor Bruni Mária Skolasztika tisztelendő anyja vezetése alatt a zárdában élt, erőszakkal kiűzték szent hajlékukból.

Midőn a forradalom vihara lecsillapodott, a jámbor menhelyek újból megnyíltak, s az isteni Gondviselés intézkedése folytán a mi zárdánk egyike volt az elsőnek.

1806-ban I. Napóleon egy rendelete megengedte a Boldogságos Szűz vizitációs apácáinak újból való letelepedését, azzal a feltétellel, „ha fiatal leányok nevelésével foglalkoznak.”

Így alakult meg újból, de most már nevelőintézet alakjában (1806. szept. 30-án) Bigex általános helynök úrnak, az egyházmegye későbbi püspökének szíves közbenjárására a chambéryi Vizitáció.

A kis mag, amelyből újra kellett születnie a szerzetesi testületnek, a régi valencei Vizitáció néhány tagjából állott, akikhez később egyenként még a chambéryi háznak a forradalom viharát átélt tíz fogadalmas nővére csatlakozott, s Noyer Mária Amadea tisztelendő anyja vezetése alatt állott. Ő a forradalom előtt az első zárdának, az annecyinek főnöknője volt A nővérek először a Szent Antal-utcában egy ideiglenes otthonban¹⁶

¹² A fogadalmi formulából.

¹³ Lásd „A zárda naplójá”-t. Az alapítás története, amelyet a szent (Chantal Franciska végig sajátkezűleg írt meg.

¹⁴ A híres Favre Antal jogtudós leánya és Favre de Vaugelas akadémikus nővére. A templom szentélye alatti kriptába temették el. E templom építése akkor még alig volt megkezdve. Hála Savoya hercegnője, franciaországi Krisztina királyi fenségnek, akinek bőkezűségéből az építkezést folytatni lehetett, úgyszintén a zárda félbemaradt épülete is befejezést nyert. A forradalom szörnyűségei után, midőn újra rendbe kezdtek jönni a dolgok, a zárda épületei és temploma a jezsuita atyák tulajdona lett. A kollégium, amelyet ők a Vizitáció egykori kertjei helyére építettek, most állami gimnázium.

Nagy sajnálatunkra az ásatások, amelyeket 1892-ben zárdánk kérelmére Favre anyja földi maradványainak feltalálása érdekében végeztek, eredménytelenek maradtak.

¹⁵ A jelenlegi Jean Pierre Veyrat-utcában.

¹⁶ A Vizitáció egykori zárdája, – miután az állam tulajdona lett, – 1803. február 4-én potom olcsó áron került

helyezkedtek el, 1808-ban azonban megvették a lémenzi apátságot, amely már csak romjaiban létezett.¹⁷ Az isteni Gondviselés tőkéből s a vizitációs nővéreknek, akik napszámos munkát végeztek, buzgó közreműködésével lassanként új épületek létesültek. Leírhatatlan, mennyi önmegtágadást kellett az újraalapítás e korszakában a derék kedves nővéreknek gyakorolniuk, és mennyi áldozat lett osztályrészük. Megilletődve, hálás szívvel olvassuk évkönyveinknek ez időből származó feljegyzéseit.

Szívélyes szeretetük és egyszerűségük, az Isten és szeretük szolgálatában tanúsított nagylelkű buzgóságuk szellemét átvette, és hűségesen őrizte az újabb generáció, amelynek erényeit a legidősebbeknek közülünk még alkalmuk volt méltányolni. E szellem különösen abban a három anyában testesült meg, akik Mária Márta nővért felvették. Az ő életük oly bensőséges kapcsolatokkal fűződik Isten szolgálójának életéhez, hogy nem mulaszthatjuk el róluk egy kis ismertetéssel szolgálni.

Már említettük *Deglapigny Mária Paulina tisztelendő anyát*.

Kiváltságos lélek volt. Billiet bíbornok oly nagyra becsülte, hogy mintaképpül állította Blanc Mária Alexia tisztelendő anyánk elé, mikor ez őt 1854-ben a főnöknői tisztségben követte.

Ritka finom érzés, kiváló tapintatosság, csodálatos diszkréció, őszinte alázatosság és igazi jóindulatú szeretet, bájos szívjóság jellemezte, amely nagy határozottsággal és a szabályokhoz való buzgó ragaszkodással párosult benne; egy szóval mindazokkal a tulajdonságokkal ékeskedett, amelyekkel az ideális főnöknőnek bírnia kell. Mária Márta nővért ő vette fel, és a szent ruhát is ő adta fel reá. Elbeszélésünk folyamán még többször fogunk találkozni nevével.

Blanc Mária Alexia, volt főnöknőnk, abban az időben, midőn Franciska újoncidejét megkezdte, helyettes főnöknő s egy személyben újoncmesternő is volt.

Csak az, aki ismerte e nagy lelket, tudja értékelni azoknak a szerzetesnőknek boldogságát, akiket ő nevelt.

Tizennyolc éves korában lépett be a szerzetbe. Alighogy a noviciátust elhagyta, főnöknőjének beléjehelyezett bizalma visszahívta őt oda mesternőnek.

Kifogástalan magatartása, lángoló tekintete, tartalmas beszéde, mind-mind Szent Chantal anyát juttatta eszünkbe.

Természeténél fogva senki sem hajlott kevésbé a rendkívüli utak engedélyezésére, mint éppen ő. Szent alapítónőnkkel együtt ő is azt tartotta, hogy „igen szép szentség a szabályok örömmel való megtartása a közös életben.”

eladásra.

¹⁷ Ennek az apátságnak alapítását 546-ban kezdte meg az ainayi (Lyon bencés apátság két szerzetese, a szabályszerű megalapítás azonban csak a XI. században történt. III. Rudolf, Burgundia királya és felesége, Hermengarda viselte az alapítás költségét.

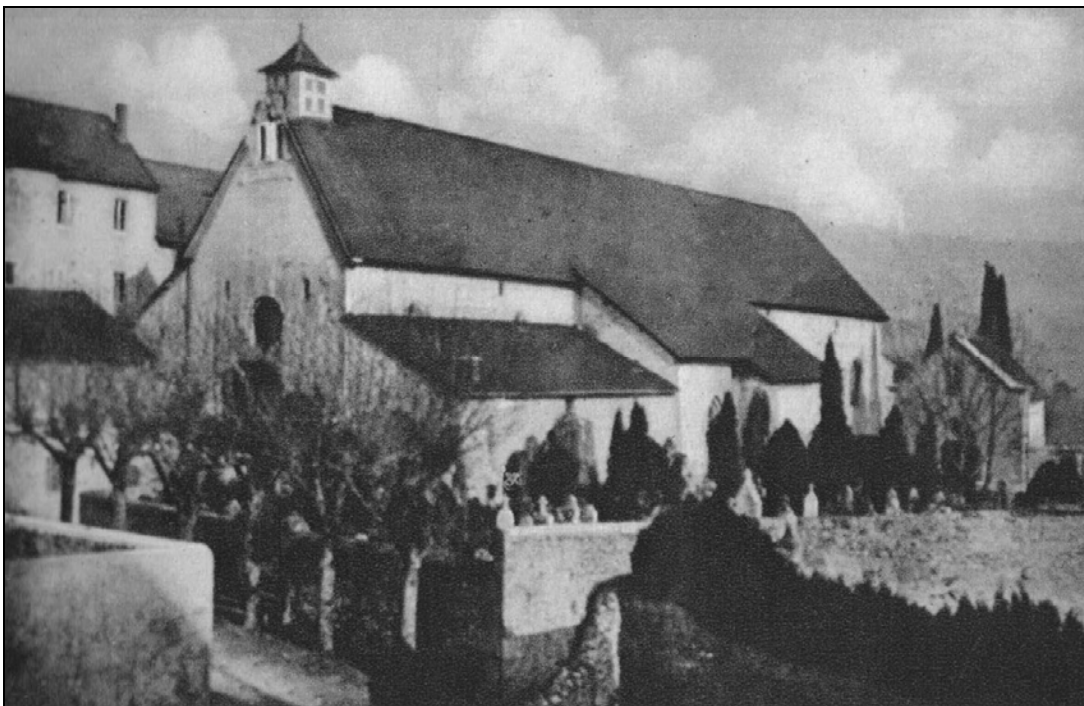
A mostani plébániatemplomot a szerzetesek építették, és Sz. Péter oltalma alá helyezték. Ők látták el a templomi szolgálatot a XVII. századig, midőn helyüket átvették a feuillanti atyák. (A ciszterci rendnek egyik 1587-ben alapított kongregációja, amely Feuillant (Fulium apátságtól nyerte nevét. A kongregáció a forradalom és a napóleoni háborúk viharában megszűnt.

Jelenleg épületeink egyik szárnya a lémenzi templomhoz támaszkodik, egy belső udvar és kertjeink pedig részben körülövezik azt. A templom szentélyét mogyorócsérjékből képezett liget koszorúzza, amely fölött egy 1869-ben felállított Jézus Szíve-szobor dominál, éppen a tabernakulumnak megfelelő helyen.

Az 1835-ben kis temetőnk bejáratánál a Fájdalmas Szűz tiszteletére épült kápolna balra kissé távolabb áll. Isten szolgálójának, Mária Márta nővérek földi maradványai jelenleg ott vannak elhelyezve. Mária Márta nővér életrajzában e különböző helyek ismételtelen szóba kerülnek.

A lémenci Sz. Péter plébániatemplom, ahol Mária Márta nővért keresztelték

*A lémenci Sz. Péter plébániatemplom a környező temetővel
és a Fájdalmas Szűz kápolnájával*

*A chambéryi vizitációs zárdatemplom (nyugat felől)
(Háttérben a Nivolet-hegy a Kálváriával)*

A chambéryi vizitációs zárda (észak felől)

Sokszor mondogatták róla, hogy Szent Péter, aki a keresztségben védőszentje lett, kis védenca lelkébe beállította a leendő főnöknőt, buzgó, tetterős hitével s Isten dicsőségéért és a lelkek üdvéért lángoló buzgalmával.

A szó szoros értelmében „erős asszony volt, aki nem ette kenyerét hiába.” Többszöri főnökségének ideje alatt Isten – úgy látszik – megsokszorosította az építkezési munkálatokat és a mindennemű megpróbáltatásokat.

Mgr. Leuillieux, valamint elődei igen nagyra becsülték Blanc Mária Alexia anyát.

„A chambéryi Vizitáció főnöknője valóban erős asszony” – mondotta Cotton abbé, Valence későbbi püspöke, aki egymásután három lelki leányát helyezte el a zárdában, a főnöknő kipróbált kezére bízva azok nevelését.

*Revel Teréz Eugénia*¹⁸ kedves nővérünk a gondnoknői hivatalt töltötte be, mikor 1863-ban főnöknővé választották.

Példás szerzetesnő volt ő is, a szerzetesi fegyelem valóságos oszlopa. Természeténél fogva félnék és rendkívül finomérzésű lelkére Mária Alexia anya nevelése, akinek újoncnövendéke volt, az erkölcsi bátorság bélyegét nyomta. Ereje, amely teljesen át volt hatva szelídséggel és alázatossággal, folyton az Isten szent jelenlétének tudatából táplálkozott, amiért is rendkívül fogékony volt a kegyelem legkisebb ösztönzése iránt is. „Egy szerzetesnőt mindig valamely erény gyakorlása közben kell meglepnünk” – ez volt kedvenc jelszava, amelyet mindig követett. Emléke úgy él közöttünk, mint a megtestesült szerénységé.

1863–1887-ig Mária Alexia tisztelendő anyával felváltva viselte hat-hat éven át majd a főnöknői, majd az újoncmesternői tisztséget. Mindkettőjüket Isten választotta ki, hogy az Üdvözítő alázatos kegyeltjének támaszai, bizalmasai és rendkívüli kegyelmeinek tanúi legyenek. A szerzetesi testület úgy tekintett rájuk, mint akiket a szenvedés megszentelt, és mint akiket a szentség fénye vesz körül.

E tisztelendő anyákat a szeretet és tisztelet élő koszorújaként egy nemes, az áhítat és önfeláldozás szellemétől átítatott, alázatos és gyermekded lelkekből álló testület¹⁹ vette körül, akik, miként a tiszta víz az óceánba, egyenesen tartottak Isten felé, akik a zárdát a lelki összeszedettség szentélyévé, és egy szívük egy lelkük által a szeretet cenákulmává tették.

A szegénység, a szerzetesi otthonok kincse, éppúgy nem hiányzott a zárdában 1862-ben, mint ahogy nem hiányzott az alapítás és az újraalapítás hősies korszakaiban. S ez minden bizonnal hozzájárult a buzgóság élesztéséhez és a munkában való szent lendülethez.

E fejezet elején említettük a (70–80 növendéket számláló) nevelőintézetet, amely a szerzetesnők egy részének önfeláldozó munkáját igényelte, sőt több fiatal leányalkalmazott szolgálatát is szükségessé tette. Az akkori szokás szerint Chambon Franciska először ezek között kapott néhány hónapra alkalmazást²⁰.

1862. augusztus 2-án azután egy vele egy sorban levő társnőjével átléphette a noviciátus küszöbét, most már jelöltnői minőségben.

¹⁸ Mint a chambéryi Sacré Coeur növendéke, Revel Azala gyermekkorában Szent Barat Magdolna Zsófia anya áldásában részesült. Miután szeretettel átölelte őt, így szólt a szent alapítónő: „Gondozátok jól ezt a kicsit, Isten valami jóra szánta”.

¹⁹ Körülbelül 40 szerzetesnő, akik közül 6 laikus nővér volt.

²⁰ 1862 februárjában.

III. fejezet. A noviciátus. A szerzetesi élet első éve

„A te hajlékodban fogok lakni
mindörökké, szárnyaid árnyéka alatt
lesz oltalmam.”
(Zsolt. 40,45)

Az újoncnők vidám serege²¹ szívélyesen üdvözölte az újonnan érkezőt. Franciska nővérnek minden oly szokatlan volt. Falusias külsejének és teljes tanulatlanságának láttára bizonyára senki sem sejtette, milyen kincseket rejt fiatal társnőjének lelke, és hogy az ő személyében mekkora jóban részesült az egész szerzetesi testület.

Az újoncmesternő gyakorlott szeme persze mélyebbre látott és helyesebben ítelt. A jelöltnő alázatossága, buzgó és mély jámborsága már az első pillanatban feltűnt neki. Midőn a leány azzal a nyíltsággal és élő hittel, amely őt mindenkor jellemezte, lassanként feltárta előtte egyrészt ártatlan életének titkait, másrészt a kegyelmeket, amelyekkel az Úr kitüntette őt, Blanc Mária Alexia nővér megértette a reábizott lélek mélységes értékét.

Franciska nagy tanulékonyasága, tökéletes Isten felé való fordulása, – ami az ég kegyeinek volt gyümölcse, – kétségkívül igen megkönnyítette erkölcsi nevelését, amelybe, ha szabad így szólunk, maga a Mester is beavatkozott. A rend szokásaiba és sajátos munkáiba való bevezetése azonban, amelyekre előző élete valóban nem szolgálhatott előkészületül, érthetőleg sok fáradságba került.

Szerzetesi életének első próbálkozásai sem mentek minden nehézség nélkül.

Egyes napokon bizony szép számmal fordult elő nála tévedés, feledékenység, vagy ügyetlenség. Az ügyes mesternőnek mindez alkalmul szolgált új tanítványa üdvös megalázására. Mivel azonban e külső, formai tökéletlenségek a szív minden gyengédsége ellenére fordultak elő, s mivel a jóra való erkölcsi készség teljes mértékben megvolt benne, a fiatal jelölt számára ezek a rendreutasítások igen fájdalmasak voltak.

Nem kevésbé esett neheze a családjától való elszakadás. *„Eszem folyton ott járt szüleimnél, ” vallotta be később egyik társnőjének, „de mihelyt rajtakaptam magamat, rögtön összeszedtem gondolataimat, és megfékeztem képzelő tehetségemet...”*

Másrészt az esetleges elbocsátástól való félelem is kínozza: *„Nagyon féltem attól is, hogy elbocsátanak. Tessék csak elképzelni! Oly ügyetlen voltam... nem értettem semmihez, még tüzet sem tudtam rakni... mindig füstölt... Ilyenkor mindig így fohászkodtam: „Jó Jézusom, vigyázz reám! Ó! jó Jézusom, légy szíves, vigyázz reám!”*

Nagy jóakarata és nemes erőlködése megszerezte Franciskának a kegyelmet, hogy a szent ruhát felvehette. 1863. április 29-én, kilenc hónapi jelöltség után, a fehér fátyollal együtt megkapta a Mária Márta nevet, amely annyira illett hozzá, akinek folytonos nehéz napi munkájával oly rendkívül mély benső életet kellett egybekötnie.

A beöltözési szertartáson Gros kanonok úr, a későbbi tarentaisei püspök elnökölt, aki akkor Chambéry általános helynöke és a Vizitáció főnöke volt. Lacombe, léмени plébános jámbor, kenetteljes szavakkal ecsetelte a szerzetesi életre való hivatás boldogító voltát, a kegyelmet, amely szükséges a hivatás követéséhez, és a szent hivatásunkkal járó köteleességek magasztosságát.²²

²¹Nyolc kar- és egy laikus nővér – ezek már fogadalmasok voltak – ezenkívül egy újoncnő, a későbbi Spinella Johanna Mária Anna anya.

²²A zárda évkönyvéből.

Tizenöt hónappal ezután,²³ az Angyalos Szűz Mária ünnepén, 1864. augusztus 2-án Mária Márta nővér visszavonhatlanul az Úr Jézusnak szentelte magát szerzetesi fogadalmával, 23 éves korában.

Hogy mi ment végbe az „örök áldás”²⁴ ez órájában Isten és szolgálójának szíve között, arról sem kedves nővérünk szavai, sem az előljárók feljegyzései nem árulnak el semmit. Tekintettel azonban a már előzőleg nyert kegyelmekre, valamint arra a kegyelmi túlbőségre, amelyben később részesült, szinte lehetetlennek látszik, hogy az isteni Jegyes misztikus egyesülésük napján ne részesítette volna őt valami bizalmas közlésben, amit vele szemben már megszokott. De hiába, a „Király titkát” féltve őrzik. Nem merjük elítélni e tartózkodást, de be kell vallanunk, hogy fájjaljuk azt.

Kedves nővérünk, Arbet Mária Jacqueline, aki Mária Márta nővér társnője volt a beöltözésnél, a szent fogadalmat is vele együtt tette le. E két imádságos lélek között megható egyetértés jött létre, amelyet semmi sem tudott megzavarni, s amely egész életükön át megmaradt. Egyrészt csodálattal és nagybecsüléssel párosult szeretet, másrészt bizalom fűzte egymáshoz szívüket.

Mennyi ügyetlenséget igazított ki, mennyi szolgálatot tett a kedves *fogadalmi ikertestvérke*, és viszonzásul mennyi naiv hálálkodásban részesítette őt az Úr kegyeltje!

Midőn számos év múlva Mária Jacqueline nővér csaknem teljesen elvesztette járóképességét, kis betegszobájában a két lelki testvér között oly bensőségesen jámbor társalgás folyt, hogy mindketten vigaszt és hasznot merítettek belőle.

Mária Márta nővér, aki az összes szerzetesnőkkel szemben oly tartózkodó és zárkózott volt, úgy látszik, kivételt tett ezzel a társnőjével, és többféle titkos dolgot közölt vele. Halála után Mária Jacqueline nővér, – akinek sietnie kellett, hogy a mennyszámban is közelébe jusson, – sokszor mondogatta: „Meglátják, kedves nővéreim, meglátják ez „*cifrább*” lesz Boldog Mária Margitnál!” E kijelentés természetesen mosolyt fakasztott ajkunkon.

Mária Márta nővér a szerzetesi fogadalom letétele után is még több éven át, a noviciátus tagja volt,²⁵ tehát továbbra is az újoncmesternő lelki vezetése alatt maradt. Annak ellenére, hogy ettől fogva a nevelőintézetben kapott alkalmazást, s így napjait a szerzetesnők lakosztályától kissé távol töltötte, szabály szerint naponként megjelent, hogy az újoncmesternő oktatásaiban, tanácsaiban és figyelmeztetéseiben részesüljön.

Milyen volt ebben az időben? Erre vonatkozólag csak kevés feljegyzés áll rendelkezésünkre. A kéziratok és az idősebb nővérek adatai segítségével mindazáltal nem lehetetlen kedves nővérünk akkori erkölcsi képét bizonyos hűséggel megrajzolnunk. Ezáltal új alkalmunk nyílik Isten útjait megcsodálni.

E szerzetesnő, akit Jézus oly nagy szeretettel vett körül, akit oly nagyszerű felvilágosításokkal árasztott el, sem kellemes külsővel, sem valamirevaló szellemi tehetségekkel nem rendelkezett. Tudjuk, hogy első pillantásra semmi sem szolgált előnyére: a belső műveltség nála teljesen hiányzott; emlékező és képzelőtehetsége igen közepes volt; beszéde, modora pedig közönséges, némelykor nevetésre vagy éppen türelmetlenségre ingerlő. Képzelnünk ehhez még egy elég hirtelen természetet, egy bizonyos fokig makacs

²³ Revel Teréz Eugénia főnöksége alatt, akit 1863 június havában választottak meg főnöknőnek.

²⁴ Szalézi Sz. Ferenc, „A fogadalmak könyvének kívánságai.”

²⁵ 1869-ig. A Vízitációban az újoncnők egy évi próba után teszik le a szent fogadalmat, de még azután is néhány évig a noviciátusban maradnak. Mária Márta nővérnél ez az idő rendkívül kitolódott. A kéziratokban megtaláljuk ennek indítóokait. Kedves anyáink így könnyebben támogathatták a fiatal fogadalmast, de ettől eltekintve, kegyelemnek tartották, ha az Úr e kegyeltje az újoncnők kisdud serege között időzik. (Ezeket az igazi indítóokokat azonban ő előtte elpalástolták, úgy állítva be a dolgot, mintha Mária Márta nővér külső átalakítása több időt és fáradságot igényelne. Hasonló indítóokok készítették az előljárókat arra is, hogy őt a nevelőintézet éttermesi szolgálatában meghagyják.

akaratot, amely egyes falusi felfogásokhoz és nézetekhez szigorúan ragaszkodott: ez elegendően megmagyarázza ama tökéletlenségeket, amelyeket sohasem bírt teljesen kiirtani, s amelyek mögé Isten elrejtette alázatos nővérünkben való működését.

Midőn megható naivságában egy alkalommal így panaszkodott az Úr előtt: „*Jó Jézusom, minden kegyelmed mellett is meghagyod minden hibámat!*”, az Úr így felelt: „*Tökéletlenségeid a legnagyobb bizonyítékai annak, hogy mindaz, ami benned végbemegy, Istentől jön. Sohasem foglak tőlük megszabadítani: azok képezik a takarót, amely adományaimat elrejt. Te magad is nagyon óhajtod elrejtteni magadat. Én még inkább óhajtom ezt, mint te.*”

Egy világi személy erre vonatkozólag így ír: „Mily vigasztaló az a tudat, hogy szerethetjük a jó Istent, és kedvesek lehetünk előtte akkor is, ha hibáink vannak, amelyek reánk nézve megalázóak, környezetünket pedig próbára teszik.”

Mária Márta nővér hibái nem akadályozták meg őt abban, hogy szeresse, sőt nagyon szeresse az Istent. A fiatal, minden kötelességét pontosan teljesítő, szerény, hallgató és lelkiileg összeszedett fogadalmának jellemző vonása volt a nagy tisztelet, amellyel Urunk kinszenvedése iránt viseltetett. Naponként szerette volna végezni a Szent-órát, és erre mesternőjétől gyakran kért engedélyt. Ez utóbbi szívesen meg is engedte azt neki, mert tapasztalásból tudta, mily hathatós ennek az alázatos gyermeknek imája az isteni Szív előtt. Ha Mária Márta nővér néha mégsem kapott engedélyt, nem erőszakoskodott, hanem engedelmesen távozott. E hajlíthatósága vigaszára szolgált mesternőjének, aki gyakran hozta fel azt például a noviciátushoz tartozó nővérek előtt. Hibái különben nem gátolták őt abban a gyengéd szeretetben, amellyel nővérei iránt viseltetett. Igen szeretett a társaságukban lenni.

Az általános felüdülés napjain szívesen osztozott a közös örömben, amelyet naivsága gyakran fokozott.

Egyik társnője kíváncsi volt, hogy az oktatáson, amelyen nem vehetett részt, mit magyaráztak. Mária Márta nővér így adta elő a dolgot: „*Kedves nővér, a főtisztelendő úr azt mondta, ha szeretetetek nincs, olyanok vagytok, mint a nyikorgó szandál.*” – Az ő szótára nem ismert különbséget a „cymbale” és a „sandale” között, az ő felfogása szerint mind a kettő valami értéktelent jelentett.

Gyermekmódra szeretett nevetni, és szomorú volt, ha a közös felüdülésen nem vehetett részt, és nem lehetett „a társnőkkel, és olyan, mint ők.”

Megtörtént, hogy egyszer mégsem jelent meg; félt, hogy bántja a szemünket. Valamelyik fiatal nővér ugyanis tréfálkozva azt találta neki mondani, hogy ő nem szép. „*De jó Mária Márta nővér, ez nemcsak ma áll ám... Nem tudja Ön azt?*” – „*Ó igen, tudom, de tetszik tudni, ezt nem kellemes hallani. Ah! kis nővérke, kis nővérke, Ön incselkedik Mária Márta nővérrel!*”

A Király leányának szépsége valóban nem a külsejében volt. Isten egyes dolgokban, igaz, szinte fukar volt vele szemben, de a minden jónak Adója azokért fenséges kárpótlást tartott fenn számára. E megkapó tények szinte csálhatatlan jelek, amelyekből felismerhetjük, hogy íme, a háttérben, titkon az isteni Művész dolgozik; őt kell meglátnunk, és pedig annál inkább, mennél kevésbé akart megszűnni a természet mostohasága: ily tompa szellemi képességek mellett, íme, mennyi világosság, milyen éleslátás! e minden természetes műveltséget nélkülöző szívben, íme, mily ártatlanság, mekkora hit, miféle jámborság, alázatosság, mily forró vágy a szenvedés után!

Mária Márta nővért vele született és Istennek kedves egyszerűsége alkalmassá tette arra, hogy Isten annál inkább feltárja magát az ő világi ismeretekben járatlan tekintete előtt.

A *Szent Sebekről* szóló kis nyomtatvány elolvasása után egy komoly gondolkodó Isten szolgálójának teljes életrajzát kérte tőlünk a következő indoklással: „Az Önök nővérénél nem találok szóvirágot, sem színes elbeszélést. A múlt nagy szentjeit vélem olvasni, akik

praktikus, határozott, a világ megmentésére alkalmas gazdag kinyilatkoztatásokat közölnek velünk: mintegy Gertrúd, egy Sienai Katalin, egy Mária Margit.”

Mária Márta nővérnél valóban – némelykor szinte szószerint – ugyanazt találjuk, amit az isteni Mester e nagy kiváltságosainak mondott. Akaratlanul is magunk elé idézzük ilyenkor jámbor laikus nővérünk képét, és meglepődünk azon a határtalan ellentétben, amely értelmi műveletlensége és némelykor oly mélységesen járó meglátásai között észlelhető.

Önkéntelenül is az evangélium szavaira gondolunk: *Revelasti ea parvulis!*

A kicsinyek, az egyszerűek előtt nyilatkoztatod ki magad, ó Istenem!

IV. fejezet. Az első megnyilvánulások

Égő és bünáldozatot nem kívántál.
Akkor mondtam: íme, jövök,...
hogy a te akaratodat cselekedjem.
(Zsolt. 39, 7–9)

Alig kezdte meg Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk főnökségének második három évét, midőn 1866. május 19-én, pünkösd előestéjén karjai között elszenderült szeretett nővérünk, Deglapigny Mária Paulina volt főnöknőnk.

A haldokló ágya mellett az összes nővérek összegyűltek és imádkoztak. Az utolsó pillanat közeledett. A haldokló hirtelen hosszú, kimondhatatlanul szeretetteljes pillantást vetett a fölője hajolt fiatal főnöknőre, mintha azt akarta volna mondani: Ne féljen, Önnel leszek, és a mennyországból segíteni fogom! Tisztelendő anyánk mindenkor ennek az anyai jóindulatnak tulajdonította azokat a kegyelmeket, amelyekkel az isteni Üdvözítő Mária Márta személyében szerzetesi testületünket kitüntette.

A fogadalomtételt követő két évben semmi feltűnő dolog nem történt, amiből sejteni lehetett volna nővérünknek egyszerű, de Istennel teljesen egyesült, bensőséges életét. Eltekintve attól, hogy az imádság adományát a rendesnél nagyobb mértékben bírta, hogy mindjobban kifejlődött benne az éhség és a szomjúság Isten után, és hogy rendesen igen összeszedett volt, semmit sem lehetett rajta észlelni, amiből rendkívüli útjaira lehetett volna következtetni.

Rövid idővel a fentemlített haláleset után, 1866 június havában a fiatal laikus nővér, aki nem régen töltötte be 25. évét, abban a kitüntetésben részesült, hogy gyakran megjelent neki az Úr Jézus, majd a Boldogságos Szűz, majd meg a tisztítóútzben szenvedő szegény lelkek, vagy a már megboldogultak lelkei.

„Ő az Isten látását élvezzi,” – ezt jegyezte fel róla néhány hónappal később Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyja. „Állandóan kedves érintkezésben áll az Úr Jézussal, a Szentséges Szűzzel, szent alapítóinkkal, az angyalokkal és a szentekkel. Maga az Atya-Isten több ízben ereszkedett le hozzá végtelen nagyságában, és szívét mennyei világossággal betöltve, neki adta Jézust.

Ugyanabban az időben nyilvánította előtte első kívánságait a Keresztre feszített Jézus, aki, úgy látszik, nem közönséges úton akarta őt vezetni.

Mária Márta nővér első ízben arra kap felszólítást az Úr Jézustól, hogy az éjszakákat cellája padlóján fekvé töltse. Ő közli ezt mesternőjével, aki azonban nem ad neki erre engedélyt, mert a szabályoktól eltérő rendkívüli dolgot lát benne. Kedves nővérünk alázattal aláveti magát mesternője döntésének, sőt mondhatjuk azt is, hogy ezt a visszautasítást, mint természetes elégtételt veszi, s érthető megkönnyebbüléssel fogadja. De Jézus nemtetszését nyilvánítja azáltal, hogy teljesen megvonja tőle az álmot... ugyanis szeretetből áldozatul szemelte ki őt. Hosszú próba után Blanc Mária Alexia tisztelendő nővér nem tartotta többé szükségesnek, hogy ellenálljon annak, ami valóban az isteni Mester kívánságának látszott, s megadta neki a kért engedélyt. „S a jó, kellemes, gyermeki álmom azonnal visszatért.”

Rövid idő múlva Mária Márta nővérnek éjjel-nappal kemény vezeklő övet kell viselnie. Ez újabb próbát, illetve az isteni akarat újabb megnyilvánulását megint jelenti. Az újoncmesternő némelykor ráparancsol, hogy tegye azt le. A szófogadó, engedelmes gyermek gyorsan és öröme teljessé teszi e parancsot, hiszen csak nehezen tudta a ciliciumot viselni. Az isteni Mester azonban mintegy kárpótlást óhajtott ezért, és jegyesére oly nagy szenvedéseket küld, hogy kénytelen-kelletlen engedni kell követeléseinek.

Elérkezik az 1866 szeptemberi lelkigyakorlat. Jézus Mária Márta nővért mindinkább a bűnbánat útjára akarja vezetni; megparancsolja neki, hogy éjjel, midőn karjait keresztalakban kiterjesztve a földön pihen, töviskoronát tegyen a fejére, hogy így szinte az ő élő képmása legyen.

Kedves anyáink sokáig haboztak, mielőtt ennek az annyira rendkívüli kérelemnek engedtek. Ez azután a fiatal nővér számára új szenvedéseket jelentett: elviselhetetlen fejfájást, érthetetlen erős izzadást, fájdalmakat egész testében, úgyhogy ágyba kellett őt fektetni. Napokon át sem nem evett, sem nem ivott.

Egyik délután kedves anyánk meglátogatta a beteget s megkérdezte tőle, mi az oka állapotának. A szegény gyermek szerényen, fájdalmas arckifejezéssel így szólt: „Kedvességed nem akarja megengedni, amit Ő óhajt.” – „A töviskoronát illetőleg?” – „Igen, Anyám.” – „Hát jól van! Ha valóban az Úr Jézus kívánja Öntől ezt az újabbfajta önsanyargatást, adjon nekünk valami jelet, amelyből szentséges akaratát felismerjük... Tegye meg, hogy az Ön mostani izzadása rögtön megszűnjék, fájdalmai elmúljanak, és egyidejűleg tökéletesen visszanyerje egészségét. Ha ezt a kegyelmet megkapja, és ha ez egyházamban nyolc napig tart, elhiszük, hogy a töviskorona hordása Isten akarata, és engedélyt adunk reá!”

„Ezzel távoztam, – folytatja anyánk – de kissé felizgatott az, amit tettem. Miután éppen vesperásra csengettek, odasiettem, de utána rögtön visszamentem a betegszobába. De mekkora volt meglepetésem, midőn Mária Márta nővért az ágyon kívül egyszerű étvággal enni láttam!

„Ki engedte meg Önnek, hogy felkeljen?” – szoltam erélyes hangon és nem minden felindulás nélkül. „De Anyám, hiszen Ön parancsolta meg nekem, hogy kérjem felgyógyulásomat az Úr Jézustól. Én ezt meg is tettem, és Ő így felelt: *„Igen, megadok mindent, amit kívántok.”* Az izzadás rögtön megszűnt, és minden rosszullet eltűnt. Én erre felkeltem, és nagyon éhes vagyok! Remélem, Kedves Anya, azért megengedi, hogy este a vacsorát is elkölthessem... Most pedig mi lesz a teendőm?”

Egész héten kifogástalanul jól érezte magát, kivéve a pénteki napot, midőn némi szenvedése volt. A megjegyzésre, amelyet tisztelendő anyánk erre vonatkozólag tett, az isteni Mester így válaszolt: *„Leányom, ez a nap szenvedésemnek van szentelve, tehát nekem is engedhettek valamit!”*

Az ilyen világosan kifejezett isteni akaratnak nem lehetett tovább ellenállni. Az Úr Jézus maga magyarázta meg jegyesének, hogyan készítse el a koronát igen hegyes tövisékből, még pedig oly módon, hogy a fejét ne tudja lepihentetni a nélkül, hogy éles fájdalmat ne érezzen.

Teréz Eugénia kedves anyánk így ír erről: „Valóban mint egy „vértanu szűz” az egész éjszakán át a padlón fekszik, keresztalakban kiterjesztett karokkal, homlokán a töviskoronával.

Egyik este azt hitte, hogy már nem bírja tovább ezeket a szenvedéseket, és ezt elpanaszolta szeretett isteni Jegyesének, mire ezt a választ kapta: „Leányom, még erősebben nyomd a fejedre.” Mária Márta nővér engedelmeskedett, és ez éppoly egyszerű, mint bátor engedelmissége rögtön elnyerte jutalmát, ugyanis ez alkalommal minden fájdalma hirtelen megszűnt.”

E bűnbánó élet elviselésére, amelyet Isten hű szolgálójától kívánt, rendkívüli támaszra volt szüksége.

1867. április 18-án, nagycsütörtökön parancsot kapott az Üdvözítőtől, hogy előljáróitól kérje a napi szentádozás engedélyezését. Ők jónak is látták ezt megengedni neki.

Abban az időben oly ritkán részesült valaki ebben a kegyelemben, hogy Mária Márta nővér, habár élvezte nagy boldogságát, mégis a legnagyobb zavarban volt, azt gondolva,

hogy bármelyik nővér e kegyelmet önála jobban megérdemelné. Félelemmel töltötte el őt az a gondolat is, hogy szabályellenes dolgot követ el, és feltűnővé teszi magát.

Jézus azonban nem szűnt meg őt szeretetével isteni módon szinte üldözőbe venni. Nem elégedett meg az éjszakákkal, amelyeket kedves nővérünk a vezeklő övvel és a töviskoronával a padlón fekvé eltöltött,

hanem 1867 május havában azt kívánta tőle, hogy ne is aludjék, hanem míg a zárdában mindenki alszik, ő virrasszon a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

Ő, mint mindennek korlátlan Ura, azt is kijelentette, ha kedves nővérünk nem kapja meg erre előljárótól az engedélyt, akkor megvonja nevelőintézetünköt az a különös áldást, amelynél fogva ott mindenki jó egészségnek örvendett.

Miután az újoncmesternő néhány napra megadta neki erre az engedélyt, jónak látta őt egy éjszakára pihenni küldeni. Másnap 6 növendékünk rosszul érezte magát.

Kedves anyáink nyugtalankodni kezdtek, s visszaadták kedves nővérünknek teljes szabadságát, sőt, mi több, az isteni Mester pártjára álltak, szívük szava és gyermekük kísértései ellenére.

Midőn az esti „engedelmességkor”²⁶ Mária Márta nővér, a fáradtságtól és álmoosságtól elnyomva, könyörgött nekik, hogy küldjék már aludni, természetes részvétüket s az emberi okosságot mintegy sutba vetve, ők maguk vezették őt a kórusra.

Ily követelményekkel a természet nem képes dacolni. De nem ez-e az ára rendszeren az isteni kegyelmeknek?... Az éjjeli csendben az Üdvözítő a legcsodálatosabb közlésekben részesítette szolgálóját. Némelykor, igaz, hosszú órákon keresztül hagyta őt kínosan küzdeni az álmoosság és a kimerültség ellen. De legtöbbször rögtön mintegy isteni hatalmába ejtette őt, az elragadtatáshoz hasonló állapotba helyezte, amelyben oktatta és átalakította őt.

Napról-napra jobban foglyává tette ezt a nagyon alázatos, nagyon egyszerű és nagyon tanulékony lelket.

²⁶ Este félkilencor. Az „engedelmesség” a szabály által előírt ténykedés, amely naponta kétszer egybeszólítja az összes nővéreket, hogy a főnöknő rendelkezéseit, illetve ajánlásait tudomásul vegyék. Ez alkalommal kérik a nővérek a nekik szükséges engedélyeket.

V. fejezet. Lelki vezetők

Angyalainak parancsolt felőled,
 hogy megőrizzenek téged minden
 utadon. Kezeikben hordoznak
 téged, hogy kőbe ne üssed lábadat.”
 (Zsolt. 90, 11. 12)

A JÓ ISTEN nagyon jól választott, midőn kegyeltjének lelki irányítását Teréz Eugénia és Mária Alexia kedves anyáinkra bízta. Tudta, mily állhatatosak lesznek majd a reájuk várakozó megpróbáltatások közepette. Tudta, mily nagy bennük főképp a hit szelleme és az okosság, az alázatos meghódolás az egyházi előljáróság előtt.

Mária Márta nővér újoncmesternője és főnöknője csakhamar belátták, hogy nem vehetik teljesen magukra a nagy felelősséget, amely e lélek irányításával járt. Mint az Anyaszentegyház igazi leányai, közölték a dolgot azokkal az egyházi férfiakkal, akik abban az időben mint házuk hivatalos előjárói szerepeltek: **Bouvier kanonok úrral, Mercier általános helynök úrral és Ambrus kapucinus atyával.**

Az egyházmegye megőrizte e három kiváló pap emlékét. A chambéry Vizitációnak szintén hálával kell róluk nyilatkoznia.

Bouvier kanonok úr, – „a Hegyek angyala”, – amint Chambéryben nevezték őt, harminckét éven át gyóntatóatyánk volt, 1852-től 1885-ig.

Szebb dicséretet nem mondhatunk róla, mint amelyet a „*Semaine Religieuse*” közölt, midőn halálát az egyházmegyének tudtára adta: „Bouvier kanonok úr éhezte és szomjúhozta Isten dicsőségét és a lelkek üdvét. Ez volt egyetlen gondolata, egyetlen vágya. Nem tudta megérteni, hogy valaki őt cél nélkül, pusztán időöltésből meglátogassa, hogy nála mást keressenek, mint kételyben felvilágosítást, tanácsot; az élet megpróbáltatásaiban s szomorúságban vigasztalást; az emberi természet botlásai után bűnbocsánatot és a lélek békéjét.”

Mindezt senki sem tudta oly jól megadni, mint éppen ő, aki nemcsak hosszú tapasztalattal, hanem egy szentéletű pap minden jámborságával és egy híres teológus minden tudományával is bírt. A bizalom, amellyel iránta viseltettek, oly tökéletes volt, hogy a papság nagy része hozzá fordult, sőt még püspökei is reabízták lelkük vezetését.

Arsnak szent plébánosa többször mondta olyanoknak, akik Savoyából őhöz fordultak tanácsért: „Miért jönnek Önök ide? Nincs ott Önöknek a chambéryi vizitációs apácák lelki atyja?”

Bouvier kanonok úrral bizalmasan közölték mindazokat a kegyelmeket, amelyekben Mária Márta nővér részesült; kedves anyáink ugyanis semmit sem tettek, míg az ő tanácsát és jóváhagyását ki nem kérték. Ő rendkívüli okosságából kifolyólag és főképp, mivel annyira szerette a békét, mindig nagyon tartózkodó volt nézetének és ítéletének nyilvánításában, mivel minden olyan dologban, ami nem tartozott a lelkiismeret belső világához, Mercier kanonok urat, a zárda papi főnökét engedte előtérbe lépni.

Mindazáltal neki is megvolt a személyes meggyőződése. Ő hitt kedves nővérünk természetfeletti útjában. Ennek csalhatatlan bizonyítékát találjuk egy hölgyhöz intézett leveleiben, amelyeket boldog tulajdonosuk halála után hozzánk juttattak.

Tizenhat éven keresztül, 1867-től 1883-ig igen sűrűn váltottak egymással levelet. S ezek a levelek, amíg egyrészt világosságot derítenek azokra az indítóokokra, amelyek őt oly sokáig s annyi dolgot illetőleg diszkrét hallgatásra kötelezték, másrészt minden sorukkal elárulják gyóntatónk gondolatait: „Ismerek, írja, egy lelket, akivel Jézus bizalmas módon közlekedik.

A hét folyamán neki ajánlom az Ön ügyét. De ne szóljon erről senkinek, mert ez feltétlen titok; a dolog azonban egészen biztos.

Ez a személy nagyon egyszerű lény, s Istennek van szentelve a szerzetesi fogadalmak által. Életmódja csaknem állandó csoda. Lehetetlenség azonban, hogy további részleteket közöljek Önnel; ugyanis, mihelyt ismertté válik, az isteni Üdvözítő elveszi őt e világból. A szentek rendes útját járja.”

Bouvier kanonok úr meggyőződése oly erős, hogy nem habozik N. úrnó érdekeit Mária Márta nővérré bízni, és ő általa várja az Úr feleletét a hölgy szándékát illetőleg.

Mínt hogy kedves nővérük nevét nem akarta elárulni, rendszerint a „mi kis szentünk” -nek nevezi őt. Senki sem volt illetékesebb, hogy róla így ítéljen.

Mercier kanonok Úr a chambéryi Miasszonyunktemplom plébánosa volt, midőn a Vizitációval való kapcsolata megkezdődött.²⁷ 1830-ban különös hála kötelezett bennünket, midőn kedves anyáinknak ajándékozta a csodatevő feszületet, ezt az értékes kincset, amely a forradalom óta az ő templomában állott

Később általános helynök, majd 1867 május havában zárdánk papi főnöke lett, Msgr. Gros helyett, aki Tarentaise püspökévé neveztetett ki.

Több mint 37 évi hivatali tevékenysége, amely idő alatt püspökeinek és az egész egyházmegyének bizalmát élvezte, kedves anyáinkat a legteljesebb biztonság érzetével töltötte el. Ha beszéltek róla, ezt mindenkor a legmélyebb tisztelettel tették.

Ami pedig **Ambrus** atyát illeti, ő sokáig volt tartományi főnök, és közel 60 évet töltött apostoli tevékenységben, úgyhogy egész Savoyában élénken él emléke.

A kapucinus atyák nekrológiuma a következő erőteljes, józan és igen dicsérő méltatást tartalmazza róla: „Főtisztelendő Ambrus atyának osztályrészül jutottak azok a kiváló tulajdonságok, amelyek az embertársaik vezetésére és ügyeik intézésére igazán hivatott nagy embereknek sajátjai. Szép szellemi képességekkel bírt, s már természeti hajlandóságánál fogva is megfontolt volt, még mielőtt az emberekkel való érintkezése és egyéb tapasztalatai bölcsé tették őt. Mielőtt intézkedett, tanulmányozni szokta a helyzetet, s egyetlenegy nehézséget sem hagyott soha megoldás nélkül. Egyenes jellem volt, nem járt kerülő utakon, nem tett különbséget ember és ember között, nem ismert mást, csak a kötelességet. Mindig nyugodt maradt, csodálatosan tudott magán uralkodni.”

A Vizitáció abban a szerencsében részesült, hogy több kiválóan jó lelkipraktortól ő vezette, s hogy ő volt a nővérek rendkívüli gyóntatója. Előjáróink minden fontosabb ügyről értesítették, és gyakran kérték ki tanácsát. Hogy mekkora érdeklődést tanúsított Mária Márta nővér iránt, s mily fontosságot tulajdonított közléseinek, mutatja az a tény, hogy megelőzve a jelen mozgalmat, a *Szent Sebekhez való fohászokat* már 1880-ban kinyomatta Grenobleban.

Ehhez a három paphoz fordultak tisztelendő anyáink, mint akik tudományuk, erényességük, tapasztalataik és munkakörük révén hivatva voltak az üggyöz hozzászólni.

Hivataluknál fogva belső vagy külső kapcsolatban állottak Mária Márta nővérral, ezenkívül kezükben voltak a füzetek is, amelyekbe anyáink napról-napra feljegyezték elbeszéléseit.

A vizsgálat hosszú, komoly és tökéletes volt. Kedves nővérünknel megtalálták mindazt, ami ilyen kényes ügyekben biztonságot nyújt: az alázatos lelkületet, az engedelmisséget, a tévedéstől való állandó félelmet, a közös élet vágyát és a fájdalmat, hogy abból ki van zárva. Mind a hárman egybehangozóan úgy nyilatkoztak, hogy az út, amelyen Mária Márta nővér halad, „isteni jellegű”. Az ő következtetésük megerősítette Revel Teréz Eugénia tisztelendő Anyánk nézetét, amelyet röviden a következő írásbeli vallomásban foglalt össze: „Az

²⁷ Mercier kanonok úr egyik nővére apáca volt a mi zárdánkban, és a Mária Fortunáta nevet viselte.

engedelmesség mindene. A nyíltszívűség, az egyszerűség, a szeretet szelleme, amely élteti őt, önsanyargatása s mindenek felett őszinte és mély alázatossága nézetünk szerint a legbiztosabb jelei annak, hogy Isten vezeti e lelket. Mennél többet kap, annál jobban megerősödik a maga megvetésében. Majdnem állandóan össze van törve a félelemtől, hogy csalódásban él. Alkalmazkodik a neki adott figyelmeztetésekhez, s a pap és a főnöknő szavai nagy hatással vannak lelki békéjének visszaszerzésére. S ami bennünket főképpen megnyugtat, az, hogy szenvedélyesen szereti a rejtett életet, hogy feltétlen szükségét érzi annak, hogy az emberek tekintetét elkerülje, s mégis attól retteg, hogy észreveszik, mi megy végbe benne.”

Mind a hárman azt tanácsolták, hogy továbbra is fel kell jegyezni azokat a közléseket, amelyeket Mária Márta nővér állítólag az Úrtól kap. Mindazáltal mint okos és felvilágosult emberek úgy vélték, hogy ezeket a tényeket a titoktartás leple alatt kell őrizni mindaddig, míg majd magának az Istennek tetszik azokat nyilvánosságra hozni.²⁸

Ez az oka annak, hogy a többi szerzetesnők oly soká semmit sem tudtak azokról a rendkívüli kegyelmekről, amelyekkel ki lettek tüntetve egyik nővérük személyében, aki, emberileg szólva, ilyenek vételére legkevésbé látszott alkalmasnak.

Ez az oka egyszersmind annak is, hogy Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyja, a lelki vezetők nézetét szent utasításnak véve, sohasem mulasztotta el aggályos pontossággal feljegyezni az alázatos laikus nővér közléseit, akinek egyébként az Úr megparancsolta, hogy előjárói előtt semmit el ne titkoljon.

„Mondd meg anyáidnak, hogy mindazt, ami tőlem jön, valamint azt is, amit te mondasz, jegyezzék fel. Nem baj, ha látják hibáidat. Kívánom, hogy mindazt feltárd, ami benned végbemegy, azok miatt a gazdag gyümölcsök miatt, amelyeket ez teremni fog akkor, amikor te már az égben leszel.

Ne veszítsék el bátorságukat. Ez a munka sokáig tart, de nagy örömmre szolgál.”

Feltűnő az a körülmény, hogy Mária Márta nővér nem tudta ellenőrizni főnöknője munkáját, az Úr azonban ellenőrizte azt. Némelykor feledékenységéből, vagy az idő rövidege miatt tisztelendő anyánk bizonyos szavakat kihagyott. Mily meglepő volt tehát, midőn nővérünk másnap Jézus szavaival állított be hozzá: *„Anyád nem ezeket a szavakat írta le. Akarom, hogy azok legyenek.”*

E szavak megerősítették a lelki vezetők utasítását, s így könnyen érthető, mily áhítatos gonddal vigyázott tisztelendő anyánk, úgyszintén az újoncmesternő, hogy semmi ki ne maradjon abból, amit leányuk velük közölt.²⁹ Ezt következtetjük abból a nyilatkozatból is, amelyet a kézirat elején találunk: **„Isten és szent alapítónk jelenlétében, engedelmességéből és a lehető legnagyobb pontossággal feljegyeztük itt mindazt, amit, úgy véljük, Jézus isteni Szívének különösen nagy szeretete folytán az Ég küldött nekünk, szerzetesi testületünk valamint a lelkek javára.”**

*
* *

A beavatottak e feljegyzéseit felhasználva, kövessük szeretettel kedves nővérünket.

²⁸ Jobbnak gondolták azt is, ha Billiet bibernoknak, Chambéry érsekének (magas korára való tekintettel, ugyanis 85 éves volt nem szólnak a dologról. Öminenciája ugyanis akkoriban igen elfogult volt a sok hamis kinyilatkoztatás következtében, amelyek Savoya egyik egyházmegyéjét egészen feldúlták.

²⁹ Mária Márta nővér újoncmesternője, Blanc Mária Alexia tisztelendő nővér segédkezett ezeknek az adatoknak gyűjtésében. Találtunk jegyzeteket az ő kezeirásával, amelyeket Teréz Eugénia tisztelendő anyánk szóról-szóra lemásolt.

Ne várjunk hangos és feltűnő dolgokat. Ha egy klauzúrában élő szerzetesnő a szentség magaslatára emelkedik, ez egyáltalában nem munkáinak nagysága és változatossága által történik, hanem igenis szeretetének erőssége és tisztasága folytán, amely legegyszerűbb ténykedéseit is beragyogja.

Ha e szerzetesnő a Sarlós Boldogasszony rendjének tagja, akkor szabályzatában nincs is helye a nagy szigorúságoknak. Tudjuk, hogy midőn Szalézi Szent Ferenc a vizitációs rendet megalapította, új eszmét valósított meg. Új életmódot létesített, és hogy azt a gyengébb, közepes egészséggel bírók számára is hozzáférhetővé tegye, a belső önmegtagadás szelleme és a saját önünknek való meghalás által igyekezett pótolni a külső szigorúságokat, amelyeket mindaddig a szerzetesi élet elengedhetetlen kellékeinek tekintettek. E belső önmegtagadások Isten szemében ugyanolyan értékkel bírnak, mint a külső szigorúságok, és az egyéni megszentelődésben legalább is ugyanannyi, ha csak nem még több az értékük.

Habár Mária Márta nővér élete, a vezeklést tekintve, Isten akarata folytán kivételt képezett, amit a szent alapítók egyes esetekben előre láttak, mégis, eltekintve „természetfeletti” állapotaitól, amelyek az előljárók titka maradtak, erényei és külső élete nem tértek el a vizitációs apáca alázatos ösvényétől. A külsőt tekintve, nem lehetne egyszerűbb, közönségesebb szerzetesi életet találni, mint az övét. Újoncvelei óta előljárói az intézeti növendékek éttermében alkalmazták őt. S ezt a szolgálatot élete végéig megtartotta. Itt folyt le élete visszavonultságban, naponként ugyanaz egyhangú foglalkozások között, távol minden fénytől, sőt sokszor még nővéreinek társaságától is, de sohasem tétlenségben. S igazán nem volt csekélység kedves nővérünk napi fáradalma.

Az étteremben végzett aprólékos és köteles teendőihez járult a kórusnak és az intézet több termének, valamint a hozzájuk tartozó helyiségeknek rendbentartása.

Vegyük még hozzá ezekhez a gyümölcsszedést, amivel ő volt állandóan megbízva, s ami néha már kora reggel, 4 óra előtt munkába szólította őt.

Ez a sok munka annyira lefoglalta, hogy alig maradt neki egy-két nyugodt pillanata, kivéve az ima idejét.

De ezek mögött az egyformán ismétlődő és az emberi szem számára semmi érdekeset sem nyújtó foglalkozások mögött mily intenzív belső élet s miféle mennyei világosság rejlett! Úgy látszik, az Úr már igen korán magához vonzotta őt, valami egyéni „missziót” bízhatott rá, szüntelen jámborságra ösztönözhetette, erényességre nevelhette, és támogathatta „feladatában”. Ezeket a mozzanatokat próbáljuk ezentúl sorainkkal feleleveníteni.

Ha kedves nővérünk lelki világát akár nagy vonalaiban, akár kisebb vonásaiban tanulmányozzuk, valami tökéletes egység benyomását nyerjük. Belső életét három szóban foglalhatjuk össze: jászol, tabernákulum, Kálvária. Ez a három szó három hatalmas vonzóerőről beszél, amelyek csodálatos harmóniába és egységbe olvadnak, s ezek: *a Gyermek-Jézus, a Szentségi Jézus és a Keresztrefeszített Jézus...* De mindig ugyanaz az Úr Jézus vonzza ezt a lelket, teszi magát mesterévé s egyszersmind példaképévé, s alkalmazkodik mint a jóindulatú „hitoktató” tanítványa gyengeségéhez. Ennek az életnek szépsége, különös jellege és fűzzük hozzá, jótékonyan ható bája főképp Jézus közvetlen, állandó és szeretettel teljes befolyásában áll.

Az Úr Jézus, igaz, sokat követelt Mária Márta nővértől, de ezzel arányban áll iránta tanúsított nagylelkűsége. Kedves nővérünknek nincs semmije, ő nem tud semmit, képtelen mindenre; de Jézus ad neki, oktatja őt, felemeli, támogatja s magával ragadja.

A „misszió”. A Szent Sebekhez való ájtatosság

VI. fejezet. A keresztrefeszített Jézus választottja

„Akiket a világ balgatóknak tart, azokat választotta Isten, hogy megszégyenítsé a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta Isten, hogy megszégyenítsé az erőseket.”
(1 Kor. 1,27)

1867 szeptember havában kolera dühöngött Savoyában, és mindenütt, de különösen Chambéryben igen sok áldozatot követelt.

Ez időben alapította Costa de Beauregard kanonok úr a bocagei árvaházat.³⁰ E nemesszívű papot a közvélemény szentnek tiszteli, s szenttéavatási pöre már meg is indult.

A Vizitációban nem minden félelem nélkül várták annak a napnak a közeledtét, amely a növendékek visszatérésére ki volt tűzve. Kedves anyáink Mária Márta nővér által kérték az isteni Üdvözítőtől a kegyelmet, hogy házuktól tartsa távol a veszélyt. Jézus, az engedelmes közbenjáróhoz fordulva, a következő jóindulatú választ adta neki: „*Ne féljetek semmit. Ti oly biztonságban vagytok zárdátokban, mint Noé a bárkájában. A csapás a kapuig fog érni, de be nem hatol. A növendékek jövetelét nem kell elhalasztani. Ők nem hozzák magukkal a betegséget, és ha egyszer a házban vannak, biztonságban vannak.*”

Tény az, jegyezte fel a főnöknő, hogy abban az évben igen sok növendékünk volt, de megbetegedés nem fordult elő.

Midőn az Úr ezt közölte Mária Márta nővérral, bizonyos vezeklési gyakorlatokat követelt és **főképp imákat a Szent Sebek tiszteletére.**

Az isteni Üdvözítő bizonyos idő óta Mária Márta nővért azzal a magasztos feladattal bízta meg, hogy szenvedéseinek érdemeit érvényre juttassa. „Sürgeti őt, hogy Szent Sebeit minden pillanatban ajánlja fel az Atya-Istennek az Anyaszentegyház és a szerzetesi testület szükségleteiért, a bűnösök megtéréséért és főképpen a tisztító tűzben szenvedő lelkekért”.
(Kézirat)

„*Szent sebeimmel, így szólt Jézus, az ég összes kincseinek birtokában vagytok, hogy azokat a világon szétosszátok.*

Juttassátok érvényre szent sebeimnek érdemeit. Nem kell szegényeknek maradnotok, mert Atyátok igen gazdag... A ti gazdagságtok az én szenvedésem...

Egy dolog okoz nekem fájdalmat, – így szólt az édes Üdvözítő kis szolgálójához – t. i. hogy vannak lelkek, akik sebeim tiszteletét idegenszerűnek tartják s szinte megvetendőnek, mint valami helytelen dolgot... Azért hanyatlik az, és lassanként megfeledkeznek róla.

Az égben vannak szentek, akik nagy tisztelettel viseltetnek szent sebeim iránt, de a földön már alig van valaki, aki szent sebeimet tiszteli!”

Ez a panasz nagyon is indokolt. A mai világban, midőn, úgy látszik, mindenki csak az „élvezetet” hajhássza, hányán vannak, még keresztények is, akikből az áldozat iránti érzék szinte kihalt!... Oly kevesen értik meg a Keresztet! Oly kevesen elmélkednek szorgalmasan a mi Urunk Jézus Krisztus szenvedéséről, amit pedig Szalézi Szent Ferenc oly helyesen „a

³⁰ Ezt a csodálatos intézetet jelenleg Costa de Beauregard Ernő, az alapító testvéröccse vezeti. – Lásd a rendkívül érdekes életrajzot: *Egy szent lélek – Costa de Beauregard Kamill kanonok*, írta Costa de Beauregard Ernő.

szerepet igazi iskolájának és a jámborság legédesebb és legerőteljesebb indítóokának nevez”.³¹Jézus tehát nem akarja, hogy e kimeríthetetlen kincsesbánya kiaknázatlanul maradjon, hogy fájdalmainak gyümölcsei feledésbe kerüljenek és elveszenek.

Hogy szeretetének terveit a világon megvalósítsa, – szokása szerint – a legszerényebb eszközt választja.

Az 1866. év vége felé határozottabb alakot öltött Mária Márta nővér nagy jámborsága. 1867 szeptember havában egy kegyelmi triduum alkalmával világosabban ismerte fel a „missziót”, amely egész életének oly különös jelleget kölcsönzött, s amelyet ő a maga „feladatának” szeretett nevezni.

E hó 25-én nővérünk a déli „engedelmesség” alkalmával igen rosszul érezte magát, úgyhogy főnöknője ráparancsolt, hogy fekdjék le. Alighogy az ágyban volt, hallotta az Úr szavát, amint így szólt lelkéhez: „*Itt akarlak tartani három napig a három isteni személy tiszteletére.*”

Kedves nővérünk számára kiváló kegyelmek három napja volt ez. Az Ég egész fényessége ragyogta be a szűk cellácskát, amelybe a Szentháromság leszállott.

A dicsőség. 26-án a szentmise Sanctusa alatt Mária Márta nővér elragadtatásba jutott. Megjelent előtte az Atya-Isten egy gyönyörű oltár felett, s Jézust mutatva neki, így szólt hozzá: „*Azt adom neked, akit annyiszor felajánlasz nekem. Angyalaim társává teszlek. Tudd meg, hogy te még többet tehetsz, mint ők, mert szüntelenül felajánlhatod nekem isteni Fiam sebeit a bűnösökért, ők pedig csak szemlélhetik azokat.*”

A szeráfok körülvették Teremtőjüket. Az angyali sereg csak Isten szolgálatával látszott elfoglalva. Láta az összes szenteket is, mély imádásba merülve... s közben egy kissé élvezte azt, amit „emberi szem még sohasem látott, fül nem hallott, s amit az emberi ész felfogni nem képes.” Kedves nővérünk nem talált szavakat ennek kifejezésére.

A jászol. A második napon Mária Márta nővér lélekben a betlehemi istállóba ragadtatott. Láta a Gyermeke-Jézust, jászolban fekvő, mellette Szent Józsefet és az angyalokat, amint csendes imába merülve imádták az isteni Kisdedet.

A Boldogságos Szűz felemelte gyermekét és kedves nővérünk karjaiba tette őt ezekkel a szavakkal: „*Leányom, úgy adom őt neked, miként egykor a világnak adtam.*”

Ez alkalommal kedves nővérünk lelke tiszta képet nyert Jézus születésének titkáról, az Úr Jézus szegénységéről, aki a szerzetesi lelkek példaképe akart lenni, a mindentől való megváltásról, amelyet Jézus jegyeseitől kíván, úgyszintén a nagylelkűségről, amelyet tőlük követel, hogy a szegénység és lemondás nehéz útján előre jussanak: „*Mindentől meg kell válniuk. Értsd meg, – mindentől. A szerzetesi élet nem lehet az élvezetek élete; nem lehet az más, mint szegénység, engedelmesség és szenvedés.*”

E pillanatban, miként a feljegyzések, amelyeket szóról-szóra közlünk, mondják, kedves nővérünk két utat látott lelki szemei előtt.

„Az első annak a léleknek az útja, amely magát egészen átadja az Úr akaratának. A szeretet keresztre feszíti őt, s miután Jézussal egy úton haladt, egyenesen a mennyországba jut. – A második azoknak a lelkeknek az útja, akik kényszerből cselekesznek. Csak azért végzik munkáikat, mert azokat el kell végezniük... Őket nem a szeretet vezérli. Sok fáradtság mellett alig haladnak.

Hogy az első úton haladhasson valaki, két dologra van szüksége: *1. nyíltszívűségre és egyszerű engedelmességre; 2. hűségre, hogy semmiben se vonakodjék a lelkiismeret világos követelményei szerint igazodni.*

„*Leányom, kérd tőlem ezt a kegyelmet az összes szerzetesi lelkek számára.*” (Kézirat)

³¹ Az Isten szeretete, XII. könyv, 13. feje.

A kereszt. Mária Márta nővér a harmadik napon újabb elragadtatásában megint látta a három isteni személyt, a mennyei udvartól körülvéve.

Az Atya-Isten Szentlelkét, tűzsugárhoz hasonlóan önmagából kisugározva, e szavakkal adta az ő lelkének: *„Ebben van a világosság, a szenvedés és a szeretet!... A szeretetet magamnak tartom fenn; a világosságot azért adom, hogy akaratomat felismerd; a szenvedést pedig azért, hogy minden pillanatban elviseld...”*

Ezután, fölszólítva őt Fia keresztségének szemlélésére, a mennyei Atya jobban megértette vele, **miként fordíthatja Jézus szent sebeit a maga javára.** Ekkor egy fényugár segítségével, amely a földről eredt, és az égig ért, tisztán látta „küldetését”: hogyan kell majd **Jézus szentséges sebeinek érdemeit az egész világ számára értékesítenie.**

Az Atya-Isten egyúttal megértette vele e látomások jelentőségét is. A két utóbbi, *a rejtett és a keresztfeszített élet* jelképei, mintegy megmutatja neki az utat az elsőhöz: *az örök dicsőséghez.*

Könnyen megérthető, hogy a kedves látnok e nagy napok elmúltával, isteni világossággal eltelve, alig volt képes a földi és érzékelhető dolgok szemlélésére. Lelke belső szemlélődésbe merülve maradt, és semmi sem volt képes őt ebben megzavarni. Tisztelendő anyánk szavai szerint „már csak a teste időzött a földön”.

Három nappal később, október 2-án Mária Márta nővér jelen volt egy beöltözésen, midőn az Ég megnyílt előtte, s ő odafent ugyanazt a szertartást látta, de egészen más fényben, mint itt a földön. A vizitációs rend összes megdicsőült tagjai megjelentek ott a fiatal újonc nő fogadására, és megjövendölték, hogy igen buzgó szerzetesnő lesz majd belőle.³² Szent Modesta³³ is jelen volt, és igen boldognak látszott, hogy az Úr Jézus új jegyese az ő védence lesz.

Első anyáink Mária Márta nővér felé fordultak, és örvendezve így szóltak hozzá: „Az örök Atya háromféle módon adta isteni Fiát szent rendünknek:

1. *A keresztfeszített Úr Jézust, a Keresztet és Szent Sebeit, ennek a háznak egészen különös módon;*
2. *Szentséges Szívét;*
3. *A Gyermekeket-Jézust.”*

Ezek családi kincsek. A rend keletkezéséről írt könyveket kutatva, Clément Anna Margit anya³⁴ életében ugyancsak megtaláljuk e három ajtatosságot. E szerzetesnő kortársa volt Szent Chantal Janka Franciskának, és mindazok a szerzetesnők, akiket ő nevelt, szinte kiténtek a fent említett három ajtatosságban.

Lehetséges, és ezt oly szívesen tételezzük fel, hogy éppen e kiváltságos lélek volt az, aki **szent anyánkkal és alapítónónkkal egyetértve,** kedves nővérünknek, mint az Isten választottjának, eszébe juttatta ezeket az ajtatosságokat, különösen hangsúlyozva a Megváltó szenvedését és szent sebeit.

Október 23-án **Deglapigny Mária Paulina anya** sürgette ugyanezt a dolgot. Megjelent volt leányának, és beavatta őt a Szent Sebek ajándékába ezekkel a szavakkal: *„A vizitációs rendnek már eddig is nagy kincse volt, de gazdagsága még nem volt teljes. Azért boldog az a nap, amelyen én a világot elhagytam, mert most a helyett, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak csak Szentséges Szívét bírnátok, bírni fogjátok (mint ajtatosságtok érzékelhető tárgyát) az ő egész szent emberségét, Szent Sebeit is. Én kértem ezt a kegyelmet.”*

Dicső atyánk, **Szalézi Szent Ferenc,** igen gyakran látogatta meg kedves leányát, hogy atyai oktatásokban részesítse, s nem mulasztotta el őt „küldetése” bizonyosságában megerősíteni: *„Isten – így szólt – téged választott ki, hogy kiegészítsd a Szent Szív iránti*

³²D' Agoült Mária Modesta volt a szóban forgó kedves nővérünk.

³³ Szűz és vértanú, akinek teste a Vizitáció templomának főoltára alatt van elhelyezve.

³⁴ Lásd Saudreau kanonoktól Clément Anna Margit anya életét.

ájtatosságot; a Szívét megmutatta Boldog Margit Máriának, a Szent Sebeket pedig az én kis Mária Mártámnak!.. Boldog az én atyai szívem, hogy a keresztfeszített Jézus általatok részesül neki járó tiszteletben.”

A **Boldogságos Szűz** Sarlósboldogasszony ünnepén egyszer szintén megjelent szent alapítónk és Szent Margit Mária kíséretében, hogy a fiatal nővért küldetésében megerősítse. Jóságosan így szólt hozzá:

„Az én Gyümölcsömet úgy adom a vizitációs rendnek, mint ahogyan egykor rokonomhoz, Erzsébethez vittem – mondotta neki jóságosan. – A te szent alapítód utánozta Fiam munkáit, szelídségét és alázatosságát. Szent Chantal anyád utánozta nagylelkűségemet, midőn minden akadályt leküzdött, hogy egyesülhessen Jézussal, és teljesítse akaratát. Boldog nővéred, Mária Margit újra feltárta Fiam Szentséges Szívét, hogy azt a világnak adja... Te pedig, leányom, arra vagy kiválasztva, hogy Isten igazságosságát visszatartsd azáltal, hogy egyetlen és szerelmes Fiam, Jézus szenvedéseinek és Szent Sebeinek érdemeit értékesíted.”

De főképp az Úr Jézus biztosította az ő alázatos szolgálóját több ízben is, hogy valóban ő van hivatva arra, hogy a megváltó Szent Sebek tiszteletét felélessze: *„Arra választottalak ki, hogy abban a szerencsétlen korban, amelyben ti éltek, feléleszd a szent szenvedésem iránt való áhítatot.”* Azután a jóságos Mester, megmutatva neki szent sebeit, mint valami könyvet, amelyből olvasni akarja tanítani, így folytatta: *„Ne vedd le a szemedet erről a könyvről, mert többet fogsz abból tanulni, mint amennyit a legnagyobb tudósok tudnak. A Szent Sebekhez való imádság mindent magában foglal.”*

Felszólítja őt, hogy szakadatlanul ajánlja fel az ő szentséges sebeit a világ üdvéért: *„Leányom, a világ folyása többé vagy kevésbé lesz zavaros, a szerint, amint te feladatodat végzed... Téged választottalak, hogy igazságosságomnak érvényt szerezzen.”*

Azt akarom, hogy e tisztelet által nemcsak azok a lelkek szentelődjenek meg, akikkel te együtt élsz, hanem még sokan mások is.

Én téged választottalak ki arra, hogy szent szenvedésem érdemeit mindenek javára értékesítsd, de viszont akarom, hogy te állandóan rejtekben maradj. Az én dolgom, hogy később majd közismertté tegyem, hogy ez – és Szeplőtelen Anyám oltalma – az az eszköz, amely a világot megmenti.”

Hogy Mária Márta nővér buzgóságát felkeltse, az Úr Jézus kegyes volt kifejtetni neki ennek az ájtatosságnak előnyeit, ez életforrások megbecsülhetetlen kincseit.

„Leányom, valahányszor felajánljátok Atyámnak szent sebeim érdemeit, mérhetetlen vagyont nyertek.

Atyám gyönyörűségét leli szent sebeimnek s szentséges Anyám fájdalmainak felajánlásában. Felajánlani neki sebeimet annyi, mint a saját dicsőségét megadni neki; annyi, mint az Eget az Égnek felkínálni.

Egyik teremtményem elárult engem, és eladta véremet, de ti oly könnyen visszavásárolhatjátok azt cseppről cseppre!... Egyetlenegy cseppje elég arra, hogy a földet megtisztítsa ...És ti nem gondoltok erre!... Nem ismeritek annak értékét.”

Megmutatva kedvencének „az üdvösség forrásait”, mintegy az ég és a föld közé emelve azokat, így szólt hozzá: *„Leányom, íme, itt látod a világ kincsét... A világ nem akarja azt felismerni” ...*

Jézus sürgeti őt – és vele együtt minket is, – hogy bizalommal közeledjünk e kincshez: *„Aki szűkségben van, jöjjön hittel és bizalommal, mérítsen állandóan szenvedésem kincseiből!*

Íme, van tehát, amiből fizethetsz mindazok helyett, akiknek adósságaik vannak.

Senki se féljen sebeimet a lelkeknek megmutatni... Sebeim útja igen egyszerű, s igen könnyű rajta az égbe jutni.

Sebeim szemlélésében megtaláltok mindent a magatok és mások számára.”

Jézus sokszor megújítja biztató ígéreteit:

„Mindent megadok, amit csak valaki a szent sebeimhez végzett ájtatosság útján kért. Akik azokat tisztelik, helyes ismeretet szereznek Jézus Krisztusról.

Leányom, hol lettek a szentek szentekké, ha nem az én sebeimben? Sebeimben fakadnak a szentség gyümölcsei. Miként az arany, ha a kohóban megtisztult, szebb lesz, ugyanígy kell a te lelkednek és a te nővéreid lelkének szent sebeimbe bekerülnie; itt különbekké, tökéletesekké válnak, miként az arany az olvasztókemencében.”

A Szent Sebeknek csodálatos hatásuk van a bűnösök megtérítésére.

Egyszer Mária Márta nővér félelemmel telt el, a világ bűneire gondolva, s így kiáltott fel: *„Jézusom, vedd pártfogásodba gyermekeidet, ne tekintsd bűneiket!”*

Az isteni Mester, mintegy feleletül e segélykiáltásra, a következő fohász imára tanította őt: **„Jézusom, a te Szent Sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk, és könyörülj meg rajtunk.”** Azután még hozzáfűzte: *„Sokan fogják érezni e fohászima hathatóságát.”*

Más alkalommal kijelentette: *„Kívánom, hogy a papok a gyóntatószékben gyakran adják fel gyónóiknak e fohászt.*

A bűnös, aki elmondja ezt az imát: „Örök Atya, felajánlom neked a mi Urunk Jézus Krisztus sebeit, hogy lelkünk sebei begyógyuljanak”, megkapja a megtérés kegyelmét.

A Szent Sebek a szenvedésben balzsamként hatnak, és megerősítenek:

„A betegek mellett gyakran kell ismételni: Jézusom, a te Szent Sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk, és könyörülj rajtunk.” Ez az ima megkönnyíti a testet és a lelket.

A Szent Sebek jó halált biztosítanak.

„Nincs halál ama lélek számára, aki sebeimben hal meg, mert ezek megadják neki az igazi életet.”

VII. fejezet. A Szent Sebek megmutatása

„Nem lehet szóval kifejezni, mennyire óhajt az isteni Üdvözítő lelkünkbe betérni a szívesen szenvedő szeretet által...” „Nyiss ki nekem, húgom, kedvesem, galambom, szeplőtelenem, – szól hozzánk az Énekek Énekében – mert tele van a fejem harmattal és hajfürtjeim éjjeli cseppekkel.” Mi más lenne ez a harmat, és mit értene éjjeli cseppek alatt, ha nem keserű kínszenvedése fájdalomait?”

(Szalézi szent Ferenc, Az Isten szeretete, V. könyv, 5. fej.)

Az ájtatosság tárgya most határozottabb alakban jelenik meg előttünk.

Jézus megmutatja sebeit, megújítja felszólításait, amelyeket – bizalmasa által – az összes lelkekhez intéz. Mily felemelő, életadó, ha övele együtt a megváltó Szent Sebek sugárzásába állunk! Mily üdvös, ha megnyitjuk fülünket az Üdvözítő hívó szavai előtt!

*
* * *

„Szentséges Anyám után – szól az Úr Jézus Mária Márta nővérhez – egyetlenegy lélek sem nyerte meg úgy, mint te a kegyelmet, hogy éjjel-nappal szemlélhesse szent sebeimet.”

Tisztelendő anyánk feljegyzéseiben tényleg ezt olvassuk: „Az Úr Jézus mindennap megmutatja neki Szent Sebeit. Azok látható módon megjelennek lelki szemei előtt, majd fényt árasztva, ami őt örömtől ittassá teszi, majd meg vérezve, ami kimondhatatlan kínokat okoz neki: „Akarom, hogy így lásd őket, hogy jobban megértsd, mit tettem, midőn a világra jöttem, hogy szenvedjek érted.”

Az Üdvözítő ily csodálatos módon némelykor összes imádandó sebeivel jelenik meg jegyese előtt. Megmutatva neki szétmarcangolt, cafatokban lógó húsát, így szól hozzá: „Jegyeseiden mindenütt csak sebet találsz. Innen kell merítened a világ számára: ez a te feladatod.

Íme, megmutatom őket minden léleknek, de kevesen vannak, akik figyelemmel nézik. Te, lányom, foglald le őket töviskoronámtól kezdve a lábamig, és tartózkodjál azokban.”

Némelykor csak egyet mutat neki, elkülönítve a többitől. Így egyszer megmutatja neki jobb lábát, és így szól: „Mennyire kell tisztelned ezt a sebet és galamb módjára abban elbűjnöd!”

Más alkalommal balkezét mutatja neki e szavak kíséretében: „Leányom, vedd a balkezemben levő érdemeimet a lelkek javára, hogy az örökkévalóságon át jobbon lehessenek.”

Mindkét imádandó lábát mutatva, így szól: „Vezesd ide hozzám összes teremtményeimet... e nyílások elég nagyok arra, hogy valamennyien elférjenek benne... Szent lábsebeim olyanok, mint az óceán.”³⁵

Töviskoronás fejét mutatva, így szól: „Leányom, itt tanuld meg véleményed alárendelését.”

³⁵ „Anyám, mi az az óceán?” – kérdezte tanulatlan laikus nővérünk.

Szent oldalsabét mutatva, így szólt: *„Innen kell meríteni a szelidséget és az alázatosságot.”*

Nővérünk lelkét vigasztalás és szenvedélyes szeretet járta át. Szemét nem tudta többé levenni a Szent Sebekről, az édes Üdvözítő pedig örömmel nézte őt néma elragadtatásában: *„Leányom, ha sebeimet szemléled, vigasztalsz engem... Viszont majd én is meg foglak vigasztalni dicsőségemnek látása által az egész örökkévalóságon át.”*

A töviskorona és a fej sebei

Chantal Szent Franciska egyik életírója, de Maupas lefesti az életmódot, amelyet a szent a zárdába való belépése előtt folytatott, s közben megemlíti, hogy minden este *Urunk egyik sebébe rejtőzött, pénteki napon pedig az Úr Jézus imádató fejének sebeit választotta.*

Helyesnek véljük, ha itt megemlékezünk a tiszteletről, amellyel szent alapítónőnk Jézus sebbel borított szent feje iránt viseltetett. Az isteni Üdvözítő ugyanis Mária Márta nővértől tövissel koronázott szentséges feje iránt szintén egészen különös tiszteletet, engesztelést és szeretetet kíván.

A töviskorona kimondhatatlanul kegyetlen szenvedéseket okozott neki. *„Töviskoronám több fájdalmat okozott nekem, mint összes többi sebeim³⁶ – így szólt bizalmasan jegyesehez – ez volt legkegyetlenebb szenvedésem, az Olajfák-hegyi éjszaka után. Hogy e szenvedést enyhítsétek, pontosan meg kell tartanotok szabályaitokat.”*

A töviskorona azok számára, akik Jézust hűségesen utánozzák, az érdemszerzés forrása. *„Ez az a fej, – így szól Jézus – amely irántad való szeretetből átfuratta magát, és amelynek érdemeiért egy napon meg foglak koronázni. A töviskorona szerzi meg nektek a dicsőség koronáját.”*

A töviskorona az a kiváltságos ajándék, amelyet Jézus kedvenceinek nyújt: *„Töviskoronámat kedvenceimnek adom, ez jegyeseim osztályrésze. Ez a mennyországban levő boldogok dicsősége, de a földön levő kedveseim számára szenvedés! (Kedves nővérünk minden egyes tövis helyéről a dicsőség egy sugarát látta előtörni, amelynek szépségét lehetetlen leírni.) Igazi szolgálaim igyekeznek úgy szenvedni, amint én szenvedtem, de egy sem fogja elérni a szenvedésnek azt a fokát, amelyet én elviseltem.”*

Ezektől a lelkektől Jézus gyengédebb részvétet kíván imádató feje iránt. Hallgassuk csak ama szívből fakadó kiáltását, amellyel Mária Márta nővérhez fordult, midőn véres, teljesen sebekkel elborított fejét mutatta neki, amely oly kínos szenvedést árult el, hogy a szegény nővér nem talált szavakat annak leírására. Jézus így szólt: *„Íme, itt van, akit keresel!... Nézd, minő állapotban!... Nézd, és szedd ki fejemből a töviseket, s ajánld fel Atyámnak sebeim érdemeit a bűnösökért... Indulj el lelkeket keresni.”*

Az Üdvözítő e folyton ismétlődő felszólításaiban, amint látjuk, szinte az örök *„Szomjúhozom”* visszhangja csendül meg, az Ő leghőbb vágya – lelkeket menteni: *„Indulj el lelkeket keresni!”*

De, íme, mily meglepő ellentét következik: most meg Jézus ugyanazzal a koronával, mint a dicsőség ragyogó, sugárzó diadémjével jelenik meg fiatal nővérünk elbűvölt tekintete előtt:

„Az én töviskoronám a mennyországot és összes boldog lakóit fénnel fogja elárasztani! ...”

A szent töviskorona az igazak boldogsága; a gonoszok számára ellenben az iszonyat tárgya. Ezt látta egyszer Mária Márta nővér egy képben, amelyet Az állított lelki szemei elé, aki oly szívesen oktatta őt, feltárva előtte a túlvilág titkait.

³⁶ Ha valaki Szent Veronikának Torinóban őrzött kendőjét figyelmesen szemléli, megérti azokat a kinyilatkoztatásokat, amelyeket Üdvözítőnk Chambon Mária Mártának, a chambéryi Vízitáció kis laikus nővéreinek tett: *„Töviskoronám több fájdalmat okozott nekem, mint összes többi sebeim.”*

Az ítélőszék, amelyről a lelkek megítéltetnek, a szentséges töviskorona sugaraitól teljesen elárasztva jelent meg előtte. Állandóan lelkek jelentek meg a legfőbb Bíró előtt. A lelkek, akik életükben hívek voltak, bizalommal vetették magukat az Üdvözítő karjaiba. A többiek, a töviskorona láttára, és megemlékezve Urunk szeretetéről, amelyet ők megvetettek, borzalommal eltelve vetették magukat az örök mélységbe.

E látomás oly mély benyomást tett a szegény gyermekekre, hogy midőn azt elmesélte, még mindig remegett a félelemtől és borzalomtól.

A szívseb

Ha ily módon az Üdvözítő szentséges sebeinek egész szépségét és egész gazdagságát feltárta az alázatos laikus nővér előtt, már előre elképzelhetjük, mily gyengédséggel fogja neki szeretete nagy sebének kincstárát megnyitni.

Itt azonban a szeretet – inkább, mint bárhol másutt – háttérbe szorítja a panaszt. A szeretetre való felszólítás másodsorba helyezi a szenvedésre való felhívást. Igaz, hogy az egyik szinte feltételezi a másikat: az igaz szeretet nem áldozatban és engesztelésben hajt-e ki?

„Íme a forrás, amelyből mindnyájatoknak merítenetek kell” – így szólt Jézus Mária Márta nővérhez, megmutatva neki fényárban úszó sebeit, közöttük Szentséges Szíve sebéit, amely a többitől eltérő, egészen különleges fényben ragyogott:

„Jöjj csak ide szentséges oldalsebembe... ez a szeretet sebe, amelyből lobogó lángok törnek elő!”

Az édes Üdvözítő egyúttal megértette velem, mennyire óhajtja szétosztani ama kegyelmeket, amelyektől Szíve mintegy túlárad:

„Tedd ide ajkadat, meríts innen szeretetet, s azután vidd szét az egész világon. Tartsd ide kezedet, és vedd kincseimet... Nem bírom már magamba zárni, mert oly forrón vágyom azokat elosztani.

Jöjj, fogd fel szívem kiömlését, amely ki óhajtja árasztani túlbőségét. Rátok akarom önteni fölöslegemet...”

Legelőször is azonban felszólítja őt Jézus, hogy Szentséges Szívével egyesülve éljen. Ez minden apostolkodásnak feltétlen kelléke. Ezt különböző módon, de minden pillanatban megteszi, még pedig olyan hangsúllyal, amely a lelket mozgásba hozza, a félénkséget elűzi, a hidegséget viszont félreveteti.

Egyszer Szentséges Szíve ünnepén, megmutatva választottjának a „szeretet sebéit”, amely tágra volt nyílván, így szólt hozzá: „Nézd, hol vagytok!... íme, hová helyezlek benneteket!

Itt van életetek központja. Senki sem akadályozhatja meg, hogy ezt a szívet szeressétek, azt, hogy viszontszeretetét magatoknak biztosítsátok, hacsak magatok is nem akarjátok. Beszélhetnek az emberek azt, amit akarnak, de nem rabolhatják el kincseteket – szereteteteket! Akarom, hogy minden emberi ösztönzés nélkül szeressetek.”

Más alkalommal így szól: „Utánozd a pillangót, repülj ide a szívembe! Ha egy lélek jó mélyen behatolt ebbe a sebbe, amelyet tisztel, akkor szinte abban lakik...” – „Ó! Jézusom, – felelte kedves nővérünk – adhatnál-e helyet, amely nekem jobban megfelelne?”

Halljuk tovább: „Ha az Úr világosságába be akartok lépni, isteni szívembe kell behatolnotok... Ha meg akarjátok ismerni irgalmas szívét, amely titeket annyira szeret, akkor tisztelettel és alázatosan szentséges szívem nyílásához kell tapadnotok.

Akarom, hogy mindnyájatok szíve behatoljon az én szívembe. Innen merítette elveit Szent Ferenc atyátok. Az én szívemben találhatjátok meg a békét.”

Ez a Szentséges Szív, amely hívei számára mint valami menhely állandóan nyitva áll, viszont a miénkben akar menedéket és pihenőhelyet találni. Halljuk Mária Márta nővérhez intézett felhívásait:

„Szeretsz engem?” – Igen, jó Mesterem, szeretlek!” – Jól van! De akkor a mennyasszony ne hagyja vőlegényét egészen magára.

Ó! Jegyesem, szívemnek már nincs, hol megpihenjen ... Áldozatot választottam magamnak, akinek a szívében szeretnék megpihenni: mily hálátlanság volna, ha visszautasítanál engem!” – „Ha tehát, Jézusom, – hangzott a jegyes válasza – bennem akarsz megpihenni, tisztíts meg engem... valamint a galamb elrejtőzik az odúban, úgy teszek én is.” – „Igen, leányom, tégy úgy, mint a galamb, lépj be szívembe!... Jöjj kegyelmet érdemlő magad és a lelkek számára. Helyezkedjél el szívemben kényelmesen, azok helyett is, akik azt nem teszik.”

Jézus anyyi értéket tulajdonít szegény szívünk szeretetének, hogy nem restel azért koldulni.

Egy napon feltámadása egész dicsőségében jelent meg jegyesének, és így szólt hozzá: „Látod, leányom, úgy kéregetek, mint egy koldus... Egyenként hívogatom gyermekeimet!... Várom őket!”

S ekkor valóban koldus alakot öltve, és félreismert szeretetére gondolva, szomorúsággal teli hangon ismételte: „Szeretetet koldulok, de legtöbben még a szerzetesi lelkek közül is megtagadják azt tőlem. Leányom, szeress engem, mindennél jobban, de tisztán magamért.”

Majd szent nővérünkre, Margit Máriára célozva, aki szinte elnyelte tekintetével Jézus Szentséges Szívét, így szólt: „Ő tiszta szeretettel szeretett engem, tisztán magamért.”

S Mária Márta nővér megkísérelte, hogy ugyanolyan szeretettel tudjon szeretni. A Szentséges Szív pedig mint valami mérhetetlen tűzrakás, kimondhatatlan hévvel vonzotta őt magához... Lángoló szeretettel viseltetett isteni Jegyese iránt, ami felemésztette ugyan őt, de ami egyszersmind egészen isteni édességet hagyott hátra lelkében.

„Ha tudnád, mily tökéletesen bírod szívemet, – így szólt a jó Mester – csodálkoznál rajta! Te vagy szívem szerelmese. Ezentúl már csak az én szívemen keresztül fogsz szeretni és lélegzeni.”

VIII. fejezet. Hogyan felelt meg Mária Márta nővér az Úr Jézus kívánságainak

„Én is, mikor hozzátok jöttem, atyámfiai! nem jöttem a beszédnek vagy bölcsességnek fönségével, hirdetvén nektek a Krisztus bizonyágtételét; mert nem véltem közöttetek valamit tudni, hanem csak Jézus Krisztust, és pedig a megfeszítettet.”
(1 Kor. 2, 1.2)

Egész bensejében megindulva, kedves nővérünk még nagyobb szeretetre lobbant az Üdvözítő imálandó sebei iránt.

Szalézi Szent Ferenc mondja: *„A szeretetnek megvan az az ereje, hogy magáévá teszi szeretető tárgyának tulajdonságait.”* Mária Márta nővérben az Úr Jézus szenvedő szeretetének szemlélete oly mélyreható változást idézett elő, hogy némelykor úgy érezte, mintha egy volna a szenvedő Jézussal, s mintha Jegyese sebei az ő sebei lennének.

Leghőbb vágya volt az egész világot felgyújtani azzal a szeretettel és hálával, amelyre kell, hogy e sebek indítsanak, s készen volt életét adni e tisztelet elterjedéséért, amelyet hatalmasnak, lelkesnek és határtalannak kívánt látni.

Ami a saját személyét illeti, kedves nővérünk az isteni Mester felszólítására határozott formában, szinte hivatalos módon válaszolt.

1867. október 17-én Teréz Eugénia tisztelendő anyánk, kedves gyermeke nevében, a következő nyilatkozatot szerkesztette:

„Én, Chambon Mária Márta nővér, megígérem a mi Urunk Jézus Krisztusnak, hogy minden reggel felajánlom magam a mennyei Atyának, a keresztfeszített Úr Jézus Szentséges Sebeivel egyesülve, az egész világ üdvéért és az én szerzetes-testületem javára és tökéletesedésére.

Imádom őt mindazok szívében, akik az Oltáriszentséget magukhoz veszik. Hálát adok neki, hogy oly sok szívbe szívesen betér, akik pedig oly kevésbé vannak elkészülve fogadására.

Megígérem az Úrnak, hogy szent kegyelme segítségével és a bűnbánat szellemében minden tíz percben felajánlom Szentséges Sebeit és szentséges testét a mennyei Atyának, hogy minden cselekedetemet Szentséges Sebeivel egyesítem, imálandó Szíve szándékai szerint: az Anyaszentegyház diadaláért, a bűnösökért és a tisztító tűzben szenvedő lelkekért, szerzetes-testületem minden szükségletéért, az újoncokért és a növendékekért s engesztelésül mindazokért a bűnökért, amelyeket itt elkövettek... Mindezt szeretetből, bűn terhe nélkül” (az esetben, ha megfeledekne róla.)

Fohászima: **„Örök Atya, felajánlom neked a mi Urunk Jézus Krisztus sebeit, hogy lelkünk sebei begyógyuljanak.”** Ez a felajánlás formulája.

Mária Márta nővér megígérte, hogy minden tíz percben elmondja e felajánlást, de alig volt a napnak olyan pillanata, amelyben ajkai azt meg nem ismételték, hozzáfűzve ezt a másik fohászt: **„Jézusom, a te Szent Sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk, és könyörülj rajtunk!”**

Kedves nővérünk élete tehát állandó önfeláldozás és szüntelen ima volt. Istennel való egyesülés, mély összeszedettség sugárzott arcáról. Aki csak látta, elfogódottan nézte csaknem állandóan lesütött szemét és folyton imát rebegő ajkát.

Ha pedig buzgósága csökkent, ha a nagylelkű felajánlás ritkábban szállt fel szívéből Isten trónja elé, Jézus nem késett abban a siralmas állapotban mutatkozni előtte, amelybe őt

bűneink juttatták, és sebeit mutatva neki, gyengéd szemrehányásokkal illetni őt: „*Sebeim folyton szemmel tartanak téged, még akkor is, ha te megfeledezel róluk, te, akinek folyton azokat kellene szemlélned... Sebeim egészen frissek, úgy kell azokat felajánlani, mint az első alkalommal ... Én már annyiszor mutattam neked azokat, hogy már elég lehetne; de nem, folyton újból kell élesztenem buzgóságodat.*”

Egy alkalommal az Üdvözítő három sor óriás tövisből font koronájával jelent meg jegyesének, hogy bensőséges részvétre indítsa őt. E kép oly fájdalmas és elszomorító volt, hogy Mária Márta nővér kénytelen volt felkiáltani: „Ó! Jézusom, adj nekem valami részt e szörnyű kínból!”

Imája rögtön meghallgatásra talált. Oly hallatlanul kegyetlen fejfájás lépett fel nála, hogy már nem bírta elviselni.

Az Üdvözítő egy alkalommal egy festményen mutatkozott neki, s kimondhatatlan gyengédséggel és bensőséggel így csengett hozzá: „*Le kell másolni engem! ... A festők arcképeket készítenek, amelyek eléggé hasonlítanak az eredetihez. Nos hát, én vagyok a festő, aki elkészítem bennetek képet, ha rám tekintetek.*”

Kedves nővérünk készségesen átengedte magát az isteni Mester működésének. Midőn ugyanis Jézus nemsokára megkérdezte őt: „*Leányom, akarsz-e keresztre feszíttetni, vagy inkább megdicsőülni akarsz?*” – így válaszolt: „*Jó Mesterem, inkább akarok keresztre feszíttetni.*”

Az isteni Jegyes főképp az évi lelkigyakorlatok idején sürgette buzgó nővérünket a gyengédség különféle jeleivel a Szent Sebek tiszteletére és az önmegfeszítésre. Amíg ez „feladatá”-ban gyakorolta magát, az Üdvözítő folytatta édes, de ellenállhatatlan munkáját.

1867-ből a következő éppoly szép, mint súlyos felhívást jegyeztük fel: „**Szeretném minden jegyesemet a kereszttel jegyesének látni!**”

A következő év lelkimagányának³⁷ első napján az eucharisztikus Jézus ezeket a szeretettel teljes szavakat intézte Mária Márta nővérhez: „*Neked adom magamat, hogy vezessem lelkigyakorlatodat. Vonulj vissza szívedbe, és tedd be annak ajtaját, hogy egyedül legyünk, te meg én. Ez a mennyország.*”

Ezután a Keresztfeszített képében jelent meg lelki szemei előtt, így szólva: „*Látod, mivé lett a KisdedJézus oly szép teste! Neked lélekben utánoznod kell ezt a szétmarcangolt állapotot, amelyben engem látsz.*”

Az est beálltával, midőn kedves nővérünk cellája padlóján elhelyezkedett, hogy ott töltse az éjszakát, isteni Jegyese e szavakat intézte hozzá: „*Mondd nekem most: Jézusom, íme, a te áldozatod.*”

Lelke eleinte remegett, és elűzte magától a szenvedésnek e látomását. Természete fellázadt a kereszttel látásra, amelyet Jézus neki kínált. Éjfélre rettenetes harcot vívott; de ekkor megjelent neki az Úr Jézus – sebes, véres homlokkal, összetört testtel, bemocskolt, összezúzott, könnyáztatta arccal. „**Leányom, – mondja neki – főnöknőd lelkigyakorlatos könyvül a feszületet adta neked... Íme, itt van!**”

Néhány óráig tartó csendes szemlélődés után az Úr Jézus megérezte vele annak a két sebének fájdalmát, amely a fején tángolt, valamint azt, amelyet fenséges arcában érzett, midőn a hóhérok durva ütessel illették. Nővérünk egész éjszakán át e három sebfolt rendkívül fájdalmas benyomása alatt állott.

„*Te Jézus Krisztus vértanúja vagy – jelentette ki neki az Üdvözítő, – készülj rá, hogy egymásután minden sebemben részesülsz. Te soha meg nem szűnő vértanú leszel.*”

³⁷ 8-10 napos lelkimagány, amelyet minden szerzetesnő külön végez.

Az imálandó Mester alázatos szolgálója erőlködését és buzgóságát időközönként valóban isteni módon jutalmazta meg.

1867 szeptember havában Mária Márta nővérünk a Fájdalmas Szűzhöz hasonlóan abban a nagy kiváltságban részesült, hogy karjaiba ölelhette Jézus Krisztus szentséges testét.

Ugyanakkor a következő oktatást kapta: *„Hogy Jézus sebeit jól szemlélhessük, szükséges, hogy szívünk semmihez se ragaszkodjék, még a legcsekélyebb szándékos tökéletlenséghez sem.”*

Kedves nővérünk a vesperás befejezésétől háromnegyedhatig, tehát több mint két órán keresztül tarthatta ezt a drága terhet.

Az imálandó sebeket egyenként abban a sorrendben és olyan érzelmekkel szemlélte, mint ahogyan erre az Istenanya tanította, szünet nélkül felajánlva azokat a világ üdvéért.

„A Teremtő oly meglegedettnek látszott, – erősítette a boldog kiválasztott lélek, – hogy ily nyomorúság kezeiből fogadhatja isteni Fiát.”

Más alkalommal (az 1881. évi szeptemberi lelkigyakorlatok alatt) igen kínos lelki állapotban volt: a szíve száraz, imádsága kenet nélküli. *„Édes Jézusom, – mondotta – mindennek ellenére teljesíteni akarom feladatomat, amely abban áll, hogy Szentséges Sebeidet szüntelenül felajánljam.”*

Háromnegyed órán át imádkozott így... Ekkor eljött hozzá Jézus, s így szólt neki: *„Leányom, gondolod, hogy süket tudnék lenni azokkal a lelkekkel szemben, akik szent sebeimhez folyamodnak? Az én szívem nem olyan hálátlan, mint a teremtményeké. Én mindent számon tartok. Az én szívem nagy, az én szívem érzékeny. Szentséges szívem sebe tágra nyílik, hogy befogadja magába minden szükségteket.”*

Ebben a pillanatban nővérünk látja az Üdvözítő sebeit, mint megannyi napot, amelyeknek fényét nem bírta elviselni. Kivált a töviskorona és a Szív tetszett neki vakító fényözönnek.

„Leányom, – szólt Jézus – íme, ennek a szemlélése van számodra fenntartva... Miután ez életben gyakran fohászkodtál hozzájuk, az örökkévalóságon át szemlélni fogod őket.”

„Ó nővérem, – mondotta a jámbor gyermek Teréz Eugénia tisztelendő nővérnek, volt főnöknőjének, – ez oly szép, hogy nem lehet róla beszélni: arany és drágakövek semmi hozzá képest!...”

IX. fejezet. A sebhelyek. A szentáldozás Mária Márta nővér egyetlen tápláléka

„Senki bántásomra ne legyen,
mert én az Úr Jézus bélyegeit
viselem testemen.”
(Gal. 6, 17)

Csodálkozhatunk-e, ha az isteni Mester, Jézus Krisztus, az ő áldozatára, akit világmentő misszióra szemelt ki, s aki egész különleges módon kapcsolódott oda az ő megváltó munkájához, a keresztfeszített szeretet külső bélyegeit is rá akarta nyomni?

„*Te Jézus Krisztus vértanúja vagy*”, – jelentette ki neki egy alkalommal – készülj rá, hogy egymásután minden sebemben részesülsz.”

1874. június 12-én, Jézus Szíve ünnepének hajnalán, Mária Márta nővér kiterjesztett karokkal a földön feküdt. Mialatt magát a mennyei Atyának felajánlotta, – oly bensőségesen egyesülve az ő isteni Fiával, hogy szinte egynek érezte magát vele – megjelent neki az Úr Jézus... S e pillanatban úgy érezte, mintha tüzes vas fúrta volna át bal lábát.

Két volt főnöknök, Blanc Mária Alexia és Revel Teréz Eugénia megvizsgálta a sebhelyet: elég mély volt, egy ötven centimes pénzdarab nagyságú és igen fájdalmas.

Krisztus választotta két hét múlva a jobb lábán is megkapta ugyanezt a sebet. Fájdalma ez alkalommal oly erős volt, hogy alig bírta járni.

„A szegény gyermek halálos nyugtalanságba esett, mert félt, hogy szerzetestársai észreveszik az új kegyet, amelyben részesült. Esedezve kérte Jézust, vegye el azt tőle, vagy legalább tegye észrevétlenné. De több hónapon át nem tudta ezt elérni.

Minden szerdán vér kezdett folyni e sebekből, és csak péntek este szűnt meg a vérzés. Az első alkalmakkor oly nagy mennyiségben, hogy cipője egészen megtelt.” (Teréz Eugénia tisztelendő anyja hagyatékából)

November havában Jézus végre engedett jegyese kéréseinek, és nem hagyott meg mást e sebekből, mint egy kicsiny nyílást, amely minden pénteken gyengén szivárgott.

A következő év május havában a sebhelyek újból hetenként háromszor bőségesen ontották a vért. Mária Márta nővér azonban ismételt buzgó kérelmével rábirta az Üdvözítőt, hogy e szenvedést átváltoztatta egy kevésbé feltűnőre. (1875 augusztusában)

A sebek begyógyultak, még a sebhelyek is eltűntek, de a vér oly erővel tódult fejébe, hogy kegyetlen fájdalmakat kellett elszenvednie. Mindazáltal a fizikai fájdalmak semmi sem voltak a lelki kínokhoz képest, amelyeket el kellett viselnie... Ekkor megértette azoknak a szavaknak az igazságát, amelyeket egyszer szent nővérünk, Mária Margit intézett hozzá: „*A keresztfeszített Úr Jézust szívünkben bírni még nagyobb kegyelem, mint a sebhelyek; ez a kegyelem rejtettebb.*”

Mária Márta nővért tehát oly módon jelölte meg az Úr Jézus az ő Szent Sebeivel, amint az alig lesz található valaha is emberen.

*
* *

„Uram, tudom, hogy mindent megtehetsz,
és semmi gondolat sem titok előtted.”
(Jób 42, 2)

Ugyanebben az időszakban egy másik, nem kevésbé hatásos eszközzel az isteni Mester még jobban birtokába vette jegyesének lelkét.

Hogy mintegy megmutassa neki, hogy Ő egyedül is elég neki mindenben, úgy akarta, hogy négy éven keresztül ne legyen más tápláléka, mint az Oltáriszentség.

Mindazáltal lépésről-lépésre vitte bele e rendkívüli állapotba.

Az előkészület hónapjaiban csaknem napról-napra követhetnők kedves nővérünket, megelégszünk azonban a kézirat utolsó feljegyzéseinek közlésével.

1869. január 25-én semmit, még egy csepp vizet sem vett magához. 26-án és 27-én a szomjúságtól eltikkadva, kevés friss vízzel enyhítette azt. 28-án délután egy kis csésze cukros vizet vittünk neki, amelytől azonban rögtön megfájdult a gyomra. A következő napokon csak vizet vett magához, kivéve egy napot, amidőn az Úrtól engedélyt kapott, hogy az étterembe mehessen, szomszédja megnyugtatóására, aki aggódott érte.

1869. február 9-én, hamvazószerdán, a zárda összes lakóival együtt a konventterembe ment, hogy ott a felüdülésen részt vegyen, s ez alkalommal megivott egy csésze tejes kávé. Ezután nagybőjt első vasárnapjáig semmit sem vett magához; aznap reggel kevés levest evett, amelytől azonban rosszul lett.

Nem tudtuk megállni e nagybőjt elején, hogy részvétből hetenként egyszer-kétszer kevés cukros bort, vagy egyéb erősítő italt ne vigyünk neki, de erről is le kellett mondanunk. A kedves gyermeknek be kellett érnie naponként néha-néha egy-két csepp friss vízzel. A lélek és a test föltétlen Ura azonban hamarosan ezt a csekély enyhülést is megvonta tőle.

Ettől kezdve, négy és fél évig a szentáldozás volt egyetlen és kizárólagos tápláléka. Egyébként – így írja a főnöknő – kis nővérünk erős és egészséges, sőt jobban érzi magát, mint mikor a közös étkezéseken részt vett. Mos, padlót súrol... igazán csodálatos! Mikor beszámolásra kerül a sor, egészen vígan jelenti: „Semmi gyengeséget nem érzek, munkámat ma oly könnyen teljesítettem!... Sokkal erősebbnek érzem magamat, mind rendesen.”

S láttuk, hogy fárasztó napi munkája dacára az éj csendjében még álmát is az eucharistikus Úr Jézus lábainál áldozta fel.

A feljegyzések szerint Mária Márta nővér némelykor mégis érezte, hogy ereje fogy. Az Úr megengedte ezt, mert örömet okozott neki, ha ilyenkor lelke egyszerűségében hozzá sietett, s a kórus rácsodatánál leborult, s magát megalázva és a padlót csókolva, szerető szívvel így panaszkodott: „*Látod, Jézusom, nincs több erőm, mint ennek a pornak.*”

Ily alázatos imának Jézus nem tudott ellenállni. Megnyitja fénytől sugárzó Szívét s így szól hozzá: „*Íme a te erőd... Jöjj, fogadj engem. Én olyan leszek, mint az olaj, amely tagjaidba ömlik, hogy megerősítsen téged.*”

Erre mintegy új vér kezdett ereiben keringeni, csodálatos frisseséget kölcsönözve neki. Sietve megkezdi munkáját s isteni jegyese segítségével nehézség nélkül dacol annak túlságos terhével.

Némelykor érezte az „éhség mártíromságát.” Isteni Mestere, titokzatos végzéseiben, jónak látja, hogy ennek emésztő kínjait elszenvedtesse vele, de egyúttal megjelöli neki a hathatós segélyforrást is: „*Ha éhes vagy, imádkozzál, ajkadat Szívemre szorítva.*”

Miután ily módon sokáig szenvedett, az isteni Mester megelégedett lelkének hűségével, és megmutatta neki sebeit: Szinte „betölti önmagával”, kis szolgálóját, és Szívére vonja őt. „*Jer, kedvesem, táplálkozzál sebeimben!... Végy, itt nyugodtan ehetsz, étvágyad soha el nem múlik, és e táplálékot soha meg nem unod.*”

Leányom, tégy úgy, mint a kis madár. Én táplálom őt, senki sem készíti eledelét. Jöjj, „csipkedj” sebeimben, táplálkozzál belőlük.”

S Mária Márta nővér úgy érezte, hogy nagy kortyokban iszik Jézus szentséges oldalából... A világ összes örömei semmi ahhoz az örömhöz képest, amelyet ő érzett e pillanatokban... Ezt az örömet nem akkor érzi, amikor ő akarja, de viszont nem is vonhatja ki magát alóla, ha Isten megadja neki. Ez az örömrézet mindenhová követi, és egész lényét eltölti.” (Kézirat)

Mária Márta nővérnek mindazáltal nagy fájdalmat okozott, hogy nem haladhatott a rendes úton. E fájdalmát bizalmasan közölte szent alapítójával:

„Atyám, ne engedd meg, hogy tévútra kerüljek, midőn mást teszek, mint amit te kijelöltél!” De jó atyánk megnyugtatta őt: „Leányom, kövesd nyugodtan az utat, amelyet számodra Jézus kijelölt: ez a te szabályod.”

Kedves nővérünk ezzel még nem elégedett meg, s folytatta panaszát: *„Istenem, annyira fáj, hogy nem mehetek a többiekkel együtt az étteremben.”* Az Üdvözítő ekképp felelt: *„Tudd meg, leányom, én szabom meg, mikor hogyan osztom kegyelmeimet. Midőn az étterembe jártál, azért részesültél kegyelmeimben, mert szabályodat megtartottad. Most azonban másképp akarlak részesíteni azokban. Egy szerzetesi közösségben mindenki kövesse a maga Istentől kijelölt útját, és ne tekintse a másét.”*

Mária Márta nővér már több mint négy éve élt valóban csodálatos módon, midőn az Úr megengedte neki, hogy lassanként újból rendszeren táplálkozzék, aminek a megengedését nővérünk csaknem minden egyes napon kérelmezte.

Isteni Mestere 1873 szeptember vége felé végre engedett esdekléseinek, és megengedte, hogy az étterembe visszatérjen.

„Már több hónapja kérte ezt tőlünk, – beszéli el hűséges életírója – mi azonban azt feleltük: „Nekünk bizonyíték kell, hogy Jézus akarja ezt. Megpróbálunk nyolc napon át egy kevés táplálékot adni Önnek; ha ez nem árt meg, óhaját az Isten akaratának ismerjük el.” Azonban az egyszerű kis leves, amelyet magához vett, oly rettenetes kínokat okozott neki, hogy ezt is abba kellett hagynunk... 1873. szeptember 20-án újabb kísérletet tettünk, hogy Isten akaratáról meggyőződést szerezzünk. S ez alkalommal a táplálkozás nem ártott neki. Néhány napi próba után terítékét visszahelyeztük az étterembe.

Minden étkezésnél ott volt, és páratlan vigasztalást érzett, hogy ebben is követheti a szerzetesi testületet.”

De „eucharisztikus idejéből” megmaradt benne a teljes elszakadás mindentől, ami nem az Isten. Ő már nem önmagáé, hanem az Úr Jézusé, és vele együtt a lelkeké. Ezek javára teljesíti küldetését.

X. fejezet. A Szent Sebek tisztelete és a szerzetesi testület

„Jézus sebei megannyi beszédes ajak,
amelyek a mennyei Atyához kiáltanak értünk,
nem bosszút, hanem irgalmat kérve.”

(Szent Antoninus)

Mária Márta nővér küldetése első sorban az volt, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus sebeinek érdemeit állandóan gyümölcsöztesse a küzdő Egyház szükségletei, a szenvedő Egyház és különösen a szerzetesi testület javára. Ebben hősiezen hű volt. Ezt ugyan már jeleztük, de a következőkben alkalmunk lesz részletesen bizonyítani is.

A Szentséges Sebeknek, mint az üdvösség forrásainak az egész világon való lelkes tisztelete a jövőnek volt fenntartva, és kedves nővérünk életében nem valósulhatott meg: hiszen Jézus megható felhívásai, irgalmas ígéretei csak választottjának halála után lettek közismertekké.

Szerzetesi életének kezdetén az Üdvözítő így szólt hozzá: *„A te utad az, hogy megismertess és megszeretess engem, főképp a jövőben.... Egyszer majd napfényre hozom mindezeket a dolgokat, és akkor majd tisztán láthatók lesznek a kegyelmek, amelyeket neked adtam, neked, aki oly nyomorult vagy.*

Soká fog tartani, míg e tisztelet általános lesz – folytatta az Úr. – Buzgón kell ezért dolgozni.”

A jövő fátyola, úgy látszik, kissé fellebbent az alázatos laikus nővér szeme előtt.

Az 1868. év egyik napján kedves nővérünk, az Oltáriszentség előtt időzve, úgy látta magát, mint valami gazdagon díszített ruhát, amelyről mindenki azt vehette le, amit a maga számára legalkalmasabbnak talált. „Én nem voltam képes megérteni, mit akar jó Mesterem nekem ezzel mondani” – vallotta be utóbb főnöknőjének.

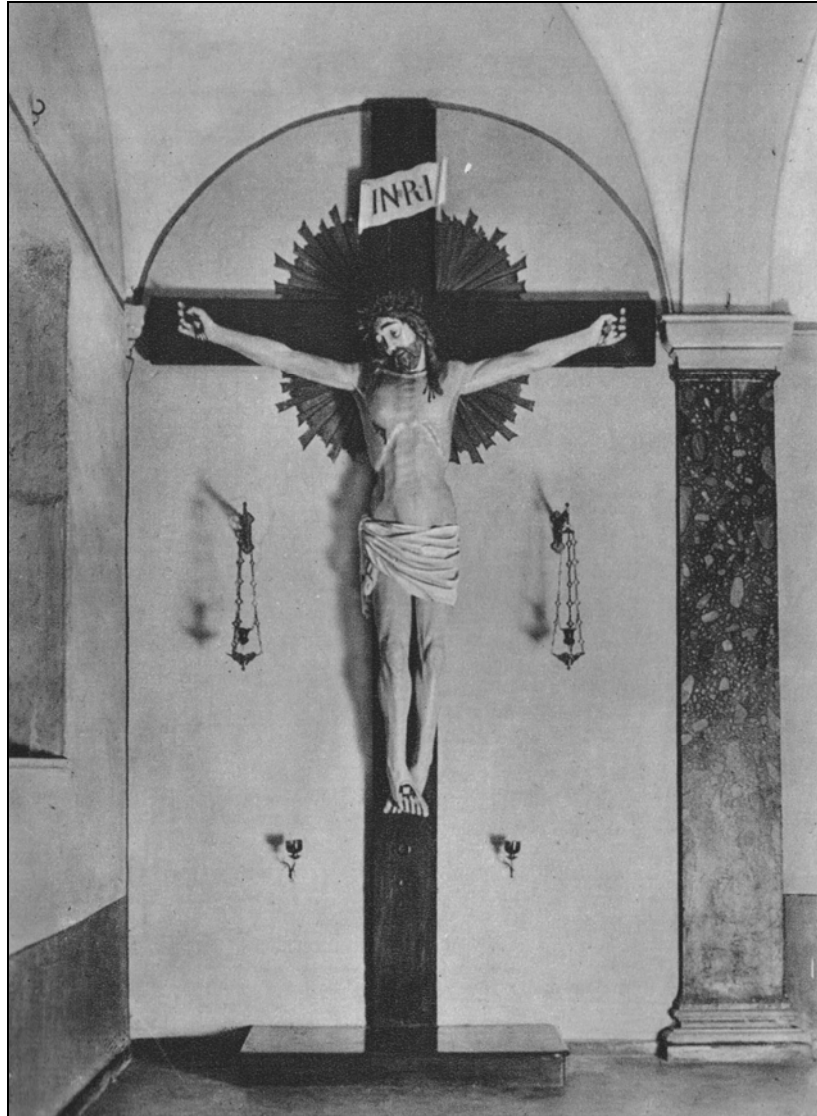
Ha kedves nővérünk nem is részesülhetett abban az örömben, hogy lelke eme kedves ájtatosságának nagyszerű terjedését megérthette volna, mégis megvolt legalább az az öröme, hogy a felé az első lépést láthatta, amennyiben az az ő zárdájában a szerzetesnők között mély gyökeret vert. S ez így is volt rendjén... S itt a köteles hála készlet bennünket, hogy meghatott lélekkel fennen hirdessük Üdvözítőnk kimondhatatlan gyengédségét velünk szemben.

Jóságos, szerető tekintete minden érdemünk nélkül régóta megakadt szerény családunkon, nekünk tartva fenn e kiváltságos kegyelmeket különösen kedvelt jegyese miatt. Erre vonatkozólag Ő maga így nyilatkozik bizalmasa előtt:

„Már régóta különös szeretettel szeretlek benneteket. Ezzel a szerzetesi testülettel nekem terveim vannak, amelyeket te nem ismersz, de én atyailag intézem annak sorsát.”

Az előljárók, akik akkor egyedül tudtak Jézus irgalmas szándékairól, felismerték annak az ajándéknak értékét, amelyet oly nagylelkűen nekünk ajánlott fel, s nagy buzgalommal igyekeztek az isteni Mester kívánságának megfelelni. Jézus a szerzetesi testülettől e kiváló kegyelmek fejében csak azt kívánta, hogy két gyakorlatot vállaljon magára, amelyekről egészen röviden néhány szót szólunk: a szent órát és a Szent Sebek olvasóját.³⁸

³⁸ Ez némi magyarázatra szorul: Az Üdvözítő kifejezetten csak a Szent Sebekhez való fohászok elmondását kívánta. Hogy ezek recitálását megkönnyítsék, kedves anyáink rózsafüzér alakjába foglalták azokat. Ami ezt illeti, az isteni Mester ismételtlen meglepedését nyilvánította, és kérte e jámbor szokás fenntartását.

*A chambéryi régi Sz. Domonkos templom csodás feszülete
(Eredete az 1672-ből származó krónika szerint emlékezet előtti időbe nyúlik vissza)*

Az 1867. évi kolerajárvány idején az Üdvözítő azt az óhaját nyilvánította, hogy minden pénteken 5–5 nővér szent órát tartson, amely alatt ki-ki egyik Szent Sebének tiszteletére vállalkozik.

A Mester meghagyta, hogy „a főnöknő válassza ki a nővéreket, megjelölve, ki melyik Szent Sebet tisztelje. Szentséges lábaim egy sebek számítanak, és töviskoronám képezi az ötödik sebet.³⁹ Miután az, amit én kérek, szabályotokon kívül esik, szükséges, hogy a kiválasztott nővérek ezt a szent órát cellájukban végezzék.”

³⁹ Az ima e módja sehogyan sem kívánja, hogy az öt Szent Seb tiszteletének hagyományos száma és rendje, amint az az Egyházban e titoknak már régebben szentelt ünnepen szokásban volt, megváltoztassák, de hozzáfűzi még a töviskoronának és azoknak a sebeknek tiszteletét, amelyeket az Urunk szentséges fején okozott. (Castellan érsek észrevétele a Semaine Religieuse de Chambéry 1924. szeptember 13-i számában.)

Isteni Fia kérelmével a Boldogságos Szűz is egyesítette a maga kérelmét a következő szavakkal, amelyeket mély fájdalom hat át:

„Az egész világon nincs egyetlenegy zárda sem, ahol Jézus Szent Sebeit pénteken este különös módon tisztelnék.⁴⁰ A szent óra alatt e Szent Sebeket kell szemlélni és azokba elmerülni.”

Jézus és Mária óhaja megvalósult. Több éven át a Matutinum után öt nővérünk abban a szerencsében részesült, hogy az édes Üdvözítő Szent Sebeit ily módon tisztelhetette.

A nélkül, hogy beavatták volna őket azokba a kegyelmekbe, amelyeket társnőjük, Mária Márta nővér, aki akkor még az újoncnövendékek csoportjába tartozott, és ő általa az egész szerzetesi testület az Úr Jézustól kapott, akár csak egykor Parayban, Chambéryben is a noviciatus részesült abban a megtisztelő megbízatásban, hogy legelőször adja meg Jézusnak azt a hódolatot, amelyet Ő oly esedezve sürgetett. Mária Alexia újoncmesternő tisztelendő nővérünk sajátkezűleg írta meg azokat a jámbor lapocskákat, amelyeken az Úr Jézus különböző sebei voltak feltüntetve, s huzatta ki azokat kis csapatának tagjaival. Többen közülük e jegyeket halálukig megőrizték, és nem szüntek meg azt a Szent Sebet tisztelni, amely sorsolás útján nekik jutott.

A boldog kiváltságot, aki arra volt hivatva, hogy éjjel-nappal szemlélje a Megváltó sebeit, Szűz Mária tanította meg, miképp kell e jámbor gyakorlatot végezni: „Leányom, – így szólt hozzá – mikor szeretett Fiam szent teste karjaimban pihent, először szemléltem sebeit. Elmélkedtem fájdalmáról, és azon voltam, hogy az szívembe hatoljon... Néztem szentséges lábait, egyiket a másik után... Innen Szentséges Szívéhez mentem, ott láttam meg azt a tág nyílást, amely anyai szívemet a legmélyebben találta... Szemléltem bal kezét, majd a jobbát s végül a töviskoronát. Mindezek a sebek átjárták szívemet.

Íme, az én vértanuságom! Szívemben hét tör van, az én szívem érzelmeivel kell tisztelni isteni Fiam Szent Sebeit.

Alázatosságból Jézus szent lábainál kezdtem, s kívánom, hogy te is ezt a sorrendet kövesd.”

Körülbelül ugyanez időben (1868) vezették be az előljárók „a szent sebek olvasójának” naponkénti elmondását,⁴¹ hogy az Üdvözítő szándékát megvalósítsák.

Az előljárók csak nehezen tudták ezt a szokást meghonosítani, éppúgy, mint Parayban, a szabály iránti túlzott buzgóságból kifolyólag nem egy ellenmondás történt. Különben

⁴⁰ Itt az éjjel végzett imaóráról van szó, és nem arról, amelyet egyes szerzetesi testületek délután 3-4 óra között szoktak végezni.

⁴¹ Ezt az olvasót kezdettől fogva így szokták mondani: Először is elmondták azt a szép imát, amely egy római papnak sugalmaztatott: „Jézus, isteni Megváltónk, légy irántunk és az egész világ iránt kegyelmes és irgalmas. – Ámen.

Erős Isten, szent Isten, halhatatlan Isten, könyörülj rajtunk és az egész világon. – Ámen.

Kegyelmezz és irgalmazz nekünk, Jézusom, a jelen veszedelmekben. Földj be minket drága véreddel. – Ámen.

Örök Atya, mutasd meg nekünk irgalmasságodat egyszülött Fiadnak, Jézus Krisztusnak vére által. Esedezve kérünk téged, mutasd meg nekünk irgalmasságodat. – Ámen. Ámen. Ámen.”

A kis szemeknél ezt imádkozták:

Jézusom, a te szent sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk, és könyörülj rajtunk.” (Mindannyiszor 300 n. b.

A nagy szemeknél pedig:

„Örök Atya, felajánlom neked a mi Urunk Jézus Krisztus sebeit, – hogy lelkünk sebei begyógyuljanak.”

(Mindannyiszor 300 n. b.

E két utolsó fohászra maga az Úr Jézus tanította Mária Márta nővért, s igen szép Ígéreteket fűzött hozzájuk.

A kezdetben csupán a vizitációs rend számára engedélyezett búcsúknban ma már minden hívő részesülhet, a Sacra Poenitentia 1924. január 16-án hozott döntése alapján.

Megjegyzés: A Szent Sebek olvasójának imádkozásához használható bármely rózsafüzér. Sőt egyáltalában nem szükséges a búcsúnyeréshez, hogy rózsafüzér legyen a kezünkben. Elmondhatjuk azt egészen, vagy részben; a fohászokat pedig még külön is rendes foglalkozásaink közben. (Mindez szolgáljon feleletül a gyakran felmerült kérdésekre.

mindenki sejtette ez új imádság eredetét. Az idősebb nővéreket furcsán érintette, hogy az egyszerű kis laikus újoncnőnek kedvenc ájtatossága a zárdában szinte törvény erejét nyerte.

Anyáink, valamint a kedves kiváltságos számára ez sok szenvedést jelentett.

Az Úr ekképp bátorította őket: *„Leányom, a kegyelmeket nem adom a nélkül, hogy akaratom teljesítése nehézségekbe ne ütköznék. Az Ó-szövetség prófétái is kénytelenek voltak újra meg újra hangoztatni azt, amit Isten akart... te is, kedves leányom, s ez lesz a te kereszted.*

Sebeim a tiétek... mennél több ellenkezésre és akadályra találtok, annál bőségesebb lesz az én kegyelmem.”

Az Atya-Isten, kulccsal a kezében, szigorú arckifejezéssel szinte megfenyegette őt: *„Ha nem teszitek amit akarok, elzárom a forrásokat, és másokra bízom azokat.”*

Teréz Eugénia és Mária Alexia anya türelemmel és alázattal teljes határozottsága, lassanként legyőzött minden akadályt. Az Úr észrevehetően támogatta őket.

Az egyik nővér, aki magas intelligenciája és biztos ítélete folytán a zárdában tekintélyre tett szert, legerősebben ellenezte az új ájtatosságot. Nos, egyszer csak azt látja, hogy az alázatos laikus nővér feléje közeledik s üzenetet hoz neki a Mestertől: nagy meglepetésére oly dologról hall beszélni, ami teljes titok volt, hiszen közte és az Úr között ment végbe, a lelke legmélyén, s amiről soha senkinek egy szót sem szólt, amit tehát Mária Márta nővér rendes úton meg nem tudhatott. E tény hatása alatt az illető nővér megváltoztatta álláspontját, és őszintén megadta magát, s attól a vágytól indítva, hogy eddigi ellenállását jóvá tegye, kis képeket készített a Szent Sebekről, hogy azok tiszteletét ily módon terjessze.

Ily haladás láttára, az ördög nem bírta dühét magába fojtani. Leginkább kedves nővérünket kezdte támadni, akit nevetségessé akart tenni, mintha haszontalan imádságokra vesztegetné idejét.

Jézusnak megnyugtató szavai azonban fenntartották bizalmát, és elűzték a kísértést: *„Leányom, én mindent látok, én mindent számontartok. Mondd meg anyádnak, hogy megszámlálom minden egyes fohászatát. Neki mindent meg kell tennie, amit csak tehet, hogy az irgalmasság olvasóját terjessze.*

Meg vagyok elégedve, mikor látom, mint tisztelitek szent sebeimet. Most már gazdagabban oszthatom megváltásom gyümölcseit.

A ti zárdáitok meghozzák az Isten áldását minden egyházmegyére, ahol csak vannak. Amikor a mennyei Atyának felajánljátok szent sebeimet, úgy nézek rátok, mintha kezeteiket az Ég felé emelnétek, hogy kegyelmeket kapjatok. Valóban ez az imádság nem a földről való, hanem az Égből, s mindent meg tud szerezni. Anyádnak meg kell mondanod, meg ne feledkezzék erről, írja le a jövő számára, hogy legszívesebben mindig szent sebeimhez folyamodjatok.” Az Úr folytatja: *„Igen boldogok lehettek, hogy megtanítottalak benneteket arra az imádságra, amely lefegyverez engem: „Jézusom, a te Szent Sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk és könyörülj rajtunk.” A kegyelmek, amelyeket e röpima által nyertek tüzes kegyelmek; az Égből jönnek, oda kell visszaszállniok is.”*

A politikai helyzet napról-napra kritikussá lett, – így beszéli tisztelendő anyánk 1873 október havában – tehát kilencedet kezdtünk Jézus Szent Sebeihez. Az Üdvözítő csakhamar kinyilvánította ezen való örömét szíve bizalmasa előtt, azután pedig ezeket a biztató szavakat intézte hozzá: *„Nagyon szeretem a szerzetesi testületet, annak soha bántódása nem lesz.*

Anyád ne igazodjék az időről-időre felbukkanó hírekhez, mert a kívülről jövő hírek gyakran hamisak. Egyedül az én szavam igaz. Mondom nektek, semmitől sem kell tartanotok.”

Végre Szent Sebeinek ajándékaról újra biztosítva a szerzetesi testületet, megismételte régebbi kijelentését: *„Íme a ti kincsetek... A Szent Sebek kincse magában foglalja a koronákat, amelyeket el kell fogadnotok, és másoknak adnotok... Egy napon majd azok a*

lelkek, akiknek imádságaitok által a boldog halált megszereztétek, felétek fordulnak, hogy hálát adjanak nektek. Az ítélet napján minden ember megjelenik előttem, s akkor majd rámutatok kiváltságos jegyeseimre, akik szent sebeim által megtisztították a világot. Eljön majd a nap, midőn e nagy dolgokat meglátjátok...”

Az Úr nem hiába ajánlotta ez égből eredt imát. Szokássá vált ezt a mentőeszközt naponként megragadni.

A Boldogságos Szűznek egykor a Croix Rouge-i remetelakban („kápolna”) tisztelt aranyozott faszobra

Sőt mennél nagyobb nehézségek támadtak, mennél nyomasztóbb lett a szükség, mennél fenyegetőbb a veszély, annál többször és annál buzgóbban mondtuk a fohászokat. Volt eset, mikor „hatezerhatszázszor” mondtuk azokat. Ezzel alkalmazkodni akartunk egy felvilágosításhoz, amelyet Mária Márta nővér, amint vélte, szintén az Úrtól kapott. „Az

*olvasót egészen el kell mondani, mert ez esetben, ha valamennyien együtt vagytok, megostoroztatásom 6666 csapását tisztelitek.*⁴²

Ötven éves tapasztalat után a szerzetesi testület kijelentheti, hogy a Szent Sebek olvasójába helyezett bizalma mindenkor a legörvendetesebb eredménnyel járt. Megpróbáltatásoktól ugyan nem voltunk megkímélve, a halál sem látogatott el hozzánk ritkábban. Távolról sem. De maguk a megpróbáltatások is édesek lettek a velük együtt járó nagy vigasztalások által, a halottak pedig oly édesen pihennek a Szent Sebek árnyékában.

⁴² Ami az ütések számát illeti, amelyeket az Úr ostromoztatása alkalmával kapott, különbözők a vélemények: „Conati sunt aliqui ictus verberaque ad calculum revocare. Unde *B. Birgitta* Christi flagellati quinque millia quadringentas septuaginta quinque plagas numerat (5475. *Nostra B. Qertrudis* simili fere numeratione ictuum quinque millia quadringentos sexaginta sex (5466 colligit. *D. Bonaventura* quinque millia sexcenta septuaginta et sex (5676. *Ludovicus Granatensis* quingentos supra quinque millia (5500. *Alphonsus Horospius* ad 15370. *Joannes Aquilanus* Christum scribit ad columnam 6666 plagis caesum ex *S. Bernardo*, cui id de coelo nuntiatum ait. *B. Vincentius* ossa humani corporis ducenta septuaginta sex asserit ex medicorum sententia; Christum verő ita flagellatum ait, ut cuius ossium plaga triplex infligeretur (828...)”
(R. D. Caroli Stengely, Abbatis Anhusani „*Theatrum D. N. JESV CHRISTI*”, Augustae, 1658, p. 45.
Bármi legyen is az alapja a fent említett nézeteknek az ostromcsapások számát illetőleg, semmi sem gátolja, hogy e számokat: 5500, 6666, stb. ily értelemben vegyük: megszámlálhatatlan. – Ugyanaz az eset, mint amikor például azt mondjuk: ezer köszönet. Ezzel csak azt akarjuk kifejezni, hogy köszönetnyilvánításainkat nem lehet megszámlálni. (Bouchage F. atya megjegyzése.

Egyéb kedvenc ájtatosságok. Mária Márta nővér a szerzetesi testületben és a nevelő intézetben

XI. fejezet. Mária Márta nővér és a Kisdéd-Jézus

„Ó, nagy Isten! mi tett téged oly kicsinnyé?...” – „A szeretet”
 „Mit kívánsz ennek ellenében?...” „Szeretetet.”
 (Sz. Bernát)

Nehéz volna azt az égő és gyermekded szeretetet szóval kifejezni, amellyel Mária Márta nővér *édes kicsi Jézuskája* iránt viseltetett, s híven lefesteni bizalmas érintkezésük gyönyöreit.

A Gyermek-Jézus minden reggel megjelent neki a szentáldozás alkalmával, de ez nem elégítette ki kölcsönös vonzalmukat... Jézus örömmel időzött állandóan e lélek társaságában, amelyben mint valami átlátszó kristályban visszasugározhatott isteni gyermekségének tisztasága és egyszerűsége. Kedves nővérünk parasztos külseje alatt tényleg valami oly tiszta, oly üde, oly szűzies rejlett!...

„Bizalma oly egyszerű és egészen gyermekded – így ír Mária Márta nővérről főnöknője. – Az Úrhoz úgy járul, mint a kis gyermek a legjobb atyához.” Igazán bájos és rendkívül érdekes kép tárul elénk, mikor lelkének ez újabb jellemző vonását vizsgáljuk.

Ha főképp azokat a vonásokat vennők figyelembe, amelyeket eddig láttunk rajta, s azok szerint itélnők meg őt, nagyon tökéletlen képet alkotnánk magunknak kedves nővérünk lelkéről: kissé szigorú volt missziójának teljesítésében, az imádságban és az engesztelésben. De különben a keresztfeszített Jézus választottja megható példája *az Istennel, a Boldogságos Szűzzel, a szentekkel...* és különösen *a Gyermek-Jézussal való benső és bizalmas érintkezésnek.*

Mária Márta nővér megosztja ugyan a keresztfeszített Jézus alázatos, szenvedő, vezeklő, megváltó életét, de ugyanakkor a Gyermek-Jézus társaságában gyermekded, egyszerű, derűs, örömteli életet él.

Ez a viszony, amely már zsenge gyermekkorában kezdődött, a zárdában bájos közvetlenségéig fejlődött, anyagi és lelki ügyekben egyaránt.

Erejében kimerülve, vagy mert kifogyott az időből, hányszor kérte *kis Jézuskája* segítségét!

Egyszer, mikor gyengélkedett, s déli egy óra tájban még semmit sem evett, Mária Márta nővér tanakodni kezdett önmagával, ne kérjen-e segítséget igen hátramaradt munkája befejezésére: „*Jó Mesterem, te látod, mennyire vagyok munkámmal, mitévő legyek? ...*” Rögtön egy hat-hét éves ragyogó gyermek állt előtte: „*Ha akarod, segítek*” ... „*Ó! igen, jó Mesterem, számítok reád.*” ... „*Szeretem a békét,* – folytatja az isteni gyermek – *és ellensége vagyok a zavarnak... Akarom, hogy mellettem maradj.*”

Jézussal és az ő isteni tekintete alatt minden hamarosan elkészült: az asztal lehordva, az edény rendbe hozva, a kórus és az étterem kisöpörve, a növendékek ozsonnája elkészítve... Két órakor kedves nővérünk már nyugodtan mehetett az olvasásra. Jézus jegyese mellett maradt egészen három óráig, azután eltűnt, mennyei örömet hagyva kedves nővérünk szívében. Midőn a szerencsés kiválasztott lélek öt órakor a kórusra ment a közös imádságra, újból ott találta *kedves kis Jézusát.*

Némelykor a Gyermek-Jézus kimondhatatlan kegyességgel felajánlotta neki a maga szolgálatait is: „*Rendelkezzél velem, s megteszem, amit óhajtasz...*” – *Jól van, jó Mesterem, segíts nekem az éttermet rendbehozni!*” Erre Mária Márta nővér látta, amint az isteni gyermek előtte söpör, és elkészíti az asztalokat...

„*Akarom, hogy ezentúl is mindent értem tégy,* – mondta Jézus. – *Ne kérj senkit, hogy teendőidben segítsen, akkor én magam leszek a te segítséged.*” Erre az, akinek az angyalok szolgálnak, a mosogatódézsához ment...

Az idő ilyenkor villámgyorsasággal múlt, s közben az annyira kegyelt laikus nővérnek szíve lángolt a szeretettől az „oly szép, ... oly kedves kis isteni segítője iránt...” A háznak e része valóságos kis mennyország lett: az angyalok szintén láthatóan jelen voltak, és udvart alkottak Uruk körül. Kedves nővérünk pedig úgy találta, hogy nagyon gyorsan készültek el a mosogatással.

„Naivságában azt hitte, ha most egy kedves nővér idejönne, meglátna a Gyermek-Jézust, amint a tányérokat mosogatja, és őt, aki azokat öblögeti, ... erre jól becsukja az ajtót, hogy senki észre ne vegye, mi megy végbe ezen az áldott helyen.” (Kézirat)

A laikus nővérek valóban rendkívül csodálkoztak, és nem tudták megérteni, hogyan tudott Mária Márta nővér egymaga sokféle munkájával elkészülni... Most már mindenki tudja, hol keresett segítséget.

Az is köztudomásúvá lett, milyen meghitt társalgás folyt le ott. Jézus így szólt: „*Mi ketten a szent gyermekséget képezzük... A két kis gyermek együtt van...*” – „*Ó! jó kis Jézusom, mennyire szeretlek!*” – felelte nővérünk. És Jézus boldognak látszott. „*Ha majd így szólsz hozzám akkor is, amikor nem látsz, még boldogabb leszek, mert szavadat mindig hallom..*”

Midőn Jézus visszavonult, gyengéden megkérdezte nővérünket: „*Jegyesem, nem vagy velem megelégedve?... Nem vagyok jó segítséged?...*”

Nem kevésbé bájosak a jelenetek, amelyek a zárda kertjében lefolytak.

Kedves nővérünk számára nagy élvezetet jelentett a gyümölcszedés. Ilyenkor lelke állandóan és egészen hangosan Szerelmesével társalgott.

Mielőtt a kertbe ment, a maga egyszerűségében így szólt: „*Kis Jézusom, jöjj velem dolgozni, mert én nem maradhatok tovább veled itt a kóruson...*”

Némelykor korán reggel kedves kis Jézuskája maga figyelmeztette őt: „*Itt az óra, siess!*”

Sietett a kertbe, két hatalmas kosarat vitt magával, Jézus pedig elkísérte. Nővérünk látta őt, amint vele együtt szedi a gyümölcsöt. Kettesben a munka hamar elkészült, s a kosarak tele voltak szép szilvával. De milyen nehezek!... Mária Márta nővér nem bírja őket egyedül felemelni. „*Jó Mesterem, nem vagyok képes ezeket a nagy kosarakat egyedül cipelni, de ha te segítenél, az nagyon jó volna.*” Kis isteni segítője nem hagyja őt cserben, s a terhet megosztva, kettesben térnek vissza a zárdába. Ha áttérünk a lelki dolgokra, ugyanezt a közvetlenséget látjuk.

Különösen az évi lelkigyakorlatok napjai voltak néha derűsek a Gyermek-Jézus jelenléte folytán.

1878-ban a mennyei lelkivezető így szólt: „*Midőn megvizsgálod lelkiismeretedet, arra kell gondolnod, mi nem egyezett a viselkedésedben énvelem.*” Erre az imádandó gyermek, feltárva és megmutatva neki a szívét, megmagyarázta jegyesének, hogy „*e kis szívben megvoltak az összes ismeretek, amelyekkel csak bírt, s még inkább benne volt minden sebe és szenvedése... valamint mindama kegyelem, amelyben eddig részesítette őt!*”

A boldog lélek elragadtatva szemlélte az édes Emánuel szívét s a kicsi ujjacskát Jézus kis szívében. „*Hogy mind e dolgokat elhidd,* – füzi hozzá a jó Mester – *hinned kell a gyermek egyszerűségével, aki mindent elhisz, a nélkül, hogy emberi bölcseséggel okoskodnék. A gyermek mindenkor bizalmas atyjához és anyjához, mert tudja, hogy szülei szeretik, és mindent megbocsátanak neki. Kérlek, ne vesztegesd el idődet a lelkigyakorlatok alatt azzal, hogy hibáidat kutatod, hanem használd fel azt az én szemlélésemre.*”

Az 1885-i lelki magány utolsó napján pedig, midőn Jézus jelenléte még kedvesebb volt, így biztosította őt az isteni gyermek: *„Ha te nem hagyysz el engem, én téged soha sem hagylak el.”*

A szentáldozáshoz úgy kellett Mária Márta nővérnek járulnia, mint ahogy a gyermek szokott megjeleni atyja asztalánál:

„Ha éhes vagy, – szolt az Üdvözítő szolgálójához – jöjj és táplálkozzál; ehhez azonban szükséges, hogy kis gyermek légy... A gyermeklélekben nincsen gonoszság. A gyermek ártatlan, egyszerű és bizik. Ha a lélek ilyen gyermekded állapotban van, jöhet hozzám egyenesen: nincsen ennek semmi akadálya.”

„Ennek a boldog leánynak szíve nem tud másra gondolni, csak Jézusára” – írja főnöknője.

„Látja az isteni gyermeket, amint vele dolgozik, s amint őt lépésről-lépésre követi, s jóformán sohasem hagyja el őt.” Egyszerűségében így szolt hozzánk: *„Anyám, én éppoly közel vagyok Óhoz, mint amilyen közel vagyok Önhöz!”* (Kézirat)

Az ünnepek rendesen különös kegyelmeket hoztak kedves nővérünknek a Gyermek-Jézustól. *„Itt vagyok – szolt az isteni Gyermek, – ma ünnep van, jövök, hogy megörvendtesslek téged... Tanuld meg e kis gyermektől, hogy hozzá hasonlónak, egészen kicsiny gyermeknek kell lenned. Íme, a kegyelem, amelyet én neked adok!... Ismerd el adományaimat... Tekints a saját nyomorúságodra is, és sohase veszítsd azt szem elől.”* – *„Hogy is akarhatnád, Jézuskám, hogy ne tekintsem nyomorúságomat, – kiáltott fel a boldog kiváltságos. – De légy te a világoosságom, mert nélküled ígéreteimet nem tudom megtartani...”*

Mint Assisi Szent Ferenc és Szalézi Szent Ferenc leánya, Mária Márta nővér talán jobban élvezte, mint bárki más, karácsony ünnepét, amely e két pátriárkának oly drága volt. A Gyermek-Jézus mindig új bájossággal s oly csodálatos szépségben jelent meg neki, hogy az órák elrepültek a nélkül, hogy észrevette volna. Fesztelenül átadta magát a szemlélődés örömeinek, és a reggel ott találta őt, ahol az előző este: a kóruson, s ugyanabban a helyzetben, térdenállva. Nem hallott és nem értett meg semmit, csupán az isteni újszülött gyengédségeit

Egyik évben látta az egész angyali kart s az összes üdvözülteket, amint a jászolt körülveszik, s hallotta Jézus szavát: *„Leányom, hogy engem élvezhess, szükséges, hogy olyan légy, mint ezek, akiket itt látsz... azaz: ne vedd a világot már semmibe se, s szíved és gondolatod mindig csak nálam időzzék.”*

Egy másik karácsonyéjjel a Boldogságos Szűz hozta Jézust különösen szeretett gyermekének: *„Leányom, én neked adom Őt, de olyan kis gyermeknek kell lenned, mint Ő... a kis gyermekek kis gyermekekkel akarnak együtt lenni.”*

Az imádandó Emánuel, be akarva tetőzni kedves nővérünk boldogságát, ez örökké emlékezetes szavakat súgta a fülébe: *„Amíg csak lesz egy szív, olyan mint a tied, amelyben gyönyörűségemet találhatom, ha a többi mind hálátlan lenne is, nem fogom sajnálni, hogy e világra jöttem.”*

XII. fejezet. Mária Márta nővér és a Boldogságos Szűz, Szent József és a Szent Család

„Mindent Máriának, mindent Mária által Krisztusnak és Krisztus által Istennek.”
(Boldog Grignon de Montfort)

Jézus és Mária

Egyik nővérünk egyszer megkérdezte Mária Márta nővért: „Nagyon szereti Ön a Boldogságos Szüzet?” „*Ó! de mennyire szeretem ezt a jó Anyát*” – felelte Mária Márta nővér, s közben ez áldott név hallatára arca felderült, megváltozott és ragyogott a tiszta szeretettől.

Mária iránti tisztelete valóban gyermekded volt. De ez csak egyszerű viszonzás volt, mert Mária a legnagyobb anyai gyengédséget tanúsította vele szemben.

Ha végigfutunk a kéziratokon, amelyek a kedves nővérünknek nyújtott kegyelmekről tanúskodnak, rendkívül meghat bennünket, hogy csaknem minden oldalon ott találjuk Jézus mellett a Szeplőtelen Szűz elbájoló alakját is.

Szeretetreméltó Úrnőnk egy napon megjelent neki dicsőségében. A Föld felé hajolt, hogy megtekintse leányait, s úgy látszott, hogy teljesen el van foglalva velünk, a nélkül, hogy figyelembe vette volna fényes udvarát, amely körülvette őt. A jóságos Anya kezét nyújtotta kis nővérünknek, mintha magához akarta volna őt vonni. (1871. május 3.)

1878. július 2-án, Sárlos Boldogasszony ünnepén, a szentmise alatt a mennyország Királynője újból megjelent szolgálójának. Mária Márta nővér örömtől áthatva, így kiáltott fel szívében: „*Örök Atya, felajánlom neked e szent áldozat érdemeit jó Anyám nagyobb dicsőségére!*” Mária mosolyogva és igen „megelégedetten” (ez ennek az egyszerű léleknek a kifejezése) így szólt hozzá: „*Leányom, nem csalódom: Én még „jobb mama” vagyok, mint a te főnöknő-anyád, aki mindazáltal nagyon szeret titeket.*”

Mellékesen megjegyezzük, hogy Mária szerette volna gyermekére is rálehelni ezt a „mosolygó jóság”-ot Gyakran ajánlotta neki:

„*Szívedet mindenkor az alázatosság és jóság szelleme hassa át. Leányom, neked nem szabad magadra gondolnod, hanem állandóan csak felebarátaidra.*”

Más alkalommal Mária Márta nővér benső beszélgetést folytatott a Szűzanyával, aki, hogy megelégedésének kifejezést adjon, megjelent neki, s így szólt hozzá: „*Midőn a gyermek jelenlévő anyjához beszél, ezzel is örömet szerez neki; de ha az anya tudja, hogy a gyermek az ő távollétében is mindig róla beszél, ennek még jobban örül.*

„*Habár úgy látszik is, mintha igen távol lennél tőlem, mégis mindig igen közel vagy hozzám. Emlékezzél meg róla, hogy én anyád vagyok, jöjj hozzám nagy bizalommal, és meghallgatást nyersz.*”

Mária Márta nővér így is cselekedett. S mikor Máriához folyamodott, távol állt tőle minden habozás, minden félelem. Főnöknője ezt írja: „Ha valami különös szándékot bízunk gondjaira, s ő azt vette észre, hogy az Üdvözítő érzéketlen imájával szemben, akkor az örök Atyához fordult, de még gyakrabban, és pedig határtalan bizalommal Szeplőtelen Szűz Anyánkhöz, aki kieszközölte neki kívánsága teljesülését.”

Nem mindig kért természetfölötti javakat. Nem is volt az mindig valami rendkívül fontos dolog... Némelykor egyszerűen csak jó időt kért.⁴³ Egy időben hiába kérték azt az Úrtól.

⁴³ Az eső és a jó idő Mária Márta nővér életében nagy szerepet játszott, mivel ő kezelte a gyümölcsöt, s így a jó termés nagyon a szívében feküdt.

Nővérünk mennyei Szószólójához fordult: „*Jó Anyám, látod, én semmit sem tudok elérni, légy szíves, kérd te azt számunkra.*”

A kézirat jelenti: „Még ugyanaznap déltájban igen jóra fordult az idő.”

Buzgó laikus nővérünk kedvenc ájtatossági gyakorlatai közül meg kell említeni a rózsafüzért. Tudta, hogy ez ima valamennyi között a *legkedvesebb*, tudta, hogy leginkább *hathatós*.

1870. szeptember 3-án, mialatt ő is a rózsafüzért imádkozta, amelyet a lelki gyakorlatot tartó nővérek szokás szerint az ebéd utáni közös séta alkalmával végeztek, Mária megértette vele, mily különös szeretettel viseltetik azok iránt, akik azt végzik: „*Azok, akik rózsafüzéremet buzgón elmondják, megérdemlik, hogy kíséretemhez tartozzanak. Azok, akik megerőltetik magukat, hogy abban résztvegyenek, örömet szereznek nekem.*”

Az egyik napon, amikor az összes szerzetesnők ezt a jámbor gyakorlatot végezték, alkalmuk volt látni azokat a kegyelmeket és gazdag áldásokat, amelyekkel az Üdvözítő családainkat elhalmozta, megjutalmazva az édes anyja tiszteletére végzett imákat

Más alkalommal a Boldogságos Szűz kijelentette neki: „*Én az összes lelkek anyja vagyok, de elvárom, hogy kérjenek. Adjanak nekem naponta 15 virágszálat.*”

Máriának anyai szerepe mindenekelőtt az, hogy a lelkeket Jézushoz vonzza, és őket vele egyesítse. Mily nagy gonddal tette ezt kedves nővérünkkel szemben!

Május elsején egyszer így szólt hozzá: „*Leányom, hogy a neked szentelt hónapot jól felhasználod, Jézussal egyesülve, vonulj vissza állandóan szívedbe. Ezt tettem én is egész életemen át. Utánozz engem!*”

Ünnepnapjain kedves leányát meg szokta örvendeztetni isteni gyermeke érzékelhető jelenlétével.

Igy például július 2-án így szólt hozzá: „*Leányom, én neked adom kis Jézusomat. A te ártatlan szívedben, amely nem ismeri a rosszat, kellemes lakást talál.*”

Mennybemenetele ünnepének reggelén, a szentáldozáskor így szólt hozzá: „*E kis gyermek a tied, Ő a gyermeked lelke*”

Egy alkalommal az isteni Emánuel Mária Márta nővér karjaiba téve, nyájasan ezt mondta neki: „*Hordozni kell Őt és kérni, hogy kegyelmeivel árássa el a világot.*” Boldog nővérünk végtelen örömmel és szeretettel ölelgette kedves kis Jézusát, s egy negyedórán át szívéhez szorította. „*Jézussal élni, gyermeked örömmel – magyarázta neki a Szentséges Szűz – annyi, mint őt mint gyermeket gondozni, és részesülni abban az örömben, amelyet szívem akkor érzett, mikor oly boldogan dédelgettem őt a jászolban.*”

Tehát mindenütt a lelki gyermekség útja! Ez az az út, amelyen az isteni Mester kedves nővérünket vezeti. E célból ajánlja neki az *engedelmességet*:

„*Akarom, hogy semmit se tégy, bármily jónak lássék is valami, amit nem az engedelmesség parancsol.*”

A szándék tisztaságát is ajánlja neki:

„*Boldogok azok a lelkek, akik egyenesen, tiszta szándékkal járulnak az Istenhez, akik Isten után vágyódnak, és mindent Istenért tesznek. Ezek az ég angyalainak életét élik itt a földön.*”

A Boldogságos Szűz megtartotta őt az Úr iránt való bizalmában és odaadásában. Midőn Mária Márta nővér egy alkalommal nagy lelki gyötörődésben volt, mennyei Anyja vigasztalta, bátorította és oktatta: „*Gyermekem, ne félj semmit, én kezeskedem érted – „Jó Anyám, – felelte nővérünk – nyugtalanít jelenlegi lelki állapotom.” – „Leányom, ne aggódjál a tökéletességben való haladásod miatt, csak tedd meg azt, amit Fiam tőled kíván, a nélkül, hogy magadra tekintenél... Bíz reá tökéletesedésed gondját, és meglesz mindened, amire szükséged van.*”

Ne cselekedjetez rabszolga módra: ezek mindig félelemben élnek. Nektek nincs, mitől félnektek, csak szeressetek nagyon. Gyermeketek vagytok, akiket Atyjuk nagyon szeret.”

Még gyakrabban hangzott el az Istenanya ajkáról az alázatosságra való intés.

„Leányom, tartsd magadat mindenkinél alábbvalónak, és adj hálát a jó Istennek, hogy ilyen szentéletű szerzetesnők közé helyezett téged.”

S a fenséges Szűz, úgy látszik, hasonló akart lenni kis szolgálójához, amennyiben az ő színvonalára akart leereszkedni, hogy megalázza magát: *„Leányom, mi együtt fogunk megalázkodni a szegény bűnösökért. Igyekezzél nagyon kicsiny lenni, s akkor igazi leányom leszel.*

Én mást sem teszek, mint hogy csodálom Fiam leereszkedését ily gyarló teremtményéhez, és állandóan alázatosságot kérek számodra.”

Mária Márta nővér esedezve kérte az Istenanyát, eszközölje ki számára az ő szívének e megbecsülhetetlen erényét. *„Leányom, – felelt a Boldogságos Szűz – te azt kívánod, hogy adjam meg neked a tőlem telhető legnagyobb kegyelmet, amely Fiam és az egész mennyei udvar előtt a legkedvesebb: az alázatosságot... Megadom azt neked, ha mindannyiszor kéred tőlem, valahányszor alkalmad van mások fölé emelkedni.”* – *„Jó Anyám, – nem tágitott az egyszerű gyermek, – én mindenkorra szeretném azt.”* – *„Nagyobb a szeretet és nagyobb az alázatosság, ha többször kéri azt az ember... Az alázatosságban növekedni kell egészen a halálig: ezáltal örömet szereztek anyai szívemnek.”*

Mária ezenkívül még a következő mélyértelmű szavakat mondta, amelyek kifogyhatatlan anyagot nyújtanak az elmélkedésre:

„Az alázatosság által, mint én, Jézus anyjává lesztek.”

A Boldogságos Szűz azonban nem akarta elfelejtetni, hogy Jézusa keresztre feszítve halt meg, és pedig *a lelkekért*. Mária Márta nővérré bízta a maga szívének nagy vágyát:

„Lelkeket szomjazom! Ha tudnád, Jézussal együtt mennyire kívánom üdvüket!”

A lelkek megmentése csak Krisztus Urunk szenvedéseinek érdemei által eszközölhető. Mondhatjuk tehát, hogy az Isten anyja részéről is felszólítást kapott nővérünk a reá bízott „misszió” teljesítésére:

„Imádkozatok sokat a bűnösökért, hogy a megváltás gyümölcseiben részesüljenek. Anyai szívem ezáltal megkönnyebbül és megvigasztalódik.

A Szent Sebek felajánlása által Jézus a ti szívetekben elégtételt talál.

Ha örömet akartok nekem szerezni, Fiam kereszttjének lábánál kell tartózkodnotok, és az Ő érdemeit alázattal felajánlanotok a mennyei Atyának, hogy az emberek bűneiért elégtételt nyújtsatok.”

A Boldogságos Szűz, úgyszintén az Úr Jézus legfőbb ajándéka itt a földön, amíg a mennyországba várunk, a jászol és a keresztt után az eucharisztia:

„Leányom, első szentáldozásod szép napján neked adtam Őt, s azóta minden szentáldozásnál látod e kedves kis gyermeket... de haláloed napján neked adom őt örökre.”

Ha Mária Márta nővér szívét nagyon üresnek és szegénynek érezte, mielőtt az Úr asztalához járult, szívesen fordult jó Anyjához, felajánlva az Úrnak e szűzi szív érzelmeit a magáé helyett. S az Istenanya egy alkalommal a legmeghatóbb leereszkedéssel így szólt hozzá: *„Midőn hozzád jövök, kedves leányom, szegénnyé leszek; így megyünk együtt szegényen Fiam fogadására; s amidőn semmink sincs, lesz mindenünk.”*

Más alkalommal (1880. május 27.) a Szent Szűz elkíséri őt a kórusra, imaórájának végzésére. *„Leányom, – mondta neki – ide a tested nélkül kell jönnöd.”*

S alighogy a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt térdreborult, Mária Márta nővér mozdulatlan maradt, szeme lezárva, keze összekulcsolva, egy egészen Isten élvezésébe elmerült lélek benyomását keltve.

E gyönyörteli pillanatok alatt mennyei tanítónője nem végeztetett vele mást, mint felajánlta vele az Üdvözítő érdemeit, egyesítve édes anyjának érdemeivel, s az Üdvözítő előtt önmagáért és az egész világért állandóan ezt ismételtette vele: „*Jézusom, bocsánat, köszönet!*”

Mária Márta nővér tehát úgy áll előttünk, mint a mennyei anyának igen szerető és igen szeretett gyermeke.

S kétségkívül egészen sajátlagosan neki szóltak a Boldogságos Szűz által hallatott szavak: „*A gyermeklelkek, akik egyenesen és egyszerűen járnak, azok az én igazi leányaim.*”

Bizonyos az is, hogy kedves nővérünk ezt az eléje állított eszményt annyi jóakarattal igyekezett megközelíteni, amennyi elég ahhoz, hogy elbájolja egy anya szívét. Egy napon ugyanis a Szeplőtelen lehajolva aláztos gyermekéhez, anyai csókot adott neki, miközben így szólt hozzá: „*Így szeretlek, mikor szereted Fiamat.*”

Jézus, Mária és József

Mária Márta nővér szíve nem választotta el egymástól azokat, akiket Isten oly szorosán és édesen egyesített. *Szerette a „Jó Szent Józsefet.”* Gyermeki bizalommal sietett hozzá, magának az Üdvözítőnek felszólítását követve: „*Segítségül kell hívni Szent József atyádat, mert én adtam neki az atyai címet és az atyai jóságot.*”

Az isteni gyermek dicső nevelőatyja nem átalotta leereszkedni nővérünkhöz édes, meghitt társalgásokra, amelyekből ő hasznos tanulságokat merített lelki életére vonatkozólag.

Tanítás a tökéletes szeretetre: „*Gyermekem, Jézus osztatlanul kívánja bírni szívedet. Amilyen mértékben leszel hű hozzá és adod neki egész szeretetedet, Jézus oly mértékben tölti el szívedet a teremtmények iránt azzal a tiszta szeretettel, amely tőle származik.*”

Oktatás az összeszedettségre és az Istennel való egyesülésre: „*Sokkal jobban szeretem a szív imáját és a Jézussal való benső egyesülést, mint a puszta ajakimát.*”

Ígéret a mindennapi szükségletekben való segítségre: „*Számon tartok minden imádságot, amelyet hozzám intéznek.*”

A halál óráját illetőleg Szent József a következő ígéretet tette Mária Márta nővérnek: „*Ha a léleknek, amely segítségemet kérte, még adósságai vannak a legfőbb Bíróval szemben, én kegyelmet kérek számára.*”

Egész életére napi fohászként a következő, igazán apostoli röpmát ajánlotta neki: „*Dicső Szent József, oltalmaz bennünket, és oltalmazd az Anyaszentegyházat!*”

Mária Márta nővér a „jó Szent Józsefek legszívesebben a Szent Családban és a Szent Családdal együtt tisztelte. „*Jézus, Mária, József!*” Hogy szerette összerakni e három áldott nevet! Mily szívesen szemlélgette Máriát és Józsefet Jézus mellett!

Midőn egy hosszú ideig tartó elragadtatásából magához tért, így szólt főnöknőjéhez: „*Anyám, a mennyországából jövök. Képtelen vagyok elmondani, amit láttam, csak egy dolgot mondhatok: Leborultam Jézus, Mária és József előtt. Szent Józsefnek ezt mondtam: „Jó atyám, hálát adok neked, hogy őrizted Máriát, az én Anyámat, amíg a földön éltél... Most arra kérlek, tartsd meg az én földi anyámat, hogy ne haljon meg előbb, mint én...” Szent József nem felelt nekem.*”⁴⁴

⁴⁴ Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyja sokkal előbb halt meg, mint Mária Márta nővér.

Egyik kedvenc fohásza ez volt: „*Jézus, Mária, József, nektek adom szívemet, lelkemet és életemet...*” Ezt oly buzgósággal ismételte, hogy kiérdemelte a fenséges jegyespár biztató ígérését: „*Amikor e fohászt mondjátok, mi vesszük a szíveteket és átadjuk azt Jézusnak.*”

„*Ez az imádság nekem nagy dicsőséget és nagy örömet szerez – fűzte hozzá Szent József. – Felújítja bennem azt a boldogságot, amelyet azon éreztem, hogy Jézus nevelőatyja és a Szent Család feje lehettem.*”

XIII. fejezet. Mária Márta nővér és a Szentháromság

„Szent! Szent! Szent! A seregek Ura, Istene.”

Kedves nővérünk igen élénken érezte e kimondhatatlan titok hatalmas vonzóerejét.

Már kora ifjúságában megszokta, hogy minden teendőjében a Szentháromsághoz folyamodjék. Jézus ösztönzésére szokásává tette, hogy minden munkáját három kereszttetéssel fejezze be a Szentháromság dicsőítésére, s hogy jóvátegye az e téren szokásos mulasztásokat. Az Üdvözítő azt is megkívánta tőle, hogy az isteni személyeknek ígéretet tegyen, hogy – természetes ellenkezése dacára – főnöknőjének és újoncmesternőjének a maguk egészében fel fogja tární azokat a kegyelmeket, felvilágosításokat és mennyei adományokat, amelyekkel ki lesz tüntetve. (1867 szeptemberi lelkigyakorlat).

Hitünk e nagy titka iránti tiszteletét Mária Márta nővér a kereszttetésben szerette összefoglalni.

„Midőn kereszttel jelölték meg magatokat, – így tanította őt az égi hang – tegyétek azt figyelemmel és komolyan, mert abban a pillanatban a Szentháromság érintkezik veletek.”

Láttuk már, hogy a fölséges Szentháromság mint nyilatkoztatta ki magát boldog fiatal nővérünknek. Gondoljunk csak vissza 1867. szeptember 26., 27. és 28-adjára, e három nagy napra, midőn Isten, a Szentháromság fényében, elébe tárta „misszió”-ját és egész életére megszabta viselkedését.

Ez volt az első megnyilvánulás. Még több is volt. Egy alkalommal Mindenszentek előestéjén, az Üdvözítő az imádandó Szentháromság látásával örvendeztette meg jegyesét, „amelynek ünnepét a megdicsőült lelkek a maguk ünnepe előtt ünnepeltek, a három isteni személy nagyságát és felségét szemlélve.” A Szentháromság, földi gyermekéhez fordulva, így szólt: *„Ez az ünnep teljes; sem nagyobb, sem kisebb nem lehetne... Vég nélkül való... Ami téged illet, készítsd elő a holnapi ünnepet, azaz szabadítsd meg a tisztító tűzben szenvedő lelkeket, kifizetve fennmaradt adósságaikat, Jézus Krisztus érdemeivel. Ez nagy munka, de örömmel teljes.”* (Kézirat)

Egy másik éjjel, amikor Mária Márta nővér, töviskoronával a fején, cellájának padlóján feküdt, a három isteni személy újból megmutatta magát neki, és felvilágosította őt a Genesis eme szavainak értelméről: „Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.”

Végül „egy napon, amikor az Úr maga akarta szolgálóját a szent gyónásra, amely őt aggasztotta, előkészíteni, gyermekünk újra részesült a Szentháromság látogatásában. Ez villámgyorsasággal történt. Az Atya Isten így szólt hozzá: „Megáldalak, és gyermekemmel fogadlak.” A Fiú-Isten így szólt: „Neked adom megváltásom összes gyümölcsseit, sőt magamat is neked adom. Megváltásomat ama lelkek számára, akiket reád bízok, magamat pedig a te számodra!... A te tulajdonod vagyok.” A Szentlélek-Isten pedig, mikor reá került a sor, ekképp szólt: „Jövök, hogy megszenteljelek, és újból szentté tegyelek.” E pillanatban oly határtalan fájdalmat érzett a lelke mélyén bűnei miatt, hogy csak úgy ömlöttek a könnyei.” (Kézirat)

Az Atya-Isten

Mária Márta nővér az Atya-Isten iránt igazi gyengéd tisztelettel s gyermeki odaadással és bizalommal viseltetett. A saját szavaival élve, átérezte, hogy „a teremtő Isten, mily nagy atyai jósággal, mekkora részvétellel viseltetik a szegény emberi teremtményeknek, az Ő gyermekeinek nyomorúságával szemben.”

Hallották, amint kifejezést adott sajnálkozásának, hogy nincsen külön ünnep az Atya-Isten tiszteletére, s mivel minden vasárnapban az isteni nyugalomnak szentelt napot látta, kesergett, hogy azt a világban oly kevéssé szentelik meg.

Gyakran és szívesen folyamodott az Atya-Istenhez. Eleinte Jézus szólította fel őt erre, megtanítva őt, hogy az ő isteni példáját követve mondja: „*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben.*” Továbbá ajánlotta neki, hogy térdhajtásokat végezzen az Atya-Isten tiszteletére.

Mindennap, mikor az asztali áldást mondta, a *Miatyánknál* lelke felszállt a teremtő Isten trónja elé: „Jó Atyám, hálát adok neked minden jótéteményedért. Hálát adok neked, hogy engem oly sok szentéletű szerzetesnő közé helyeztél, és kérlek, engedd, hogy mindannyian eljussanak hivatásunk tökéletességére.”

Az évkönyv írója megjegyzi: „Hihetetlen ennek a kedves léleknek naivsága jó Mesterével és az örök Atyával szemben. Ez eszközöl ki számára felvilágosítást, vizsgálatást és irányítást.”

Jézus így szólt hozzá: „*Te szinte elkényeztetett, dédelgetett gyermeke vagy az Atya-Istennek*” – és ezt nővérünk maga is jól tudta.

Az Atya-Isten gyakran a boldogító régiókba vitte, hogy ott elbájoló ünnepeken vegyen részt. Ilyenkor szinte elég a lelke a hő vágyakozástól a szent csarnokok után.

Az Atya-Isten megtanítja őt, miként éljen **Jézussal** együtt. Egy reggel Mária Márta nővér már a kóruson volt, még mielőtt a testület ott imára egybegyült. Egyszerre csak azt látja, hogy megnyílik lelke előtt az ég, és a Mindenható lehajolva hozzá, atyai kegyességgel így szól: „*Gyermelem, neked adom Fiamat, hogy segítségére legyen az egész napon át.*”

Tanítja arra is, miként érintkezzék a **Gyermek-Jézussal**, így még inkább felbátorítva őt e kedvenc ájtatosságára, amely számára oly élvezetes és gyümölcsöző.

Egy alkalommal felszólítja, hogy az Üdvözítőt kis gyermek alakjában ajánlja fel neki: „*E kis gyermek felajánlásában minden bennfoglaltatik. Gyakran ismételjétek meg ezt a felajánlást és ezt az ajándékozást.*”

Arra is felbátorítja őt, hogy engesztelési „missióját,” a **keresztrefeszített Jézussal** egyesülve folytassa:

„*Leányom, gyakran meg kell magadat aláznod, dolgozva és Fiam Szent Sebeit felajánlva, hogy kiegészítsd azt, ami igazságosságom kielégítéséhez még hiányzik.*”

„*Jó Atyám, ha szabad volna választanom, szívesen mennék hozzád.*” – „*Mit csinálnál a mennyországban? Felajánlanád nekem isteni Fiam sebeit. A szentek sem tesznek egyebet... Szíveteknek e felajánlást állandóan lángoló szeretettel kellene végezni.*”

Az Atya-Isten megtanította őt arra is, hogy sohase feledkezzék meg *Máriáról*.

1885 Kisasszony napja előestéjén kedves kis nővérünk éjfél előtt felébredt, hogy köszöntse a Szeplőtelen Születés napján, s ez alkalommal megint hallotta az Atya-Isten hangját, amint így szólt hozzá: „*Leányom, köszönd meg, hogy ily jó anyát adtam neked.*”

Ő maga atyai gyengésséggel halmozza el nővérünket.

1868. augusztus 1-én este, miután sokáig szemléltette vele a megfeszített Üdvözítőt és átérezte vele a Keresztrefeszítettnek szenvedéseit és aggodalmait, az Atya-Isten lehajolt alázatos gyermekéhez, még pedig oly jóságosan és oly gyengéden, hogy ő az éjszaka hátralévő óráiban folyton ezt az isteni jelenléte élvezte, oly boldogan, „ahogy csak a kicsinyek képesek fogadni az ilyen nagy kegyelmeket” A mennyei Atya halkan így szólt: „*Gyermelem, találhatnál-e másutt hasonló boldogságot? Ez, szenvedéseidnek jutalma. Mindig fel fogsz üldülni nálam, ha szívedben igen kicsiny leszel,*”

A Szentlélek Úristen

A Szentlélek Úristen látszólag kisebb helyet foglalt el Mária Márta nővér életében. Az ő működése nála egybeolvad Jézuséval.

Egy alkalommal pünkösd napján az Üdvözítő látható alakban megjelent jegyesének, és hogy útjában megerősítse, így szólt hozzá: *„Leányom, a felvilágosítások, amelyekben részesülsz, tőlem származnak.”* Erre Jézus Lelke átjárta őt.

Más alkalommal, szintén pünkösd napján, így szólt hozzá az Úr Jézus: *„Leányom, Egyházam a mai napon szeretetem biztosítékában részesült... Lelkemet, a világosság Lelkét adtam neki.”* S megmutatva neki a Lelket, amely az egész világra kegyelmet és világosságot áraszt, hozzáfűzte: *„Hogy a Szentlélek teljét elnyerjétek, szükséges, hogy szívetek a szeretet és a megsemmisülésig fokozódó alázatosság állapotában legyen, miként a gyertya, amely megolvad, és mindig kisebb lesz, önmagát elemészte.”*

Mindazáltal nem volna nehéz kedves nővérünk életében a szeretet Lelkének világos „küldetéseit” is felfedezni.

Emlékezzünk csak vissza, hogy az Atya-Istentől megkapta a szeretet Lelkét tüzes sugár alakjában. Gondoljunk a Szentléleknek arra a jótékony látogatására is, midőn lelkét szinte olvadásba hozta a szeretetből fakadó bánattal.

Nem kevésbé szép ez a megnyilvánulás is: Mária Márta nővér egy alkalommal, az Oltáriszentség előtt térdelve, arra készült, hogy az éjszakát imádásban töltsse el, midőn egy gyönyörű, ragyogó fényességű galamb pihent meg a feje fölött, szárnyaival őt teljesen betakarva. Egyidejűleg kimondhatatlan édesség töltötte el lelkét, s örömmel árasztotta el azt. Ez a Szentlélek valóságos látogatása volt. *„E galamb szépsége páratlan volt, – mondotta gyermekünk – szebb, mint bármi más a mennyországban.”*

Bármiképp fogjuk is fel e megnyilvánulásokat, egy dolog biztos: az, hogy Jézus és Jézus Lelke hatalmába vette nővérünk lelkét, hogy *„szentté és mindig szentebbé tegye.”*

XIV. fejezet. Mária Márta nővér és a Legméltóságosabb Oltáriszentség

„A szeretet kettőt művel:
 Megy, lefoglalja, birtokába veszi s őrzi azt,
 akit szeret, hogy gazdaggá tegye és
 boldogsággal ajándékozza meg...
 Megy, ott marad s megpihen annál,
 akit szeret, hogy élvezze a saját adományait,
 és boldogságuk kölcsönös.”
 (Aquin. Szent Tamás)

Az Üdvözítő a szeretet szentségét azért alapította, hogy közöttünk maradjon, és folytathassa bennünk megtestesülésének titkát.

Mária Márta nővér a megtestesülés e tovább terjedéséből gazdag részt kapott. 1867 nagycsütörtökétől kezdve egészen a haláláig az Oltáriszentséggel naponként táplálkozott, tehát csaknem 40 évig.

Több éven át e mennyei kenyér Isten szolgálójának egyedüli testi és lelki tápláléka volt. Emlékezzünk vissza, mit írt akkor Teréz Eugénia tisztelendő anyja: *„A szentáldozás képezi egyetlen táplálékát, és annyi fizikai erőt ad neki, hogy még a legfárasztóbb munkákat is a legnagyobb könnyedséggel végzi.”*

Az Üdvözítő jelölte ki helyét a szentségház előtt és a kereszt lábánál, s világosan megértette jegyesével, hogy ez lesz fő erőforrása:

„Leányom, ha szenvedéseid dacára nem igyekszel fel naponta a Kálváriára, és nem veszel engem magadhoz mindennap, nem lesz erőd a munkára. A szentáldozás a te életed!... Ez az az eszköz, amellyel képessé teszek arra, hogy szerzetesi testületednek szolgálatokat tégy. A mindennapi szentáldozás kegyelme nélkül kénytelen lennél életedet az ágyban tölteni.

A szentáldozás és a szenvedés: íme, ez a te táplálékod, íme, ez a te kétszeri étkezésed.”

Ez az isteni táplálék volt testének ereje, miután előzőleg már lelkének élete és ereje volt... Mily szép eucharisztikus lélek volt Mária Márta nővér! Mennyire éhezte ez a lélek a szentségi Jézust!...

Csak benne találta meg támaszát és vigaszát. Egyik szentáldozástól a másikig az utána való vágyakozásban töltötte el idejét, ha pedig az Úr asztalához járult, látszott rajta, hogy élet forrásához siet. Arckifejzésén ilyenkor nyugodt öröm és összeszedettség honolt, ami nagyon feltűnt azoknak, akik őt közelebről láthatták.

Arckifejzéséről le lehetett olvasni annak a szívnek égő szeretetét, amely Jézusát bírja: *„Megtaláltam azt, akit a lelkem kíván, és soha el nem bocsátom őt.”*

„Reggel felé – mint a kézirat mondja – Mária Márta nővér erős vonzalmat érzett Isten után, némelykor pedig a szentáldozás pillanatában Jézus hangját szokta hallani, amely ekképp hívta őt: *„Jöjj sietve, jegyesem! Jöjj, tedd azt, amit a boldogok tesznek a mennyországban... Jöjj, végy magadhoz a szentáldozásban, hogy élvezz engem...”*

„*Jó Mester!* – szólt elragadtatva a boldog gyermek, mikor Jézust magában érezte és szemlélte *–jó Mester, én most magamnál tartalak, te most egészen az enyém vagy.*” – *„Igen, – felelte Jézus – én egészen a tied vagyok!... Vigy magaddal... veled együtt fogok dolgozni.”*

Ilyen szavak fellobbantják benne a szeretet tűzét, és napjait szeretett Jézusával való bensős és érezhető együtt létben tölti.

Ez égő szeretet következtében igen kínos volt neki a szentáldozásnak legcsekélyebb késleltetése is s főképp annak vételétől a legrövidebb időre való eltiltás is.

Bouvier kanonok úr halála után a szerzetesi testület újabb gyóntatója azt kívánta egyik lelkigyakorlat alkalmával, hogy semmi kivétel ne tévessék, és miként akkortájt szokásban volt, ő is maradjon távol az Úr asztalától.

Az Üdvözítő alázatos kegyeltje zúgolódás nélkül alávetette magát e parancsnak, de fájdalma oly mély volt, hogy látták, amint elájult, midőn a gyóntatószéket elhagyta.

Mint az Oltáriszentségnek jámbor szerelmese bepillantást nyert isteni Mesterének soha meg nem szűnő gyengéd érzelmeibe, és örömmel ismételte: „*Az Úr Jézus annyira szeret szívünkbe térni, hogy a szentáldozási napok előestéjén már hosszúnak találja a várakozási időt.*”

Elmondunk egy történetet, amely nyilvánvalóvá teszi, mily nagy áldozatába került némelykor kedves nővérünknek isteni Jegyesének Szívét kielégíteni.

1871. december 31-én, egy vasárnapon a nagymise után Mária Márta nővér, erős hidegleléstől vacogva, kénytelen volt lepihenni, mivel nem tudott tovább a lábán megállni. Három napon át rendkívül sokat szenvedett Az Üdvözítő minden reggel meglátogatta, a negyedik napon azonban megértette jegyesével, hogy Ő már nem jön többé: ha szívébe óhajtja őt fogadni, neki kell hozzá mennie.

„A hit szellemétől áthatva, Mária Alexia tisztelendő anya megengedte leányának, hogy az Úr Jézus óhaját teljesítse. Erős izzadása ellenére Mária Márta nővér öltözködni kezdett. De oly gyenge volt, hogy félig alétan visszaesett. A betegápoló kénytelen volt őt felemelni, és az öltözködésben segítségére lenni. A főnöknő segítségével a betegek kórusára vezették, ahol a szegény beteg szinte haldokolva egy székre dőlt.

Meghallgatta a szentmisét, s alatta a szentáldozásban is részesült. Alighogy az Úr Jézust magához vette, visszatért ereje. Miután hálaadását befejezte, szolgálatába ment, és a növendékek éttermében minden munkáját elvégezte.” (Kézirat)

Mondhatjuk, hogy kedves nővérünk élete nem volt egyéb, mint készülés a szentáldozásra és hosszú hálaadás.

Az alázatosság, a tisztaság, a minden teremtett lénytől való megválás és az egyszerű, szeretettel teli bizalom voltak azok az érzelmek, amelyekben az isteni Mester hűséges tanítványát kegyelmével és tanításaival megtartotta.

„*Jó Mester, mit találsz az én gyarló szívemben?*” – kérdezte nővérünk egy alkalommal. – „*Leányom, én abban mindent megtalálok, amit beléhelyeztem. Ott találom hibáidat is, hogy azokat megsemmisítsem, de ehhez szükséges, hogy szívedben egyedül légy velem.*

A szent áldozáshoz az angyalok buzgóságával és Anyám alázatosságával kell járulnod.”

Az Üdvözítő más alkalommal így szólt: „*Siess hozzám, mint egy kiéhezett.*”

Tapasztalatlan gyermekünk nem tudta, miként tegye ezt, miért is Mesterétől felvilágosítást kért. „*Leányom, mélységes alázatosságból szinte meg kell semmisülnöd; ez egyúttal az egyetlen eszköz ahhoz is, hogy szentáldozásaidat gyümölcsözővé tedd.*”

Mária Márta nővér, miután az Oltáriszentséget magához vette, szívét oly szoros egységben érezte Jézus Szívével, hogy nem volt képes ez egyesülésnek bensőségét kifejezni. Mi azonban tudjuk, mily élvezet volt számára, ha ez imáandó Szívben elmerülhetett.

Mindazáltal egy napon Jézus így szólt hozzá: „*Vannak, akik igen ritkán esznek e kenyérből, és nagy hasznot merítenek belőle... te, aki oly gyakran táplálkozol velem, nem tudod azt hasznodra fordítani!*” – „*Ó anyám, – vallotta be sóhajtva s meggyőződéssel teli alázatossággal – ez igaz! Az Úr Jézus mindig mellettem van ...és mégis mily távol vagyok attól, hogy azt kihasználjam! Megkértem azonban a Szent Szület, szent alapítóinkat és a jó angyalokat, pótolják az én hanyagságomat, és ők ezt meg is ígérték nekem!*”

Ez az alázatosság szava volt. Tudjuk mily nagy tetszését találta az Úr jegyesében. Megtanította, miként végezze hálaadását, amint előzőleg már megtanította a szent áldozási előkészületre.

„Leányom, add nekem szívedet hálaadásul a szentáldozásért, és új kegyelmekkel halmozlak el ama kielégítésért, amelyet nekem ezáltal nyújtasz. Én szívedben vagyok, ne tégy mást, csak tekints énreám, én pedig reád tekintek, és így egész nap együtt leszünk. Íme, ez a te hálaadásod!”

Egy novemberi reggelen Mária Márta nővér valami igen fontos munkája miatt kénytelen volt a kórust elhagyni, ezt azonban nem merete megtenni a szabályszerű hálaadás elvégzése előtt. Jó Mestere a következő szavakkal bátorította: „Menj, gyermekem, én csak a szívet kívánom, és csak a szívet tekintem. Te bárhol elvégezheted hálaadásodat. Az én Szívem szeretete a tiédde állandóan együtt működik.”

Kedves nővérünk mindebben nem igen gondolt a részletezésre. Kérdéseket kellett hozzá intézni, hogy kinyilvánítsa benső érzelmeit és Jézussal szemben való magatartását.

Egy alkalommal lelki támasza⁴⁵ megkérdezte tőle, milyen módszert követ a szentmishallgatásban: „Mindig ugyanazt” – felelte oly kifejezésmódon, amely az arsi szent plébánosra emlékeztet. – „Követem az Urat keserves kínszenvedésében... Látom őt bírái előtt. Mennyire megkínózták!... Arcul ütik, ... lökdösik, ... földhöz vágják. Vannak, akik a hajánál fogva jobbrabalra rángatják. Tépik a szakállát... Ó! mennyi fájdalmat okoznak neki! Ő pedig mindig szelíd marad, mindent eltűr tőlük... És Heródesnél! Reá adják a fehér ruhát, kigúnyolják, mindenféle képen bántalmazzák. Ó, Jézusom! Jézusom!”

Míg Mária Márta nővér így beszélt, a hangja mindinkább eltompult, mint azé, akit a fájdalom összetört.

„Az ostromlás után a földre esik, szétmarcangolva, vérben ázva... Azután jön a börtön s a tövissel való koronázás! ...”

Így elsorolva jó Mestere szenvedéseit, mintha valósággal látná őket, hullottak a könnyei. Végül hangos zokogásban tört ki, szaggatott hangon mondva: „Ah, Jézusom! Jézusom! én nem tudok erről beszélni!”

„És kedves nővér mindezt naponta látja?” – „Igen, mindennap az Úrfelmutatásig, akkor a kis Jézust (arca felragyogott), a kis Jézust a szent áldozásig, amikor Őt magamhoz veszem. Ezt nem lehet elmondani, de ez a paradicsom. Ó! mily boldog az ember ilyenkor! Így kettesben az órák eltűnnek, mint a percek.”

„Az órák elmúlnak, mint a percek.” Mindazáltal a kísértés módját talál, hogy még ebbe a boldogságba is belopódzzék, hogy megzavarja azt.

A kegyelem mennyei virágai közé mindig kegyetlen tövisek szövődnek, és e lélek legszentebb vágyait ellentmondások keresztezik. Kételyek, félelem, lelki zavarok – s ellentmondás, bizonyos ellenkezések a teremtmények részéről is.

Társnői némelykor bizonyos csodálkozással párosult jámbor féltékenységet tanúsítottak vele szemben, mivel abban a kedvezményben részesült, hogy mindennap áldozhatott, ami akkoriban oly nagy ritkaság számba ment. „Önnek szentnek kell lennie, – mondták – hiszen mindennap járul a szent áldozáshoz!...”⁴⁶

Az alázatos laikus nővér hallgatott: hiszen nem az okozta-e lelki fájdalmát, hogy erre a kegyelemre oly kimondhatatlanul méltatlannak érezte magát? A tökéletlenségek nem tűntek

⁴⁵ „A lelki segítők”, akiknek szerepe Szalézi Szent Ferenc óhaja szerint azonos az őrangyalok szerepével, havonként egyszer beszélnek egymással, amely alkalommal egymást Isten iránti szeretetre és hibáik megjavítására ösztönzik.

⁴⁶ Mellesleg meg kell jegyeznünk, hogy miután X. Pius pápa Őszentsége rendelete következtében az egész szerzetesi testület ama kiváló szerencsében részesült, hogy naponként táplálkozhatott e mennyei kenyérrel, Mária Márta nővér ártatlan módon elégtételt vett magának: Nos, Kedves Nővéreink, – kérdezte őket – mit szólnak most? Szentek lettek?...”

el életéből, napi foglalkozásai pedig természeti fogyatkozásait időközönként újra meg újra felszínre hozták!... A szentáldozásaira való gondolat ilyenkor nagy lelki kínokat okozott neki. Érthető, hogy környezetének megjegyzései ezt a kint még fokozták.

Az Úr azonban nem engedte meg, hogy a kísértések hatalmukba ejtsék őt. Egy alkalommal Mária Márta nővérnek az a kísértése támadt, hogy nem járul a szentáldozáshoz, mert arra gondolt: *„Mit fognak szólni az emberek?”* Jézus ezt szemére lobbantotta: *„Leányom, meg akarod fosztani a lelkeket attól a nagy jótól, amit a te szentáldozásodból merítenek?... A te szentáldozásod kárpótlást nyújt nekem a hálátlan szívekért, akik megbántanak engem, és azokért, akik méltatlanul vesznek magukhoz... és te most elhagynád azt önszeretetből!...”*

Más alkalommal – beszéli főnöknője – megint nagy lelki kínban volt, aminek következtében nem mert az Úr asztalához járulni. Mindazáltal feltétlenül hitelt adva az engedelmisség szavának, leküzdötte félelmét. Jézus jóságosan fogadta: *„Leányom, mondd meg főnöknődnek, azzal, hogy téged a szentáldozáshoz küldött, a szeretet legnagyobb tényét gyakorolta. Jöjj hozzám, leányom, mert te kétszeresen beteg vagy. Először szenvedsz, mert nélkülözöd az Istent; hogy meggyógyulj, jöjj hozzám. Másodszor szenvedsz semmiséged és nyomorúságod miatt; ez pedig nagy űrt alkot lelkedben, amelyet nekem kell kitöltenem!”*

Szentséglátogatások és eucharisztikus virrasztások

„Ha az Urat valóban szeretnők, – mondta az arsi szent plébános – akkor mindig lelki szemeink előtt tartanók az aranyos tabernákulumot, a jó Isten házát. Ha utazunk, és észreveszünk egy tornyot, kell, hogy ennek megpillantása annyira megdobogtassa szívünket, hogy tekintetünket le se tudjuk venni róla.”

Mária Márta nővér szeretete a Szentségi-Jézus iránt igazán ilyen volt. Szíve és szeme mindig a tabernákulum felé irányult.

Midőn a kertben lelki beszélgetését folytatta⁴⁷ a plébániatemplom szentélye mellett, soha sem volt rábírható, hogy a templomnak hátat fordítson. Napközben legalacsonyabb foglalkozásai mellett is gondolatai állandóan a tabernákulumnál jártak.

Az Üdvözítő esdekelve szólítottá őt erre: *„A szeretet szentségét azért rendeltem, hogy az embereknek társa lehessenek, – szolt a jó Mester. – Kell, hogy folyton velem társalogj, hogy szíved állandóan a szívemmel beszélgessen. Szólj hozzám, tekints reám!... Ezt fogod majd tenni az egész örökkévalóságon át is! Itt megtalálod a lélek táplálékát, az igazi nyugalmat, a lélek itt van a központjában.”*

Más alkalommal keresztrefeszítve jelent meg előtte az Úr Jézus, és Szentséges Sebeinek vérért mutatva neki, így szolt: *„Mindenki elhalad mellettem, és senki sem veszi figyelembe ezt a vért!... így van ez szeretetem szentségében is; egy pillanatig reám gondolnak, azután ismét megfélelkeznek rólam...”*

Leányom, én éppúgy vagyok itt jelen, mint a mennyországban ... Irántatok való szeretetből időzöm a tabernákulumban, s oly kevés lélek jön hozzám látogatóba.”

Az Úrnapját és a nagycsütörtököt, az akkor szokásos szentséglátogatások miatt, kedves nővérünk mindig boldogan üdvözölte. Örömebe azonban éles fájdalom vegyült, látva, hogy az eucharisztikus Úr Jézust mily kevésbé ismerik, s mily kevésbé szeretik. Az isteni Fogoly panaszai mélyen meghatották:

„A szentségtartóban éppúgy hallgatok, mint a betlehemi istállóban. Sokan jönnek látogatásomra, egyesek kíváncsiságból, mások hiúságból; ez utóbbiak megbántanak engem. Rajtatok áll, hogy engem ezért engeszteljetek összeszedettségtekkel és hallgatástokkal!”

⁴⁷ A lelki támaszával való szokásos havi beszélgetés.

Az engesztelés kötelességét sürgetve, amely az isteni Szívnek alkalmat ad kegyelmeinek teljes mértékben való osztására, az Úr folytatja:

„Ha talállok egy szívet, amely engem szeret, s engem kárpótolni törekszik, gyönyörűségemet lelem benne... Leányom, ezért akarom, hogy te éjjeledet-nappalodat egyaránt e szent gyakorlat végzésére fordítsd.”

Tudjuk, hogy e kiváltságos léleknek eucharisztikus virrasztásai miként folytak le.

Midőn a többiek számára a pihenés órája elérkezett, az ő számára egy második élet vette kezdetét. Egy magányos élet, amelyet a szeretet Királyának lábainál töltött, s amelyről a szerzetesi testület semmit sem tudott. Mária Márta nővér itt szemlélt s hálálkodott... s főképp könyörgött és engesztelt.

Különösen a bűnösökért és tisztítótűzben szenvedő lelkekért imádkozott. Úgyszólván a *paradicsom ajtajába* állt, hogy azt a lelkek előtt az Úr Jézus Szent Sebeinek érdemei által megnyissa.

Fáradtság, unalom, félelem és sok egyéb kísértés e virrasztások alkalmával sem hiányzott, amint azok különben sem hiányoztak életéből.

Mindazáltal az isteni Mester, aki őt mint második Mária Margitot kezelte, a legtöbb esetben szeretetének leggyengédebb megnyilatkozásaival halmozta el őt. Az Üdvözítő, aki alázatos jegyesevel oly titokzatosan járt el, úgy látszik, a legritkább és legmagasztosabb kegyelmekkel akarta őt elárasztani... Neki is megmutatta imádandó Szívét, e lángoló tűzhelyet... Elvette jegyese szívét, hogy megolvassza azt szeretetének ebben a kohójában.

Mária Márta nővér – folytatja a főnöknő – kézzelfoghatóan érezte, hogy a szíve kivételett, és hogy a helye üres maradt. Naivságában így szólt hozzám: *„Kedves anyám, mindeddig nem tudtam, hogy az ember szíve a bal oldalon van.”* Jézus többször megismételte ez isteni rablást.

A szent virrasztást némelykor nem a kóruson, hanem a kórus ajtajában végezte, vagy a kolostori templom közelében levő kis szobácskában. *„Mindeniütt megtalálalak, – szólt ilyenkor az isteni Jegyes. – Nincsen fal, amely meg tudna engem akadályozni abban, hogy veled közlekedjem.”*

Más alkalommal így szólt: *„Áttöröm a falat, amely elválaszt bennünket, és jövök hozzád, kis gyermekem!”* Aznap este oly csodálatosan szép volt az isteni Jegyes, hogy kedves nővérünk lelke a szeretettől szinte magánkívül volt, s az éjnek hátralévő része mennyei boldogságban villámgyorsan eltűnt. *„Most– szólt a jó Mester – idehozok mindent, ami képes téged kielégíteni; később azonban majd csak olyasmit, amitől a természet undorodik.*

Nektek a szenvedés által kell kegyelmeket kieszközölnötök, miként a megdicsőültek a szeretet által nyerik meg azokat.”

Ilyen és hasonló természetű kijelentések, amelyek megsejtették vele a jövőt, nem tudták kedves nővérünket megrendíteni vagy elijeszteni. Nem ő maga választotta-e osztályrészéül a szenvedést a Mesterrel való egyesülésben?... Minden örömittasságnál többre becsülte áldozattá vált Jegyesének társaságát: *„Azok az éjszakák a legélvezetesebbek, amelyeket a keresztfeszített Jézus társaságában töltök. Ilyenkor érzem magam legjobban felbuzdítva és megerősítve a napi munkák és szenvedések elviselésére.”*

E virrasztásoknál, akár örömet, akár szenvedést hoztak, az Üdvözítő gyakran leereszkedett hozzá, cselekvő szerepet választva. Előírta az éjjeli programot, sugallta neki a szándékokat, vagy pedig kérdéseket intézett hozzá, hogy buzgóságát felélénkítse, szeretetét fellobbantsa:

„Leányom, mit csinálsz itten?” – Jó Mester, itt vagyok, hogy téged szemléljelek, és neked hálát adjak.” – „Én meg – felelte Jézus – azért vagyok itt, hogy újabb kegyelmekben részesítselek.”

Miután több órán át hagyta imába elmerülni, és egy utolsó szeretettel teli pillantást vetett reá, mint a szerető édesanya fáradt gyermekére, reggel felé az Úr megparancsolta neki a pihenést: „*Most már elég, mehetsz pihenni.*” (1868)

Ilyesmi ritkán fordult elő, mert a sok munka és szenvedés dacára, a tabernákulum Lakója rendszerint azt kívánta tőle, hogy magányának társa legyen.

Egy este Mária Márta nővér beteg volt, ereje végleg kimerült. Tisztelendő anyánk azt parancsolta neki, kérjen az Üdvözítőtől annyi egészséget, amennyi elég ahhoz, hogy szolgálatát jól elláthassa. Jézus így felelt: „*Ha kész vagy az éjszakát lábaimnál tölteni, megnyered a szükséges erőt.*” A főnöknőtől erre felhatalmazva, kimerült természetének megborzadása ellenére kedves nővérünk engedett az isteni akaratnak... S másnap visszanyerte erejét és jó egészségét.

Az isteni Mester különben is átérezte kis áldozatával e követelésének értékét:

„*Két lámpám van, mely előttem ég, – így szólt egy este – az egyikre nagyobb örömmel nézek, és ez te vagy.*”

Látod, leányom, mily kitüntetés számodra, hogy itt tartlak lábaimnál! Te itt vagy, hogy szívemet meghódítsd, és hogy engem itt tarts társul az egész szerzetesi testület javára.

Te igen boldog lehetsz, mert sok alkalmat nyújtok arra, hogy engem szeress. Neked ajándékozom a nappalt és az éjszakát; de számon is fogom kéri tőled ezt az időt...”

Még más értékes buzdításokat is kapott Mária Márta nővér buzgóságának felszítására. Hallotta az Atya-Isten szelíd, jóságos hangját:

„*Angyalaim társává teszek, hogy imádd Fiamat, és vele maradj.*”

Szalézi Szent Ferenc hozzáfűzte: „*Nagy megtisztetés számomra, hogy egyik leányom az angyalok társaságába helyeztetett azért, hogy Jézust imádj, és az emberekért imádkozva, testvéri szeretetet gyakoroljon.*”

Az angyalok és nővérünk között bizonyos szent versengés jött létre.

E boldog lelkek serege így szólt: „*Nekünk csak lelkünk van, de neked tested is van; tested, amelynek minden egyes tevékenysége Istent dicsőíti. Olyan legyen a tested, mint az égő lámpa, amely mindenütt és mindig ég, és felemészti magát jó Mesterünk szolgálatában, iránta való szeretetből.*”

Főképp az Oltáriszentség előtt vált az imádás szellemétől áthatott kedves nővérünk testben-lélekben egyaránt a szeretet égő áldozatává... térdenállva, mozdulatlanul annak szemlélésébe elmerülve, akit egyedül szeretett.

Az Eucharisztia hatása nem szűnt meg Mária Márta nővérnél akkor sem, mikor a kórusról eltávozott. Hogy is felejlhetne volna el Jézus szavát:

„*A tabernákulumot mindenhová magaddal kell vinned!*”

XV. fejezet. Mária Márta nővér és a szerzetesi testület

Munkánk ez első részét nem fejezhetnők be jobban, mint azáltal, hogy Mária Márta nővérünket elkísérjük szerzetesi testületébe és a nevelőintézetbe.

Már ismerjük erkölcsi érzületét, engesztelő misszióját, láttuk az Éggel való bájos érintkezését. Most környezetében és mindennapi életében fogjuk őt megfigyelni.

„Íme, mily jó és mily gyönyörűséges
a testvéreknek együtt lakniok.”
(Zsolt. 132, 1)

Az intézet nagy családjában a szorosan vett szerzetesi testület olyan, mint egy nagyon kedves kis család. Ez vesz fel, fogad társul és részesít nevelésben minden egyes szerzetesnőt. Itt, a szent alapítók iskolájában nőnek ők nagygyá Jézusnak, az isteni Jegyesnek megismerésében és szeretésében; itt fonódnak a természetfölötti szeretet kötelékei egy tisztelendő anyával és kiválasztott egyénekkkel, még pedig oly szorossá, hogy a halál sem képes azokat elszakítani. Ennek a testületi szeretetnek valami sajátos színezete van, amely gyengédségből, hálából és tiszteletből tevődik össze. Mindez megvolt Mária Márta nővér érzületében, abban a „tiszteletben”, amellyel ő a chambéryi szerzetesi testület iránt viseltetett.

Ezt jórészt újoncmesternője, Blanc Mária Alexia tisztelendő anyánk alapos oktatásainak köszönhető. Ez utóbbi az újoncnőknek tartott oktatásaiban sohasem szűnt meg arról a szeretetről, tiszteletről és háláról beszélni, amellyel a szerzetesi testület iránt tartozunk, „amely szeretetet tanúsított velünk szemben, mikor tagjai közé fogadott bennünket”. E pontban minden hibát, minden hanyagságot szigorúan megrótt: „Mindenekelőtt és főképp – szokta hangsúlyozni – a szerzetesi testület javát kell szemelőtt tartanunk. – Szolgálatainkban ne magunkat tekintsük, se a magunk kényelmét, hanem a szerzetesi testület javát, érdekét. – Ha a testület érdekéről van szó, ne igyekezzünk kivonni magunkat a munkából. – Ott, ahol a szerzetesi testület összejön, figyelemnek, udvariasságnak, előzékenységnek kell uralkodnia, nem pedig közömbösségnek és nemtörődömségnek. – Jön a testület: tehát legyen minden tökéletes rendben! – A Testület! ez a szó éltesen benneteket!”

Ilyen vágású szavak kitörölhetetlenül vésődtek be az újoncnők szívébe.

Senki sem volt azonban ezektől jobban áthatva, mint éppen a mi buzgó laikus nővérünk.

Szerzetesi testületében minden szinte szent volt előtte, a legközönségesebb dolgok éppúgy, mint a legmagasztosabbak: anyagi érdekek, összejövetelel helyek, hagyományos szokások, lelki javak, nővérek és előljárók egyaránt.

Mennyire szerette Mária Márta nővér szerzetesi testületét! Ami ezt illette, semmi sem volt neki közömbös.

Észre lehetett venni, hogy fáj neki, hogy a családi jellegű összejöveteleken, amelyek a szerzetesi életben oly kedélyesek, rendszerint nem vehetett részt. Viszont, ha valamelyik nagy ünnepnap némi pihenőt hozott neki, s főképp, mikor a nevelőintézet szünideje szokásos munkájának egy része alól felmentette őt, mily kitörő örömmel sietett közénk, és ajánlotta fel szolgálatait fehér fátyolos társnőinek!

A betegek látogatása számára boldogság volt. Kevés szóval, de gyengéden fejezte ki előttük testvéri szeretetének érzelmeit és meleg érdeklődését. Ha valamelyik beteg közel volt a halálhoz, páratlan odaadással és buzgósággal ajánlotta fel érte imáit és szenvedéseit, a nélkül, hogy erről valaki tudott volna.

Ő együtt élt másvilági testületével... Később majd meglátjuk, mily szeretettel teli összeköttetésben állott a szegény elhunytakkal.

S mit mondjunk az előjáróival szemben tanúsított szeretetéről?!... „*Kedves anyánkért mindent megtennék, – mondogatta Mária Márta nővér – meg is hagynám magamat ölni!*” Ha előjáróit gondokkal terhelteknek látta, nem tudta megállni, hogy meg ne vigasztalja őket: „*Jó anyám, – mondta némelykor – fáj látnom, hogy bensőleg szenved!*”

Ő egészen a szerzetesi testületé volt, neki adva erejét a kimerülésig, nappali és éjszakai imáit és szakadatlan áldozatait.

Ima, áldozat! Oly vonásai lelki arculatának, amelyeket már ismerünk. Kedves nővérünk az egész világ számára ima és áldozat volt, de mindenekelőtt az volt szerzetesi testületé számára.

1866-ban és 67-ben az Üdvözítő ismételtén így szólt hozzá: „*Látod, leányom, neked a nyáj gondját kell viselned, éppúgy mint nekem... Naponként ki kell fizetned szerzetesi testületed minden egyes tagjának adósságát isteni igazságomnak ...Én felelőssé teszek felebarátaid hibáiért... Te áldozat leszel, akinek mindennap engesztelést kell nyújtani mindenek bűneiért!*”

Ugyanez évek folyamán hasonló utasításokat kapott Deglapigny Mária Paulina egykori főnöknőnk részéről, aki 1873. július 30-án még egyszer eljött hozzá, hogy előbbi izeneteit kiegészítse és szabatosabban körvonalazza.

„*Ha egy főnöknő már látta, hogy az isteni igazságosság mily szigorú elégtételt kíván a szerzetesi lelkektől annyi kicsiny hibáért, amely oly könnyen elkerüli figyelmüket, hön öhajítja, hogy őket minden adósságtól menteknek lássa, mikor haláluk pillanata elérkezik. Azért azt a kegyelmet kértem számotokra Istentől, hogy egyiktek se hagyja el a földi életet a nélkül, hogy az isteni igazságossággal szemben fennálló adósságát le nem róttá volna; és hogy ennek a szerzetesi testületnek egyik tagja magára vállalhassa annak a pótlását, ami ez adósságok kiegyenlítéséhez még hiányzik. S te lettél erre kiválasztva. Ezért, mikor valakinek meg kell majd halnia, te sokat fogsz szenvedni. Ezt nem szabad elfeledned.*”

Mária Márta nővér tehát úgy tekintette magát, mint akire a szerzetesi testületben és a szerzetesi testületért az ima és az engesztelés feladata hárul. Emlékezzünk csak vissza, felajánló imájában ez világosan ki van fejezve:

„*Megígérem a mi Urunk Jézus Krisztusnak, hogy minden reggel felajánlom magam a mennyei Atyának, a keresztfeszített Úr Jézus Szentséges Sebeivel egyesülve, az egész világ üdvéért és az én szerzetes-testületem javára és tökéletesedésére.*

Megígérem az Úrnak, hogy szent kegyelme segítségével és a bűnbánat szellemében minden tíz percben felajánlom Szentséges Sebeit és szentséges testét a mennyei Atyának, hogy minden cselekedetemet Szentséges Sebeivel egyesítem... szerzetes-testületem minden szükségletéért, az újoncokért és a növendékekért s engesztelésül mindazokért a bűnökért, melyeket itt elkövettek.”

A jó Isten, úgy látszik, szívesen fogadta e „felajánlást”, ha nézzük az áldásokat, amelyek azt követték.

1868. október 8-án Mária Márta nővért jelölték ki a kertész-nővér helyettesítésére, aki akkor évi lelkigyakorlatait végezte. „*Leányom, – mondta neki az isteni Mester – ma kertész leszek veled.*” Miközben dolgozott, Jézus hirtelen megjelent előtte, úgy, amint feltámadása után övéinek megmutatta magát. Szentséges Szívének dicsőséges sebét feltakarva, s karjait alázatos szolgálója felé kitarva, kimondhatatlan gyengédséggel így szólt hozzá: „*Add nekem szívedet!*” Midőn ő ezt sietve felajánlotta neki, érezte, hogy az Úr elfogadta azt, és hogy szeretettel telve, eltüntette azt a magáéban. „*Most már teljesen a te szerzetesi testületedé vagyok!... Ez az egyesülés nemcsak a te érdekedben történt, hanem szerzetesi testületed minden egyes tagja javáért is.*”

Jézus lélekben végig vezette őt az egész zárdán, miközben mindenegyes hivatalra és szolgálatra áldását ígerte: „*Mondd meg anyáidnak, ne féljenek semmit, nagyon szeretem őket.*”

A jó Mester többször megismételte e megnyugtató kijelentéseit: „*Szükségeitekben kérjétek, és én adok... Életek legyen hála és odaadás... Ne aggódjatok semmiért, csak arra legyen gondotok, hogy engem szeressetek, és nekem hálat adjatok. Akkor én mindennek gondját viselem.*”

Más alkalommal így szólt: „*Lélekben állítsd magad elé a testület összes tagjait, és kérj tőlem kegyelmeket mindegyik számára... Testületed nem ismeri a kincset, amely birtokában van. Mondom neked, amíg ezt a kincset bírja, semmitől sem kell félnie!...*”

Leányom, az a kincs én vagyok, tebenned.” S nővérünk tisztán látta, hogy minden bennfoglaltatik a mi Urunk Jézus Krisztus Szent Sebeinek ama felajánlásában, amelyet szüntelenül végez.

„Nagy fáradságunkba került e szavakat kicsikarni belőle, – jegyzi meg a kézirat. – Határtalan zavarában óriási megerőltetésébe került, míg nagy nehezen eldadogta azokat.”

Egyidejűleg azonban a kéziratok már a nyert kegyelmeket is jelzik. Tisztelendő anyáink tolla alól minduntalan a hála szavai buzognak elő az oltalomért, amely szerzetesi testületünket szinte láthatóan körülveszi.

A kolostor évkönyvében 1873-ból keltezte találunk egy feljegyzést, amely Teréz Eugénia tisztelendő anyánktól ered, aki akkor helyettes főnöknő volt: nekihevült szívvel hirdeti ebben, hogy „csak az égben fogjuk látni, mennyire szereti Isten a mi szerzetesi családunkat.” Igen burkolt célzás, amely azonban most már egész világos előttünk.

Ugyancsak ő jelenti ki a Mária Márta nővére vonatkozó okiratokban: „Lehetetlen felsorolni mindama kegyelmeket, amelyeket a szerzetesi testület ez alázatos leány által nyert, aki ismeretlenül él nővérei között... Érezzük valóban ez áldott gyermeknek természetfölötti és látható segítségét. Minden sikerül, amit ő vállal magára. Minden, amit erre az egyszerű lélekre bízunk, megszorodik oly módon, amely eszünkbe juttatja a sareptai olajat és lisztet és a „galéria” kis kifogyhatatlan hordóját.⁴⁸

1868. március 7-én az Üdvözítő elküldte kis szolgálóját, hogy a burgonya-készletet, amely fogytán volt, megáldja. Meghagyta neki, hogy boruljon térdre, s alázza meg magát mélyen, azután vessen rá három keresztet „*a Szentháromság nevében és dicsőségére.*” Alázatos laikus nővérünk abban a pillanatban megérezte, hogy a Szentháromság kegyesen fogadta imáját. Este így szólt hozzánk: „*Anyám, hinnünk kell, hogy mindvégig lesz burgonyánk, hiszen az Üdvözítő megmondotta.*” És valóban, minden emberi számítás ellenére, az igen kis készlet nem lett kevesebb, jöllehet minden nap bőven vittünk belőle, amennyi csak kellett a nevelőintézet és a szerzetesi testület számára. Kitartott az újig. S oly jó volt, hogy midőn június végén a szerzetesnők az utolsókat ették belőle, korai burgonya gyanánt ették, oly friss volt. A konyhában szolgáló nővéreink nem tudták, mit gondoljanak, és így szóltak: „*Ez igazán rendkívüli dolog; itt csoda történt.*” (Kézirat)

1885. július 19-én Mária Márta nővér nagy gonddal rengeteg málnát szedett, másnap meg a szilvára került a sor. Mialatt kosarait megtöltötte, bensőleg valami arra ösztönözte, hogy a málnabokrokhoz visszatérjen. „*De Jézusom, – szólt – én tegnap mindent összeszedtem, nincsen ott már semmi.*” Mivel a benső ösztönzés egyre erősebb lett, jó laikus nővérünk engedett neki. Mily nagy volt meglepetése, mikor a bokrok szinte roskadoztak a nagy és szép málnaszemek súlya alatt! „*Leányom, azért raktam azokat ide, hogy neked örömet szerezzek*

⁴⁸ Galéria a szerzet egyik házának elnevezése, a vizitációs rend bölcsője, ahol a szerzetesnők 1610 június havában egy kis hordó bort kaptak alamizsnaképpen ajándékba, amely csodálatos módon nem fogyott el a következő év szüretjéig. (Lásd Bougaut, Szent Chantal élete.)

azzal, hogy elviszed őket nővéreidnek...” – „Ó! Köszönöm, jó Mester, mily jó volna jövőre is ennyi!”

Legidősebb nővéreink csodálkozva emlékeznek vissza a pazar mennyiségű gyümölcsre, amely akkoriban a kertben termett. Úgy látszik, az Úrnak öröme telt a gyümölcs megszaportításában, mert kis választottja volt megbízva annak leszüretelésével. *„Te vagy a család kis gyermeke, – szölt Jézus – akit szüretelni küldenek, a Mester pedig mindent megtesz, ami kell, hogy találj is.”*

Egy lelki gyakorlat alatt kedves nővérünknek engedelmességből segítenie kellett az eltennivaló szőlő szüretelésében. Ez igen nehezebbre esett. Teréz Eugénia tisztelendő anyánk beszéli: Megtörtént, hogy kedves gyermekünk kilenc kosarat is megtöltött egy már leszüretelt helyen... Csodálkozva azon, amit hozott, így szöltünk hozzá: *„De honnan vette ezt?” – „Jaj, én magam sem tudom, hogy történt ez; – válaszolta – alighogy egy fürtöt levágtam, már egy másikat láttam mellette.”*

Más alkalommal hasonló csodás esemény készítette egyik kerti nővérünket erre a megjegyzésre: *„Hogy történik ez? A fákon semmi sem látható, s Mária Márta nővér mégis mindennap megtölti gyümölcsös kosarait!”*

Egyszer a házban kifogyott az égő olaj. Kétségbe esve e miatt, Isten szolgálójához fordultak. S íme, jóllehet ő sem újította meg készletét, az ő üvegjéből mégis csak olyan kevés hiányzott, hogy nagy öröme ki tudta elégíteni nővéreit.

Ha a hordókban a bor megsavanyodott, vagy a pincében a burgonya megromlott, az engedelmesség Mária Márta nővért küldte, hogy a bajon segítsen. A kereszt jelével felvértezve magát, a Szentháromságához és az Üdvözítő Szent Sebeihez folyamodott, – s a bor újra kitűnő lett, a romlott burgonya megszáradt, a többi meg ép maradt.

Azok a szerzetesnők, akik alkalmaztatásuknál fogva látták e károk, nem tudtak hova lenni a csodálkozástól, s mivel nem tudták, kinek tulajdonítsák e csodákat, úgy vélték, hogy azokat főnöknőjük szentségének köszönik.⁴⁹ Kedves anyánk mindent feljegyzett és megőrizte a hallgatást.

*
* * *

Főképp lelki javak tekintetében tartozunk nagy hálával a mi kedves kiváltságos nővérünknek.

„Egyedül Isten tud erről ítélni, s csupán ő tudja azok számát”, – olvassuk az egyik kéziratban. Ez az előljárók bizonyossága, akik egyedül tudtak azokról, s akik nézetüket így foglalták össze röviden.

A szerzetesi testület erről nem tudott. De, jóllehet ismeretlenek voltak a kegyelem csodái, amelyek kedves nővérünkben végbementek, mégis mindenki egészen különös bizalmat helyezett imáiba, hiszen érezni lehetett, mily kedvesek azok Isten előtt. A megpróbáltatás pillanataiban mindenki szívesen ajánlotta magát közbenjárásába. S ilyenkor a jámbor laikus nővér egy tekintetével, egy szavával megszerezte a megkönnyebbülést, amelyre a nehézséggel küzdő léleknek szüksége volt.

Egyszer egy fiatal nővér ezt kérdezte tőle: *„Mit kell tenni, Mária Márta nővér, hogy a jó Isten egy küssé elkényeztessen bennünket?...”* Mária Márta nővér egy pillanatilag fürkészőleg nézett a kérdezőre. *„Soha – jelentette ki a nővér, – sohasem fogom elfelejteni ezt a*

⁴⁹ Lásd Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk életét (az 1891-i rendi körlevélben).

tekintetet... azokat a tágra nyílt, tiszta, kutató szemeket, amelyek, úgy éreztem, lelkem legmélyére hatoltak. Szóval ki nem fejezhető érzést tapasztaltam, amely annál mélyebben megindított, mivel oly ritkán lehetett látni, hogy a kedves laikus nővér szempilláit felemeli. Néhány pillanat múlva, amelyek nekem hosszúnak látszottak, szelíden, részvevő, de egyszersmind méltóságos hangon így felelt: „Nővérkém, **csak Őt szabad látni!... csak Őreá szabad gondolni!... csak Őt szabad szeretni!... semmit, csak Őt!...**”

Ugyanarra a kérdésre egy másik nővérünk ezt kapta feleletül: „Nővérem, mélyen meg kell alázkodni!... mélyen... nagyon mélyen meg kell alázkodni!...”

Tisztelendő anyánk hozzátézi: „Ezek a tanácsok e lelkek számára valóban a jó Istennek sokatmondó szavai voltak!...” (Kézirat)

Érthető, amint már jeleztük is, hogy főképp előljáróink siettek buzgón kedves gyermekükhöz, ha valami kínos esemény fenyegette a szerzetesi testületet.

S az isteni Mester, akit kis kedvencének imái meghatottak, gyakran kegyeskedett megnyugtatón őket alázatos közvetítője útján: „*En vagyok e szerzetesi testület főnöke!... Mindenkor meg fogom azt védelmezni,*” – mondotta végtelen jósággal.

A veszélyekkel együtt szaporodtak a megoltalmazást biztosító ígéreték. 1870 augusztus havában az Üdvözítő ezt az üzenetet küldte tisztelendő anyáknak: „*Mondd meg főnöknődnek, ne nyugtalankodjék: a baj nem közelít meg benneteket...*”

1871. február 29-én az Úr megújította e biztonsági ígéreteit: „*A gonosz lélek dühös szerzetesi testületedre, mert abban a Szent Sebek tisztelete által megnyílt a kegyelmek forrása. A te szerzetesi testületed olyan, mint a háborgó tengeren hánykódó hajó. De nem fog elveszni, mert én vagyok a kormányosa.*”

1873-ban, majd 1878-ban újabb biztatásokat kaptunk: „*Összes jegyeseimet névszerint ismerem... Nagyon szeretem látni azokat, akik hívek hozzám.*”

„*Jó Mester,* – szólott hozzá Mária Márta nővér – *ha mindnyájunkat ismeresz, bizonyára vigyázni fogsz reánk, és megtartod nekünk jó atyánkat, Msgr. Bouviert?...*” – „*Oltalmazni foglak benneteket zárdátokban,* – felelte Jézus – *megadom nektek békémet, és megtartom jó atyátokat is, mert még szükségetek van reá.*”⁵⁰

1880-ban ez ígéreték még gyakoribbak lettek. Az Úrnap nyolcada alatt, midőn Mária Márta nővér kéréseit megismételte, megjelent neki a Kisdéd-Jézus, s újjával Szívére mutatva, így szólt: „*Leányom, bár e Szív nem mondja minden pillanatban, hogy örködik felettetek, elegendő, hogy egyszer mondta azt. Sok okotok volna a félelemre. De ne félj semmit, te kicsiny nyáj... Én megígértem, hogy megvédelmezlek benneteket.*” 1881. május 8-án kedves nővérünk a kertben tartózkodott, s éppen a szüretre gondolt, amely igen szépnek ígérkezett, de egyúttal a közeljövő eseményeire is, amelyek fenyegetőbbeknek látszottak, mint bármikor. Kérte az Istent, engedje meg, hogy e szép gyümölcsöket, amelyeket oly bőkezűen adott nekünk, élvezhessük is: „*Látod, jó Mester, milyen szép itt minden, és a „gonoszok” mindent el akarnak pusztítani.*” Erre hirtelen megjelent előtte az Üdvözítő, telve fönsséggel és jósággal, s így szólt hozzá, karjait védőleg kitarva kertünk felett, amelynek legmagasabb pontján állottak: „*Leányom, a „gonoszok” agyarkodnak ugyan rája, de én vigyázok.*”

⁵⁰ A 70 éves Msgr. Bouvier akkor beteg volt, de felgyógyult, és a jó Isten még 7 évig meghagyta őt nekünk.

XVI. fejezet. Mária Márta nővér és a nevelőintézet

„Amit egynek e legkisebb atyámfiai közül
cselekedtetek, azt nekem cselekedtetek.”
(Mt. 25, 40)

Az intézet! E szó egy letűnt időt idéz emlékezetünkbe. E múltnak emléke azonban eleven maradt, akárcsak azé a rokonszenves ifjúságé is, amelynek a jókedve akkor zárdánkat megvidámította.

Láttuk, miként alakult meg újból egy császári rendelet kegyéből a chambéryi Vizitáció a múlt század elején.

Nevelőintézetünk 1806. szeptember 30-án nyílt meg, s 1903 április haváig állt fenn. Ez ugyan nem felelt meg egészen a szent alapító elgondolásának, és nehezen fért össze a szoroson vett szemlélődő élettel. Azonban a körülmények szükségessé tették. S kedves anyáink a mellett, hogy az oktatásban az önfeláldozásnak és az apostolkodásnak egyik formáját látták, úgy vélték, hogy a jövőben sem vonhatják ki magukat „*ez alól a Gondviselés és az előljárók szava által reájuk rótt feladat alól.*” (Blanc Mária Alexia tisztelendő anya életrajzából.) Az intézet különben mindenekelőtt a nevelés hajléka volt. Inkább a szalézi szellemű vallási és erkölcsi nevelésre fordítottak ott elsősorban gondot, mintsem a tulajdonképeni értelemben vett, az egyetemi követelményeknek megfelelő oktatásra és a diplomaszerezés előfeltételeire. Sokan, akik most minden tekintetben kifogástalan életet élnek, itt tanulták meg e példás életmód titkát. És hányan vannak, akiknek számára a nevelőintézet a zárdai élet előcsarnoka lett!

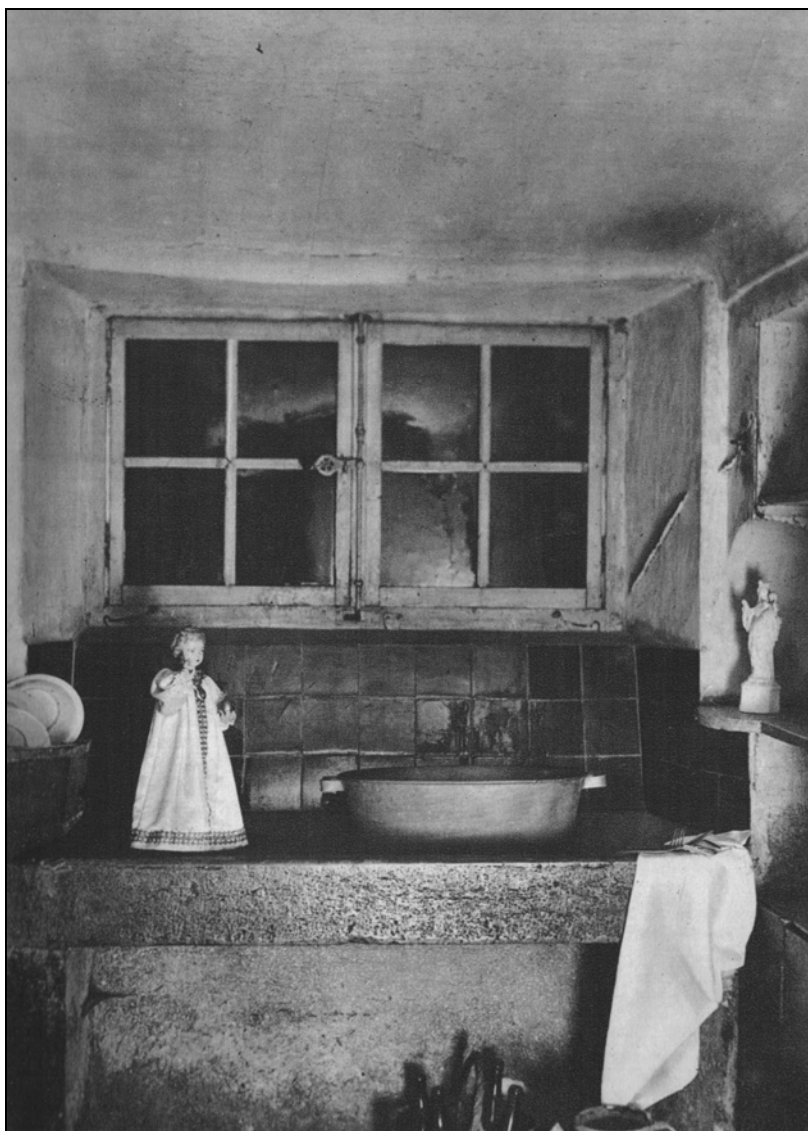
Mária Márta nővér csaknem egész szerzetesi életét a növendékek szolgálatában töltötte. Mivel előljárói már újoncidejétől fogva a nevelőintézet éttermében alkalmazták, feltételezhetjük, hogy azért választották ki éppen őt erre a szolgálatra, hogy ezzel is elősegítsék az Isten munkáját e kedves választott lélekben, mert napjai így még nagyobb magányban teltek. A szerzetesi testületől⁵¹ így egy kissé távol, nem volt kitéve környezete megfigyelésének, és az anyák is ily módon zavartalanabban érintkezhettek vele.

1866-ban növendékeink kedves és mosolygó körében megjelent a 25 éves és fiatal fogadalmas Mária Márta nővér alakja. Az évek múltak, a méhkas rajai folyton megújultak. Csak az étterem gondozója maradt ugyanaz minden évben, s egyforma szolgálatkészséggel, egyforma odaadással fogadja őket... mindaddig, míg egy napon fájdalmas megadással látja, hogy közte és a gyermekek között egy ajtó bezáródik, amely számára soha többé fel nem nyílik.

A levelek arról tanúskodnak, hogy egyetlenegy régi növendék sem tud visszagondolni az intézetben töltött éveire anélkül, hogy a jó Mária Márta nővér képe meg ne elevenednék előtte.⁵²

⁵¹ A nevelőintézet épületünk egyik szárnyában volt elhelyezve, ott, ahol most a kórus van. A növendékek éttermétől széles folyosó választotta el. Egészen közel volt a zárda nagy folyosója, amelyről nyílt a gyermekek szórakozó terme, amelynek rendbentartása szintén kedves nővérünk munkaköréhez tartozott. Az étterem bejáratánál volt egy szűk fülke, ahol Isten szolgálója mosogatott, és az edényeket elrakta. Ez volt egyszersmind az ő kis oratóriuma is: ócska szobrocskák és naiv kivitelű képek fogadták itt tiszteletteljes hódolatát. A felső emeleten a templommal határos kiugróban volt a betegszoba, amelyben Mária Márta nővér ágya állott.

⁵² A Szent Sebekről szóló füzet széleskörű levelezésre szolgáltatott alkalmat. Legkorábbi keletűek volt növendékeink levelei, akik intézeti emlékeiket felelevenítve, az alázatos éttermi nővérről is megemlékeznek. Akik annak idején legkevésbé fegyelmezettek voltak, most a legbüszkébbek arra, hogy Mária Márta nővért közelebbről ismerték. Egyik közülük, egy lémenzi legenda-író, midőn az Isten szolgálójáról szóló ismertetés megjelent, kijelentette, hogy senkinek sincs több joga ahhoz, mint öneki, mert senki sem állott oly közel

A nevelőintézet ebédlőjének fülkéje

Senki sem gondolta, hogy rosszat cselekszik, ha „a jó Márta nővérre” kissé incselkedett! Naivságán mulattak, türelmével néha visszaéltek. Az erényes laikus nővér semmit sem vett rossz néven, és mindig megőrizte szokott egyszerűségét és jóindulatát.

„Márta nővér, milyen színű volt IV. Henriknek fehér sisakforgója?” – „*Ó! Kisasszony, ezt a tanítónőjétől kérdezze meg, én nem jártam iskolába.*”

Kedves Nővér, olvasta Ön Don Quichotte-ot?” – „*Kisasszony, én nem tudok olvasni.*” – „*Ó! de kár! Az olyan szép könyv! Elkérhette volna lelkigyakorlatára!*”

A gyermekek néha szinte megtámadták, hogy nagyobb darab kenyeret, gyümölcsöt, vagy csokoládét kapjanak tőle. Képzeltük a mi kis inyenceink hahotáját a következő felelet hallatára: „*Ah! Kisasszonyok, meg kell tanulni mindent megenni, bármi legyen is az!*”

viszonyban a jó nővérrel, mint éppen ő. Ő csaknem minden vasárnap „penitenciából” az étterem melletti szobáskában fogyasztotta el ebédjét, s állítja, hogy „élvezte” azokat a kakastollakból készült gyerekes csokrokat, amelyekkel a jámbor laikus nővér tél idején a Boldogságos Szűz szobrát díszítette.

Nos, hát igen, incselkedtek Mária Márta nővérrel. De mennyire szerették! S mily nagy befolyást gyakorolt ez az egyszerű s igazán alantas alkalmazásban levő szerzetesnő e fiatal leányok lelkére! Ha helyelközzel irgalmatlanul bírálták is, viszont igazán helyesen ítélték meg őt, nagyon tisztán látták belső értékét, felismerték kiváló erényességét, és szentnek kiáltották ki! „*Kedves Nővér, – szolt az egyik, – az ember hajlandó volna azt mondani, hogy Ön látja a jó Istent. – Ha Ön beteg, és helyettesítik, – jegyezte meg egy másik – nem mennek olyan jól a dolgok.*” Az intézeti élet apró-cseprő dolgaiban többször megállapították imáinak hathatós voltát. Ha bizonyos kényes és nehéz ügyüket közölték vele, az Üdvözítő, szolgálójának ajkaira annyira az Isten szellemétől áthatott szavakat adott, hogy azok mély hatást keltettek bennük. Már szinte a mennyországban látták: „*Kedves Nővér, ha majd a mennyországban lesz, emlékezzék meg... hogy ezen a helyen...*” Hogy mi ment végbe e növendék és Mária Márta nővér között, nem mertük tőle megkérdezni, jegyzi meg a főnöknő, hogy azt a látszatot ne keltsük, mintha valami fontosságot tulajdonítanánk a dolognak.

Annyit tudunk, fűzi hozzá kedves anyánk, hogy Isten látható áldásával halmozta el az intézetet, amióta a mi kis kedves kiváltságosunk látja el ezt a szolgálatot. Itt még egyes meglepő dolgokat kellene közölni. Ilyen pl. a *borral történt csoda*.

Miután kedves nővérünk az étterem gondozásával volt megbízva, a növendékeknek szánt bort is el kellett készítenie bizonyos mennyiségű víz hozzáadásával. Égi Vezetője megparancsolta neki, hogy az így elkészített palackokat az Atya- Fiú és Szentlélek tiszteletére háromszor jelölje meg megváltásunk szent jelével. Ő ezt szokásává tette. Ez 1864 június havában történt. Ettől fogva a bor annyira megszaporodott, hogy Teréz Eugénia tisztelendő anyánk nem habozott e dolgot a kánai mennyegző csodájával összehasonlítani. „*Egy liter bor – írja – sőt némelykor még kevesebb is elegendő 50–60 növendék étkezéséhez.*”

Jóval később Breton Janka Franciska tisztelendő anyánk a következő sorokat vetette papírosra: „*Minden évben a tanulmányi idő kezdetén Mária Márta nővér megjelenik főnöknője előtt, és engedélyt kér, hogy az internálás számára szükséges italt azon a módon készíthesse el, ahogyan az Úr őt arra megtanította. Az Úr pedig mindig megadta az említett kegyelmet, azzal a feltétellel, hogy tovább is megengedik neki azt a kemény életmódot, amelyet már évek óta folytatott. Mi magunk is ezt a tapasztalatot szereztük.*”

Jézus így szolt Mária Márta nővérhez: „*E kegyelemben nem azért részesülsz, mert a borral takarékos vagy, hanem a dicsőség miatt, amelyben a Szentháromság részesül, midőn e ténykedést oly nagy hittel, alázatossággal és ártatlan egyszerűséggel végzed.*”

Isten végül megengedte, hogy e dolog szinte észrevétlenül történjék. Előfordult, hogy az éttermes nővér teendőit hirtelen mással kellett végeztetni. Ilyenkor a pince kezelésével megbízott nővér csak ilyesféle észrevételekre szorítkozott, mint pl.: „*Nem vagyok képes megérteni a dolgot! Ha Mária Márta nővér szolgálja ki a növendékeket, jóformán semmi bort sem fogyasztanak ...*”

Különböző *gyógyulások* szintén a kedves laikus nővér szerencsés közbenjárásáról tanúskodnak. Beszéljenek a kéziratok:

„Az egyik növendéket igen erős lázroham fogta el. A baj gyorsan súlyosbodott, és a kis beteg állapota igen nyugtalanító lett. Mária Márta nővér, aki mellette virrasztóit, nagy hittel és bizalommal kilenc „Emlékezzél”-t mondott el. Másnapra a gyermek meggyógyult.”

1881 március havában még feltűnőbb eset történt:

„Egyik növendékünk két nap óta heves lázban feküdt. Kis betegünk állapota nyugtalanított bennünket, miértis kértük kedves kiváltságos nővérünket, imádkozzék felgyógyulásáért. Alighogy imáját befejezte, a gyermek abban a pillanatban meggyógyult, s kérte, hogy felkelhessen és adjanak neki enni... Nem mertünk szemünknek hinni: a leánykán a betegség semmi nyomát sem lehetett látni! Rögtön az osztályba sietett, és senki sem sejtette

volna, milyen beteg volt. A betegápoló nővér csak ámult-bámult, a mi szívünkben pedig ezer hála szállt fel Istenhez, hogy ily nagy kegyelemben részesített”

Szinte felesleges megemlíteni, oly világos a dolog, hogy az odaadó éttermes nővér nem elégedett meg szolgálatának csupán anyagi természetű foglalatosságával. Mivel mindenkor a természetfeletti világban járt, jöttében és mentében mindenekelőtt „gyermekünk” lelkére gondolt. Minden imája, áldozata, minden pillanatnyi gondja az övéké volt.

Az Úr különben állandóan ébren tartotta benne ezt az apostoli buzgóságot. Kinyilvánította isteni Szívének érzelmeit, hogy ezzel lelkesítse fogékony tanítványát; kinyilvánította neki, mennyire szereti e fiatal növendékeket. Egyik évben az iskolaév megkezdése alkalmával így szólt hozzá: „*Nagy örömmel látom, hogy megjönnek a gyermekek. Ez az én kis nyájam, én magam őrzöm őket.*” Majd más alkalommal: „*Szeresd őket, miként én szeretem őket.*”

Midőn Mária Márta nővér az Istentől kapott világosság fényénél látta e gyermekek egészen tiszta lelkiismeretét és a jó nevelés jótékony hatását, amely az igazi jámborság szilárd alapjait rakta le lelkükben, hálát adott ezért az Úrnak, és megható jóindulattal viseltetett növendékeinkkel szemben.

Hallgassuk meg, amint „jó Mesterének” őszintén megvallja, hogy – kétségkívül e gyengéd szeretettől indítatva – a szentmise evangéliuma alatt szemét felemelte, „hogy e drága kicsinyeket láthassa.” – Figyeljük meg azután, miként vezeti őt vissza Jézus az oly csodálatosan gyümölcsöző áldozat útjára: „*Ha te nem nézed őket, én magam nézem őket, és megáldom őket.*”

„*Vigy engem magaddal szolgálatodba mindenhová, hogy a növendékek mindig megtaláljanak*” – mondotta neki az egyik napon.

Az ő kedvéért az Úr kegyes volt néhányszor személyesen, látható jelenlétével is megtisztelni a növendékek éttermét. „*Ünnepi lakomára jövünk*” – mondotta jóságosan.

Egyszer lelki szárazsága idején, három napi fájdalmas belső vigasztalanság után, kedves nővérünk az étkezés kezdetén, heves vágytól ösztönözve, ezt a szívből fakadó meghívást intézte Jézushoz: „*Jó Mester, meg vagy híva a Vizitáció mennyegzőjére ebben az étteremben.*” Az Üdvözítő így felelt: „*Jövök, és pedig nemcsak Anyámmal, hanem, ha akarod, barátainknak egyik nagy csapatát is magammal hozom.*” Erre nővérünk meglátta a Boldogságos Születés és számos szentet és növendékeink őrangyalait. Az Úr gyönyörködve nézte valamennyit. A látomás az étkezés egész ideje alatt tartott, a nélkül hogy Mária Márta nővért eszének használatától megfosztotta volna. Kedves nővérünk folytatta szolgálatát, a lelke boldogsággal telt meg, külsőleg azonban semmi sem látszott meg rajta, kivéve mélyebb összeszedettségét és egészen mennyei arckifejezését. (1869. április 9.)

Az Üdvözítő kegyes volt megnyugtatni is szolgáját és ő általa az előljárókat és az internátus vezetőit: „*Az intézet nagy dicsőségre szolgál a vallásos elvek és a jó nevelés révén, amelyben a gyermekek részesülnek.*”

Ilyen eredmény a nevelők részéről nyilvánvalóan kiváló tulajdonságokat tételez fel: „*Ez a foglalkozás sok önmegtágadást és nagyon bensőséges lelket követel. A gyermekek összes intézeti emlékeiket magukkal viszik a világba: tehát sok gondot kell fordítani növendékeik lelkére.*”

A nevelőknek minden igyekezetükkel rá kell venniük őket, hogy hívek maradjanak a szentségek gyakori vételéhez a világban előforduló nehézségek és a kényelmes természet ellenére is. A szentségek gyakori vétele többek számára az üdvösség egyedüli eszköze lesz; vannak, akik e nélkül nem tartanak ki.”

Jézus kifejezést adott megelégedettségének a miatt, hogy a növendékek Szent Sebeit tisztelik. „*Várom a növendékek visszatérését, mert ők dicsőítenek engem Szent Sebeim miatt. A szünet tartama alatt a növendékek terjesztették az ájtatosságot.*”

Érdeklődött kis vezeklési gyakorlataik felől. *„Nekik jobban nehezükre esett az ozsonnai száraz kenyér (az 1870-es háború alatt), mint neked a böjtölésed.”*

Érdeklődött egészségük felől: *„Én gondját viselem a gyermekeknek. Állandóan s külön-külön szemmel tartom őket. Azért mondom ezt neked, hogy imádkozzál értük hozzám.”*

Egyik évben a húsvéti szünetben kedves anyáink haboztak a növendékeket hazabocsátani a városban kitört járvány miatt. Jézus azonban ezt izente nekik: *„Az, aki a növendékek egészségét fenntartja, két napi távollétük alatt is meg tudja őket őrizni a járványos betegségektől.”*

1871. április 6-án, nagycsütörtökön az Úr még ezt kívánta: *„Akarom, hogy figyelembe vegyék, hogy öt év és két hónap óta, amióta a te ágyad a betegszobában van,⁵³ ott súlyos betegség nem fordult elő.”*

Mária Márta nővér ezt a betegszobában levő ágyát alig használta, mert az isteni Mester rendesen az Oltáriszentség előtt kívánta őt látni. – Nem volt-e tehát az Úrnak szinte érdeke, hogy szolgálója ne legyen kénytelen a beteg gyermekek mellett virrasztani?!

Az első szentáldozások előestéjén, valamint zavaros időkben az Úr úgyszólván Mária Márta nővér által vásároltatta meg az intézetnek szánt kegyelmeket: ilyenkor az imákat még buzgóbban kellett végeznie, a kereszt súlyát pedig még jobban érezte. Hiszen ez kedves nővérünk „feladatához” tartozott.

Az ő „feladatához” tartozott s az ő gondja volt továbbá az is, hogy imáival a síron túlra is elkísérje azokat a növendékeinket, akiket az Úr magához szólított, valamint hogy kövesse imádságaival azokat, akik tanulmányaikat befejezván, visszatértek családjukhoz... és a létfenntartás gondjai közé.

Ezt soha el nem mulasztotta. S most azok, akik őt túléltek, a megpróbáltatás óráiban szívesen emelik tekintetüket az ég felé, hogy még most is kikérjék „a jó Márta nővér” pártfogását...

⁵³ Az intézeti betegszobáról van szó.

Mária Márta nővér erényei

XVII. fejezet. Hit – imádság – hála – egyszerűség – bizalom – önátadás

Mária Márta nővér nem írt. Ő nem folytatott tudományos megbeszéléseket lelki dolgokról. Ha tehát erényeiről beszélünk, ez nem az ő gondolatainak előadása lesz, hanem főképpen – ha nem kizárólag – annak felelevenítése és látása, amit ő cselekedett, s amint ő élt az Úr befolyása alatt. Így szemlélve őt, valóban csodálatos egyéniség. Erről meggyőződhattünk már az eddig olvasott fejezetekből is.

E fejezetek különben eléggé megvilágították lelki arculatának bizonyos általános vonásait, úgyhogy már hiábavaló volna azoknál hosszasabban időzni. Szinte minden oldalon nyilvánvaló lett számunkra, hogy Mária Márta nővért a hit, az imádság, a hála, az egyszerűség, a bizalom és önátadás szelleme élte. Most csupán emlékezetbe idézzük ezeket, mielőtt a szerzetesi élet sajátos erényeire, az alázatosságra, az önmegtagadásra, – a fogadalommal ígért erényekre: a tisztaságra, az engedelmességre és a szegénységre, a felebaráti szeretetre és az apostoli buzgóságra áttérünk.

A hit az egész keresztény életnek alapja. Isten ezt Mária Márta nővér lelkében erősen meg akarta alapozni.

Igazán azt mondhatnók, hogy abban a pillanatban, amikor szemét a földi világhozzárt megnyitotta, a hit világhozzárt is megnyitotta azt. Az az értékes csira, amelyet Isten a szent keresztségben lelkébe ültetett, csodálatosan fejlődött, olyannyira, hogy egészen meglepő módon tudott behatolni hitünk titkaiba: az imádandó Szentháromság, az Ige megtestesülése, a megváltás, az Oltáriszentség, mind ragyogó tisztán álltak előtte.

Ily világhozzárt járva, Mária Márta nővér gondolatainak és cselekedeteinek mozgatója és irányítója már kora ifjúságától fogva a hit volt. Ő csak Istenért élt, csak Istenért cselekedett, és mindenben csak Istent látta: „*Isten itt van, Isten lát engem, Isten hall engem!*”

Így lesz ez egész életén át Mennyire keresi majd Isten dicsőségét, és szenved, ha azokra gondol, akik bűneikkel Isten szent felségét, akit ő imád, megsértik! Mily buzgósággal kíván majd az Üdvözítő Jézussal közreműködni ezek lelki üdvén! Mennyire vágyódik majd ama boldog nap után, amelyen örökre egyesülhet hitének tárgyával! Kész lesz majd szenvedést és vezeklést magára vállalni, hogy a tisztító tűzben szenvedő szegény lelkek számára ezt a boldogságot kieszközölje. Mily buzgósággal végzi majd imáit az Anyaszentegyházért, az egész világért, hazájáért, szerzetesi testületéért! Mily tisztelettel, mily alázatossággal járul majd a szentségekhez!... Mily nagy lesz szeretete Jézus Krisztus iránt! Mennyire tiszteli majd Máriát, jószágos Anyját, szent alapítóinkat, az angyalokat, a szenteket! Hányszor jelöli meg majd magát a szent kereszt jelével a Szentháromság tiszteletére!

Ugyancsak a hit szelleme fogja majd vezérelni őt felebarátaival való érintkezésében, s különösen előljáróival szemben való viselkedésében. Amint megszólal a pap, vagy főnöknője hangja, egyszerű, gyermekded lelke sóvárgón hallgatja azt; jobban hisz annak, mint a maga világhozzártainak. Erről azonban másutt fogunk szólni.

Természetszerűen ily eleven s ily gyakorlati hitből, mint valami forrásból fakadt az **imádság**.

Mária Márta nővér éppúgy imádkozott, mint ahogyan lélegzett. Családjában még most is úgy őrzik e gyermek emlékét, mint aki éjjel titokban felkelt és imádkozott. Később, midőn fiatal unokahugai a zárdában meglátogatták őt, a jámbor nagynéni folytonosan csak egyet

ajánlott nekik: „*Látjátok, kicsikéim, mindig kell imádkozni. Útközben vegyétek elő az olvasókat, és mondjátok el. Ha a mezőre mentek, ajánljátok fel munkátokat a jó Istennek; ily módon semmi sem vész kárba.*” Mária Márta nővér néhány épületes szó után így búcsúztatta el őket: „*Most már nincs, mit mondanom.*”

Kedves nővérünk, tényleg, nem igen tudott az emberekkel társalogni. De viszont mennyire tudott Istennel beszélni! Az égő füstölőhöz hasonlóan a szeretet édes illatát lehelte ki magából Szerelmese lábainál.

S ez egészen természetes volt, hiszen az ő tanítója maga az isteni Jegyes volt!

Az Üdvözítő hol a szóbeli, az elmélkedő és tettekkel való ima soha meg nem szűnő kötelezettségére figyelmeztette őt. Hol meg felszólította őt a neki kedves imádságok elmondására. Így például, mikor nővérünk egy alkalommal, az Úr előtt megjelenve, megkérdezte: „*Jó Mester, melyik imát végezzem?*” – „*Szeretett leányom, – hangzott a válasz – azt az imát végezd, amelyre én tanítottalak, amelyben a szíved szól az én szívemhez. Nincsen imádság, amely kedvesebb volna előttem; ez többet ér, mint az ajakima... Én a szív imáját kívánom...*”

Máskor viszont az imádság szépségét és hatalmát akarta vele átéreztetni az Úr: „*Az imádság az út, amelyen Istenhez megyünk, és Őt megtaláljuk. Az imádság által találkozik az ég és a föld; az igazságosság helyet enged az irgalomnak...*”

Mária Márta nővér tanulékony lélekkel fogadván ez oktatásokat, miként már mondtuk, ő volt a zárdának örökös imádkozója. S tudjuk, mily szívesen hallgatta meg őt az Isten.

De viszont mily hálás is volt kedves nővérünk ezzel a jó Istennel szemben!

A hála! Jézus ezt egészen különös módon óhajtotta választottja szívében megtalálni. Ezt a ritka virágot nagy gonddal ültette el és ápolta lelkében.

Az Üdvözítő kedvencének egyik szenvedését az emberek hálátlansága okozta. Isten annyit ad, s az emberek oly rosszul s oly kevésbé hálálják meg azt. Ami őt illette, szíve éppúgy áradozott szüntelen a hálától, amint engesztelt és szeretett. Minden alkalmul szolgált neki arra, hogy szívét hálásan emelje mennyei Atyjához: a hüvelyes vetemények és a gyümölcs, amelyet összegyűjtött, az eső, a napsugár, a tűz, a táplálék, a természet, de még inkább a kegyelem adományai... mindez az Ő magasztalására hívta fel őt.

Kedvenc ájtatossági gyakorlatainak egyike volt a megváltás nagy jótéteményének megköszönése.

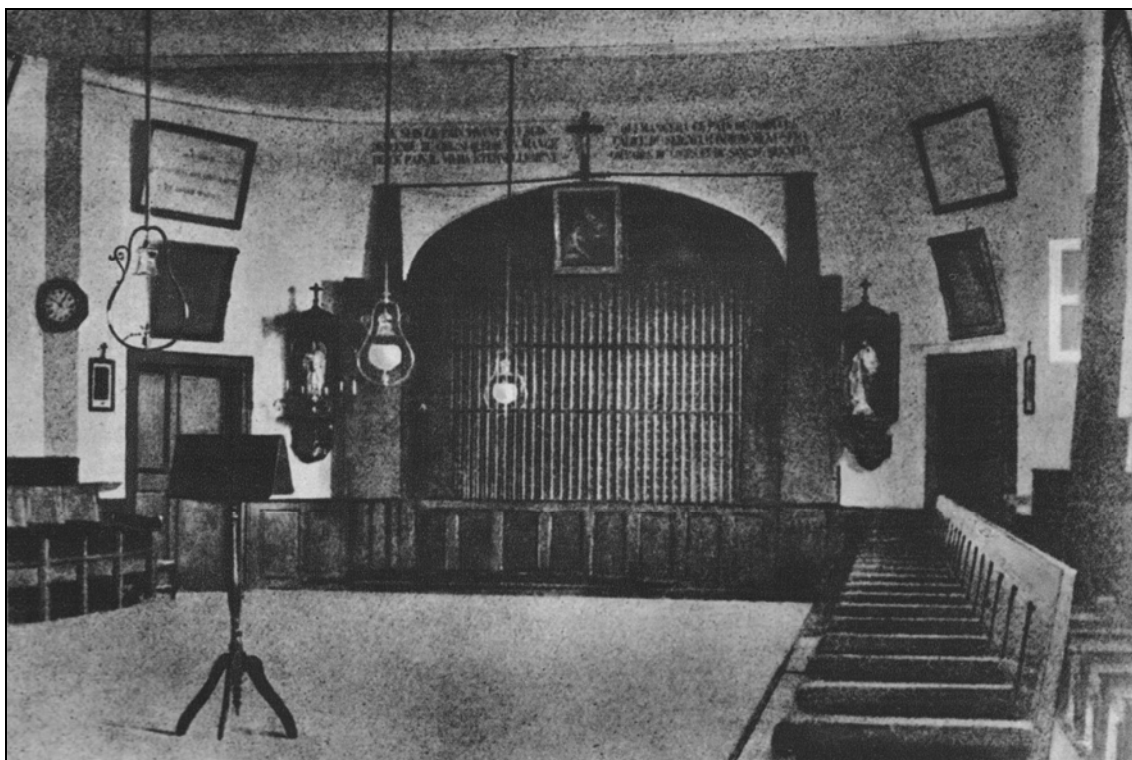
Egy másik: az eucharisztikus Jézusnak hálát adni az áldozók lelkében, akik az Úr asztalától visszatértek.

A hálátlankok és a feledékenyek által Jézus Szentséges Szívének okozott sebek fájdalmainak enyhítése szintén egyik nemes igyekezete volt, vállalva helyettük – az Úr Jézus kérését követve – a „hálaadó szerepét.”

Eucharisztikus virrasztásai alkalmával a hála lerovása mindenkor együttjárt az engesztelő imával és a szemlélődéssel.

Ami pedig az ő személyes tartozását illeti, nemcsak a rendes kegyelmeket és a kellemes jótéteményeket köszönte meg, hanem a számára fájdalmas és őt megkínzó kegyelmeket is. Jó Mestere ezt a tanácsot adta neki: „*Csapásaimat örömmel kell fogadni, és minden bajban ezt kell mondani: „Köszönöm, Istenem!”*”

Valóban, ha a hála a szép lelkek egyik ismertető jegye, mily szép lehetett a mi alázatos nővérünk lelke! „*Bocsánat, köszönet...*”. Hányszor ejtették ki ajkai ezt a két szót, amely mindig szívéből fakadt!

A szerzetesnők kórusa

„Nővérem, mit kell mondani Jézusnak?” – kérdezték tőle némelykor. „*Csak két szót, – felelé. – „Bocsáss meg, s köszönöm! Ezt azonban mindig mondani kell.*”

A hit, az imádság és a hála szelleme Mária Márta nővérnél a tökéletes egyszerűség bélyegét viselte. Ez volt lelkének egyik bája, amely az isteni Jegyes Szívét feléje vonzotta.

Szalézi Szent Ferenc szerint „az egyszerűség nem más, mint a tiszta és egyszerű szeretetnek egyik megnyilvánulása, amelynek csak egy a célja: Isten szeretését megnyerni; s egyszerű a lelkünk, ha mindabban, amit cselekszünk, semmi másra nem törekszünk.”⁵⁴

Kedves nővérünk valóban nem törekedett másra, mint csak erre. Szándékának tisztasága oly magas fokot ért el, hogy „az Isten tekintetét kereső teremtmények példaképe lett.”

„*Tekints énreám, – mondotta neki Jézus – mert én mindig nézlek téged... Istennek tekintete az, amely rajtad pihen. Ha van egy jegyesem, szememet mindig feléje fordítom... Tekints énreám, hogy utánozz engem, én pedig reád tekintek, hogy gyarlóságaidtól megtisztítsalak.*” Mária Márta nővér eleget is tett Jegyese e szeretettel teljes felhívásának. Egész órák teltek el így, főképp az éjjeli virrasztásoknál. „*Tekinteted kielégít engem, – szólt az isteni Jegyes – az én tekintetem pedig te rajtad pihen.*”

Arról a tekintetről van itt szó, amely figyel, szemlél és szeret, még pedig cselekvőleg. S mily kedves lehetett Jézusnak ennek önkéntes és őszinte vallomásait fogadni. Egyszer megjelent választottjának, amikor az a zárda nagy folyosóját seperte, s megkérdezte őt: „Isteni **tetszésemért** teszed ezt?” – „*Igen, jó Mester!*” – válaszolta nővérünk.

Aki Mária Márta nővért közelebről figyelte, annak észre kellett vennie, hogy az ő lelkének tekintete egyedül Istenre irányul. „Észre lehetett venni, – mondotta egyik társnője –

⁵⁴ Értekezések, XII. fejt.

hogy őt nem természetes szempontok vezették, hogy ő nem önmagát tekintette.” Nem önmagát kereste, hanem hasonlóan ahhoz a szolgálóhoz, akiről a zsolttáros tesz említést,⁵⁵ Istenben kereste viselkedésének zsinórmértékét, minden emberi szempont vagy titkos érzés nélkül.

Ez a lelkület az Úrnak annál kedvesebb volt, mert *ártatlan nyíltszívűséggel* párosult. Főnöknője tanúsítja: „*Ő valóban a gyermek ártatlanságával bír. Mivel azt a kegyelmet élvezte, hogy a szentáldozás alkalmával naponta látta a Gyermekeket-Jézust, mi erre vonatkozólag a következő kérdést intéztük hozzá: „A világban sohasem tett Ön erről említést gyóntatója előtt?” – „Ó! nem, anyám, – felelte – én azt hittem, hogy mindenki ugyanazt látja.”*

Akkoriban, amikor az Úr a burgonya megóvásáért három keresztjelet kívánt tőle, Mária Márta nővér az egyik napon előre látta, hogy másnap nem mehet le a pincébe, miértis akkor hat keresztet vetett, mondván: „*Három már holnapra való, ha te is úgy akarod, Jézusom.*”

1885 szeptember havában főnöknője parancsára a fűgét szedte. A létra tetején elveszíti egyensúlyát, s az ágakba kapaszkodik, kiáltva: „*Jó Jézus, tarts fenn, anyánk reád bízott!*”

A gyermekded kedély, a nyíltszívűség, a tökéletes egyenesség annyira áthatotta életét, hogy lelki arculatának erősen jellegzetes vonásai lettek.

Egyszerű volt Istennel, előljáróival és felebarátaival való érintkezésében. Egyszerű volt élete, járása, magatartása.

Mária Márta nővérben el sem lehetett képzelni olyasmit, ami az alakoskodásnak, a tettetésnek, az emberektől való félelemnek, vagy tetszésük keresésének benyomását kelti. Ő benne semmi erőltettség, semmi fölényesség nem volt. Elragadtatásaiból egész nyugodtan visszatért rendes foglalkozásaihoz a nélkül, hogy magatartása bármily zavart árult volna el.

Lelki életében sem volt semmi bonyolultság: egyedül a kötelesség, az Isten akarata, a testület szolgálata, a Jézus és Mária iránti szeretet, a mindenkiért való imádság lebegtek szeme előtt.

Jézus igazán elmondhatta jegyesének: „*Én szívedet a magam tetszése szerint és a magam számára alakítottam. Kivettem belőle mindent, ami a teremtményeket keresné. Ezek helyébe nagy háladatosságot öntöttem belé, amely emlékeztet téged jótéteményeimre. S beléültem a gyermek egyszerűségét.*”

Különben nagy gondja volt az Úrnak arra, hogy választottjában az egyszerűség erényét fenntartsa és kifejllessze. S egészen különösen az előljáróival való érintkezésében követelményei igen messzire mentek.

Egy napon a Gyermekeket-Jézus oly szép, oly szeretetreméltó alakban jelent meg kis szolgálójának, hogy ez leírhatatlan édes elragadtatásba merült. Féltékenyen csupán a maga számára akarva megőrizni nagy boldogságát, feltette magában, hogy senkinek sem szól róla. E szándékáért az isteni Gyermekeket tüstént szemrehányást tett neki: „*Szeretem a kicsiny gyermekeket, akik hasonlók hozzám, és mindent egyszerű lélekkel elmondanak.*

Az igazi gyermek mindent elmond anyjának, tehát, leányom, mindent meg kell mondanod anyádnak.”

Egy alkalommal azt kívánta tőle, adja át egy üzenetét főnöknőjének, nővérünk azonban késlekedett azt továbbítani. Erre Jézus egy egészen piciny gyermek alakjában jelent meg neki, (nővérünk állítja, hogy tényleg látta őt szemével) és komoly hangon kérdezte tőle: „*Kettőnk közül ki a nagyobb?...*” Mária Márta nővér csodálkozva felelte: „*Jó Mester, testre nézve én nagyobb vagyok, mint te; de előtted semmi vagyok.*”

⁵⁵ Zsolt. 122, 2: „Íme, mint a szolgálók szeme uraik kezére, s miként a szolgáló szeme úrnője kezére: úgy tekint a mi szemünk a mi Urunkra Istenünkre, míg megkönyörül rajtunk.”

Az Üdvözítő erre megmagyarázta neki, hogy kérdésében szemrehányás rejlett: mert „nagyjá” tette magát, amikor nem hajolt meg rögtön az Isten akarata előtt.

Hasonló szemrehányások egy cseppet sem csökkentették Mária Márta nővér **bizalmát**. Ő nagyon jól megértette a Mester eme tanítását: *„A szeretet és a bizalom útja az, amelyen szívesen látom haladni jegyeseimet. A többi utak kevésbé biztosak és igen nehezek.”*

Mindazáltal kedves nővérünk sem járt minden nehézség nélkül a bizalom útján. Gyengéd lelkiismerete, Jézus iránti forró szeretete arra vihette volna, hogy túlságosan szomorkodjék egyes, tisztán külső fogyatékoságai miatt. Másrészt, habár az Eg kegyei pazar bőségben hullottak reá, ne felejtjük el, hogy erkölcsi aggodalmakkal, az útja felől való bizonytalansággal, a gonosz lélek incselkedéseivel, sőt vad támadásaival is meg kellett ismerkednie.

E fájdalmas pillanatokban az Isten jóságába és az ő helyetteseinek szavába vetett rendíthetetlen hite volt a menedéke. Így felfegyverkezve, Mária Márta nővér az ördög minden támadásán diadalmaskodott, s megőrizte egyszerű és derült bizalmát. Elvégre is kedves nővérünk legfőbb menhelye nem Szerelmesének Szentséges Szíve volt-e? S Jézus valóban, ha egyfelől áldozatául választotta ki, és ezerféleképpen keresztre feszítette őt, másfelől viszont megóvta őt minden túlzott félelemtől: *„Vesd magad karjaimba, – mondotta neki – ott nem lehet elveszni. Nem akarom, hogy a legkisebb bizalmatlanság is erőt vegyen rajtad. Én szeretetet kívánok és nem félelmet.”*

A mindennapi szentáldozás kedvezményében részesítve is, kedves nővérünk néha habozott az Úr asztalához járulni, mert igen nagy bűnösnek tartotta magát. *„Jó Jézusom, – mondotta aggódva egy reggel – kedves anyánk óhajtja, hogy a szentáldozáshoz járuljak.” – „Jöjj tehát hozzám nyugtalanság nélkül, – felelt a jó Mester; – tégy úgy, mint a kis csirke, amely behunyja szemét, mikor anyja szárnya alá rejtőzik.”*

1875 szeptember havában a gonosz lélek kedves nővérünket a szokottnál jobban gyötörte. De ő, folytatva munkáját, s a gonosz lelket szinte kihíva, énekelni kezdte megszokott felajánlását: *„Örök Atya, felajánlom neked Jézusnak, a te Fiadnak öt sebét, hogy megnyerjem a világ és nővéreim számára sebeink gyógyulását, a tisztítótűzben szenvedő lelkek számára pedig a szabadulást.”* Ez a szózat, amely a teremtmények fülének oly kevésbé hangzatos, behatolt az égbe... Jézus e hangok hallatára sietve igyekezett megnyugtatni jegyesét, hangsúlyozva előtte *„az ilyen ének értékét és szépségét.”*

Midőn egy hűtlensége miatt nyugtalankodott, az Üdvözítő így szólt hozzá: *„Jöjj csak hozzám; te egy kis gyermek vagy... Az atya nem sértődik meg, az atya nem nézi egészen apró gyermekeinek ostobaságait. Szeretem a kis gyermekeket, szeretem a lelkeket, akik, miután hibába estek, bizalommal jönnek hozzám.”*

Más alkalommal így szólt hozzá: *„Leányom, én veled vagyok éjjel-nappal, ott vagyok a szívedben, és ott maradok megszakítás nélkül mindaddig, amíg olyan vagy, amilyenek én látni akarlak, azaz: kicsiny, alázatos; amíg elmerülsz semmiségedben.”* Kedves nővérünk ártatlanul megkérdezte: *„Jó Jézusom, ha én hibát követek el, mit csinálsz akkor, hogy mégis velem maradhass?” – „Te olyan vagy, mint a gyermek, aki a nélkül, hogy tudná, megbántja atyját, – felelt az Üdvözítő; – de mihelyt észreveszi ezt, szalad atyjához, ő pedig elfelejt mindent.”*

Mária Márta nővérnek úgy tűnt fel, hogy Jézussal való egyesülése annál szorosabb s annál tökéletesebb lett, mennél nagyobb volt gyarlósága: *„Jézusom, mindent egyedül tőled várok, mert magamtól csak gyarlóság vagyok.”*

Midőn a bizalom ekkora alázatossággal s ekkora hitben nyilatkozik meg, **önátadás** a neve.

Az önátadás rendes körülmények között kedves nővérünknek nem okozott sok nehézséget; ő annyira szerette az Üdvözítőt, hogy mindenben az Ő tetszését kereste. Mindig kész volt feláldozni az imádság isteni vigasztalásait szolgálatának ismeretlen és fárasztó munkáiért.

Az Isten kezébe való készséges és tökéletes odaadás azonban, egy fájdalmas megpróbáltatásokkal telehintett úton végesvéig, néha valóságos önfeláldozást kívánt.

A Mester által követelt böjtök éveiben voltak órák, amikor a szegény gyermek, teljesen kimerültnak érezve magát, ösztönszerűleg úgy sejtette, hogy bele kell halnia gyengeségébe. Mekkora nagylelkűsége, mily odaadásra volt ilyenkor szüksége, hogy alkalmazkodjék az Úr előírásaihoz: „*Ne nyugtalankodjál, ... várd meg amíg majd nekem jelezni tetszik, hogy az étterembe visszatérj.*”

Ugyanígy volt rendkívüli útjainak kínzó zavaraiiban és a velük együttjáró megaláztatások és szirtek közepette is... Jézus „szeretetének játékszere” lenni – mindezt magával hozta. S Mária Márta nővér igen engedelmes játékszer volt.

„*Anyám, – vallotta be egyszer főnöknőjének – látom, hogy az Úr mindinkább hatalmába kerít: én nem azt cselekszem, amit én akarok, hanem amit Ő akar.*”

Vajon kedves nővérünknek sokat kellett-e küzdenie, mire idáig jutott? – Haladása lassú vagy gyors volt-e? Erre nem könnyű felelni!... Bármiként is legyen, ő úgy látszik, nagyon messze haladt ezen a szent alapítónk előtt oly kedves úton.

Lelki támasza mondja: „Öt-hat hónappal halála előtt megkérdeztük tőle, fél-e a haláltól, vagy kívánja-e azt. – Hő vágyódással és mintha már az Istennel való egyesülésnek gyönyöreit és az annyiszor megízlelt örök boldogságot élvezné, így kiáltott fel: „*Ah! nagyon szeretnék meghalni!...*” De hamarosan kijavította szavait: „*De, íme, jobban szeretem az Isten akaratát. Élni, vagy meghalni mindegy, abban az esetben, ha Isten akaratát teljesítem.*” Igen, értem, de nem fél a tisztítótűztől?... –, *Ó! igen, de ezzel nem törődöm (Így!), megadom magam. Teljesüljön az Isten akarata. Ami engem illet, megadom magam!*”

XVIII. fejezet. Mária Márta nővér alázatossága

„Az Isten előtt legnagyobb szentek
önmaguk előtt a legkisebbek, és mennél
dicsőbbek, szívükben annál alázatosabbak.”

(Krisztus követése, II. 10, 4)

Mária Márta nővérnek alap és uralkodó erénye kétségtelenül az alázatosság volt. Ezt tanúsítják mindazok, akik ismerték őt. „Halála után – írja Breton Janka Franciska tisztelendő anyánk – társnői egyhangúan tisztelettel nyilatkoztak ritka alázatosságáról.”

Úgy látszik, az Üdvözítő erre különös módon hangolta és ösztönözte, s ebben különösen támogatta őt. Kevés ember életében nyilvánvalóbb a kegyelem hatása.

Az isteni Mester némely felhívását már ismerjük. Azok nem lehettek sürgetőbbek:

„*Leányom, ha meg nem alázod magadat, nem követed azt az utat, amelyet számodra kijelöltem, hogy hozzám jöhess.*

A föld királyainak egész dicsősége földi dolgokban van; Jézus azonban, bár megilleti őt minden dicsőség, a magáét nem kereste másban, mint az alázatosságban és a szenvedésben...”

Nem leszel igazi jegyesem, ha nem szereted a megaláztatást. – És hogy határozott formában is tanítsa, hozzáfűzi: – „*Nem szabad mást óhajtano, mint hogy megvessenek, és úgy bánjanak veled, amint megérdemlöd.*”

Az Üdvözítő gyakran világosan megismertette szolgálójával azt a jót, ami nővérei lelkében található, odaállítva tekintete elé a saját nyomorúságának képét is.

„*Nem tudok elérni veled mindent, amit szeretnék. Sőt annak is, amit teszel, jó része előljáróid érdeme, akik azt veled végeztetik... De én mindig a legnyomorúságosabb teremtményeimet választom ki ajándékaim szétosztására...*” Az Üdvözítő erre felszólította jegyesét, merüljön el semmiségének üdvös tudatában, s megjelölve neki a forrást, ahol ezt a szelíd és alázatos Szívének oly kedves erényt merítheti, szeretettel így szólt hozzá:

„*Áztasd meg itt benn lelkedet, jöjj, s mint a gerle, rejtőzzél el e szent oduban, s én majd betakarlak az alázatosság köpenyével!...*”

Az Úr még tovább magyarázta e dolgot, hirdelve, hogy az alázatosság, az isteni kegyelmek feltétele és záloga. „*Ha a lélek megalázkodik és megsemmisül, vonz engem, mint a mágnes a vasat ...Én otthagytam dicsőségemet, megaláztam magamat, igen kicsiny lettem, hogy hozzád jöhessenek... neked is gyakran meg kell semmisülnöd, hogy ezáltal képes légy kegyelmeimet befogadni, mert én csak az alázatos szívre tekintek.*”

Ezáltal az Úr nagyszerű programot adott kedves nővérünknek. Ő viszont értett az ahhoz való alkalmazkodáshoz. Megmaradt alázatosságában, hogy Jézust kegyelmeivel együtt magához vonzza. Jézus pedig jött kegyelmeivel, növelve benne az alázatosság utáni szomját: azt, ami mindent magában foglal. A Jézussal való érintkezésében megőrizte azt az alázatosságot, amely Faber atya szerint „Istennek lehelle, a jegy, amelyet a Teremtő teremtményén hagy, hogyha csak egy pillanatra is magához ölelte.” Az Üdvözítő maga nyomta jegyesének lelkére, és pedig csodálatosan mélyen ezt az ismertető jegyet ezekkel a szavakkal: „*Az én szívem csak az alázatosság jegyében működik.*” Kedves nővérünk pedig úgy érezte, hogy kötelessége ennek megfelelően beszélni és cselekedni.

1870 január elsején kedves nővérünk az intézeti étterem mellett tartózkodott, s az edények mosogatásával foglalatzkodott, midőn hirtelen mennyei seregek töltötték be ezt a szerény helyiséget. A vizitációs szerzetesnők és a boldogok hosszú, zárt sorai jelentek meg előtte. A jámbor laikus nővér, az örömtől elragadtatva, így kiáltott fel: „*Nem volnátok*

szívesek egy üzenetemet ma elvinni az Üdvözítőnek? Mondjátok meg neki, hogy én bűnös vagyok.”

Egy éjszaka után, amikor testileg és lelkileg sokat kellett szenvednie, kedves nővérünk teljesen kimerülten, és képtelennek érezve magát teendői elvégzésére, állt a kórus bejáratánál. Úgy érezte, hogy e helyről könnyebben hozzáférközhetik isteni Mesteréhez. S itt, mélyen megalázva magát az isteni Felség előtt, így szólt: *„Jó Mesterem, én a te szegényed vagyok, adj nekem alamizsnát, adj nekem erőt!”*

Az egyik napon kedves nővérünk szüntelen felajánlotta az Üdvözítő Szent Sebeit a szegény bűnösök megtéréséért. E mellett még arra is ösztönözve érezte magát, hogy a nagy csodatévő feszület elé járuljon, s Krisztus lábainál az összes teremtmények nevében megalázkodjék. Az édes Jézus szeretettel fogadta őt, és utánozhatatlan hangon így szólt hozzá: *„Szeretetem e megalázkódásodat úgy fogadja, mintha valóban összes teremtményeim megalázkodtak volna lábaim előtt.”*

Az Ég kegyei mindennap csak még jobban áthatották őt, mikor érezte a saját nyomorúságát.

„Leányom, – így oktatja őt isteni Mestere – ha megalázlak, neked is igen szépen meg kell alázkodnod; ha azonban, megajándékozva kegyelmemmel, felemellek, még mélyebben meg kell aláznod magadat.”

A kézirat megjegyzi, hogy valahányszor e kedves lelket az engedelmisség arra kötelezte, hogy beszámoljon a reá nézve előnyös dolgokról, valamint az őt kitüntető kegyelmekről, ez számára végtelenül megszégyenítő dolog, valóságos mártiromság volt.

Ily érzelmek szabályozták magatartását nemcsak Istennel szemben, hanem a mindennapi élet minden apró-cseprő dolgában is.

Az Úr állandóan és hathatósan támogatta őt az alázatosságban, annak majd belső, majd meg külső megnyilvánulásaiban.

A helyettes főnöknőnek, aki az isteni Mesterrel való benső kapcsolatára vonatkozólag intézett kérdést nővérünkhöz, megkapó egyszerűséggel a következő bizalmas feleletet adta: *„Ha az alázatosság ellen vétettem, Ő elrejtőzik, és nem tér vissza, míg hibámat jóvá nem tettem... Nem marad más hátra, mint megalázkodni és igen kicsinnyé lenni, hogy újból visszatérjen!... Ó! hogy szereti Ő ezt!... Én nem is bírnám ki a nélkül, hogy bocsánatot ne kérnék, rögtön, rögtön meg kell azt tennem! Nélküle élni nem lehet!... Ha nővéreimnek elégedetlenségre adtam okot, ha goromba”* voltam, ha nem engedtem nekik, a kis Jézus eltávozik... *Ó! mily szomorú állapot ez!... Ha ilyenkor a kórusra megyek, nem találom Őt ott... erre újból kimegyek, felkeresem a nővért, bocsánatot kérek, és... Ő visszatér!... Mi ketten nem tudunk egymástól elkülönítve élni!... ”*

„Tegnap, amikor a lépcsőházba beléptem, nyitva hagytam az ajtót, mivel egy kedves nővér jött utánam, nehéz teherrel megrakodva. Arra jön egy másik nővér, és beteszi az ajtót. Én visszafordulok, újból kinyitom azt, és mondom: „Ugyan, hol van a józan esze? Nem látja, hogy itt jön az egyik nővér, teherrel? ...” Alig hogy kimondtam e szavakat, a kis Jézus eltűnt. Nekem nem volt többé békém, bocsánatot kellett kérnem. Keresem a nővért, de nem tudtam megtalálni, csak abban a pillanatban láttam meg őt, amikor belépett az étterembe. Hamar odaszólok neki: „Bocsásson meg nekem, én olyan kevély vagyok.” Utána nyugodtabb voltam ...a kis Jézus azonban nem tért vissza rögtön, hanem csak akkor, mikor „az engedelmisségnél” a szabály előírása szerint kértem bocsánatot.”

Mellékesen megjegyezve, ebből láthatjuk, miben állottak Mária Márta nővér hibái. Némelykor nem volt az egyéb, mint a külső formák hiánya, midőn természetes heve elragadta őt; máskor meg bizonyos ragaszkodás ahhoz, hogy érvényesítse valamely gondolatát, amelyet a testület javára előnyösnek vélt; vagy pedig eljárási módja, amely azért volt meglepő, mert mások az igazi indító okokat nem ismerték. Ami a hibák súlyosságát illeti, az nem lépte túl az

első felindulás határát. A mi jó laikus nővérünk sohasem helyezkedett másokkal szembe kevély, vagy sértő módon; sohasem ejtett ki olyan szót, amellyel mást durván megbánthatott volna, még kevésbé olyant, amely valamelyes neheztelestől vagy önzésről tanúskodott volna. A jóvátétel pedig – ismételjük – mindenkor épületesen történt. Breton Janka Franciska tisztelendő anyja a következőket jegyzi fel: „Ő igazán példakép volt a „Lelki Útmutató” erről szóló fejezetének gyakorlásában, s ezt a gyakorlatot ajánlotta a fiatal nővéreknek is, akik tanácsot kértek tőle Jézus tetszésének megnyerésére.”

Kedves nővérünknek e pontban való tökéletes hűsége némelykor kellemetlenül érintett másokat. Így például, mikor egyszer úgy vélte, hogy az ételosztó nővérrel szemben nem tanúsított kellő tiszteletet, s közvetlenül az étkezés előtt felkereste őt, kérlelve: „Bocsásson meg, kedves nővérem.”, a szegény szolgálatát végző nővér, akinek igen sürgős volt a munkája, alkalmatlannak találta mentegetődzését: „*De Mária Márta nővér, ez ugyancsak nem a megfelelő pillanat!*” – „*Bocsánat kedves nővérem, bocsánat*” – folytatja a még mindig térdelő alázatos laikus nővér. Az ételosztó kedves nővér, akinek türelme egyre jobban próbára lett téve, egy másik nővér felé fordul, aki e jelenetnek néma tanúja volt, s így szól Mária Márta nővérhez: „Látja, Mária Márta nővér, Ön még N. nővéremnek türelmét is próbára teszi.” Mária Márta nővér pedig egyszerűen, szelíden így felel: „*Ó! N. nővér, ő (az ételosztó nővér) nagyon szeret engem!*” N. nővér, a mi kedves kiváltságos nővérünk halála után ezt a megjegyzést tette: „E szavak igazán kedves emlék maradnak számomra.”

Még más tanúságokat is meg kell említenünk. Például az egyik nővérét, aki hosszú ideig volt a szerzetesi testület helyettes főnöknője:

„Ami engem „lelki segítő”-i viszonyunkban leginkább meglepett, az – lelkének tisztasága, őszintesége és egyszerűsége mellett – Mária Márta nővér oly ritka és oly mély alázatossága volt. Úgy látszik, ő ebből volt gyúrva. Szüntelenül alkalmunk volt a panasza bizonyos külső fogyatékoságok, feledékenységek stb. miatt. Ő szégyenkező és bánatos arckifejezéssel, fejét lehajtva szokta mondani: Igaz,... nagyon igaz, Helyettes Főnöknő nővér!... Iparkodni fogok megjavulni; én igen „durva” vagyok!” (Mindig ezt a kifejezést használta, amely az ő ajkán egyet jelentett a műveletlennel, faragatlannal.)

Némelykor a kedves nővér „makacsodni” látszott, ahogyan ő maga mondta. De reánk sohasem tette azt a benyomást, mintha szándékosan nyakas lett volna; ő csupán azt tette, amit lelkiismeretbeli dolognak és kötelességének vélt.”

„Követte lelkiismeretét!...” Igen szép szó, nagyon találó, amely fényes világosságot vet Mária Márta nővér lelkére.

Egy fehér fátyolos nővérünk is, aki társnője iránt a legnagyobb tisztelettel viseltetett, s aki szintén lelki támasza volt, igyekezett e lélek titkaiba behatolni. Ő állítja, hogy egyáltalában nem kételkedik abban, hogy nővérünk „mélységesen alázatos” volt, és mindig nagyon hűséges lelkiismeretéhez és a tökéletességre való törekvéshez, oly mértékben, amennyire képes volt a dolgokat megérteni.

Egyszer előfordult, hogy Mária Márta nővér az egyik kedves nővérrel szemben kissé túlságosan ragaszkodott a maga nézetéhez, amiért azután egy-két meglehetősen kemény szót kellett hallania. De nem késlekedett felkeresni őt, hogy alázatosan köszönetét mondjon neki: „*Kedves Nővérem, Ön felvilágosította lelkiismeretemet...*” Tehát csak a kellő felvilágosítás hiányzott értelmének, s tele volt a lelke hálával mindazok iránt, akik őt hibáira vagy kötelességére figyelmeztették.

Még az Istentől nyert kegyelmek is az alázatosság gyakorlására szolgáltak neki... Hány kissé nyers rendreutasítást, hány kínos megjegyzést kellett elviselnie, midőn – Istenbe lévén elmerülve – konyhai kedves nővéreink véleménye szerint igen későn jött segítségükre! „Ó! az igen kényelmes dolog, – így szóltak néha hozzá – ha az ember nyugodtan megmarad imájánál, és az összes fárasztó munkákat a többiekre hagyja!” Még kínosabb zavarba hozták kedves nővérünket társnői tréfás szavai: „Milyen szép éneket énekeltek nővéreink az

Oltáriszentség kitételekor!”⁵⁶ „Énekeltek?” – kérdezte Mária Márta nővér, önkéntelenül elárulva Jegyesének titkát, aki érzékeit fogva tartotta. „Hogyan, hát nem hallott semmit?... Ah! Kedvességed bizonyára még elragadtatásban volt!...” Micsoda zavart okozott ez a kedves nővérnek! Hallgatott, pirult és szemmel láthatóan szenvedett, hogy társnői figyelmét felébresztette.

Egy alkalommal hasonló jelenet után egy karnővér, aki véletlenül arra járt, megsajnálta és vigasztalni akarta: „Hagyja őket, jó Mária Márta nővér, beszélni... mindez nem jelent semmit, és nem akadályozza meg Önt abban, hogy az Úr becézgetéseit élvezze.” De Mária Márta nővér erre még szomorúbb lett és szelíden felelt: „Ó kedves nővérem, biztosak ebben?... Valóban Ő az?” Alázatossága állandóan félénkké tette őt, a legmélyebb hallgatásra ösztönözte, és a sok-sok isteni kiváltságot illetőleg a legcsekélyebb öntetszelgést sem engedte meg neki.

Orbánban szenvedve, a betegszobát kellett őriznie. Üres idejét jámborul használta fel, egyik beteg társnőjével azokat a kedves fohászokat mondogatta, amelyeket az Úr szájából hallott: „*Jézusom, a te Szent Sebeid stb.... Örök Atya, felajánlom neked stb...*” Az egyik nővér, aki kevés vonzalmat érzett a Szent Sebek tiszteletéhez, vagy inkább az új imádságnak szokásba hozatala iránt, meglehetősen heves hangon félbeszakította őket a következő szavakkal: „*Nem így kell ezt mondani, Nővérem... Nem nyernek búcsút. Mondja egyszerűen: „Jézusom, irgalom!”*” Mária Márta nővér rögtön alázatosan engedett, folytatja imáját, de már nem mond többet, mint: „*Jézusom, irgalom!*”

Más hasonló eset. A konyhában történt. Az összegyűlt laikus nővérek a Szent Sebek fohászait mondogatták, mire az egyik megjegyezte: „De miért mondjuk „*Bocsáss meg nekünk, és könyörülj rajtunk?*” – Egy másik hirtelen ezt felelte: „*Ez Mária Márta nővér találmánya.*”

Ekkor egy kis ellenkezés vonaglott át arcán. „*E fohászok mindazáltal igen kedvesek az Üdvözítőnek*” – szölt, és újból elmerült szokásos lelki összeszedettségébe.

A nővér, aki ezt az eseményt elbeszéli, hozzáfűzi: „Mária Márta nővér sohasem szölt a nyert kegyelmekről. Némelykor élcélődtek rajta. Ha olvasás közben misztikus állapotokról volt szó, társnői közül azok, akik a „Király titkát” némiképp megsejtették, ezt a megjegyzést kockáztatták: „Ön ezt úgy-e bár igen jól ismeri, kedves Mária Márta nővér?” Jó nővérünk pedig szívből nevetett, ez volt az egyetlen válasza.

„Egy alkalommal az étteremben egy szentnek az életét olvasták, aki hosszú ideig nem evett. Nem tudva, hogy ez kedves nővérünkkel is megtörtént, étkezés után megszólítom őt, mondván: „Ez a szent sokáig nem evett semmit.” Mária Márta nővér egy pillanatig hallgatott, azután folytatta az étkezés utáni szórakozást.”

Midón deGand Mária Emánuela tisztelendő anyánk⁵⁷ 1904-ben Revigliascoba utazott, s közben zárdánkban megállt, külön óhajtott látni jámbor nővérünket, akit Ambrus atya elbeszéléseiből és idősebb kedves anyáink leveleiből már régen ismert. Társalgásuk egy óránál tovább tartott. Tudjuk, hogy e tiszteletreméltó szentéletű főnöknő nem szűnt meg mély tisztelettel viseltetni az alázatos laikus nővér iránt; ez utóbbi pedig később csodálkozással telve mondotta helyettes főnöknőnek: „*Ó! milyen alázatos ez az anya! Milyen alázatos! Ön nem is hinné... Azt kérdezte tőlem: „Vajon mit gondolok, meg van-e az Úr vele elégedve!...”*”

Kedves kiváltságosunk e pillanatban nem gondolt arra, hogy e megjegyzés reá nézve mily megtisztelő volt.

⁵⁶ Arról az éjjeli szentségimádásról van szó, amelyet egyes ünnepek előtt élvezünk.

⁵⁷ Romansi zárdánk főnöknője.

Mária Márta nővér nemcsak hallgatott azokról az isteni kegyelmekről, amelyekben részesült, de még tapasztalatlanak is látszott a lelki dolgok ismeretében, annyira megmaradt alázatosságában. Meg kell jegyeznünk, hogy midőn e rendkívüli kegyelmek megkezdődtek, tisztelendő anyáink meghagyták neki, hogy ne beszéljen imáiról; mert amilyen egyszerű és naiv volt kedves nővérünk, tudtán kívül is elárulta volna magát.⁵⁸

Ha néhány jámbor szót igyekeztek belőle kicsikarni, aki előtt Jézus feltárta legbensőbb titkait, nem tudott, vagy nem akart semmit sem szólni... Csak egy szó hangzott el ajkairól: „Nővérem, meg kell alázkodnunk... mélyen meg kell alázkodnunk ...ez minden! ...”

„Mária Márta nővér, én lelki szárazságban szenvedek. Mondja, milyen eszközt szokott használni, hogy az Úr jelenlétét érezze.” – „Ó! ez nem nehéz... Csak meg kell alázkodni!... Meg kell alázkodni!... Alázatosnak kell lenni!!!.” – ismételte, mialatt arckifejezése szinte így folytatta: „Ó! ha tudnák, milyen kincs a lélek számára, ha meg tudja magát alázni: az a kulcs minden kegyelemhez!”

Mária Márta nővér mindazáltal némelykor kivételesen részletekbe bocsátkozott, hogy az Úr óhajainak eleget tegyen. Teréz Eugénia tisztelendő anyánk például jónak látta többek között a következő tanácsokat feljegyezni:

„Íme, mit sugallt az Úr kis szolgálójának egy fiatal szolgáltevő leányt illetően, akit jelöltségi próbaidejének megkezdésére szándékoztunk bocsátani: „Ha Ön a noviciátusban lesz, ne higgye magát különbnek a többi alkalmazott leánynál,... teljes alázatossággal érintkezzék velük,... helyezkedjék mindig mindenki lábai alá, és ha valami jót tesz, azt mindenkor a jó Isten segítségének tulajdonítsa... Ha megdicsérik, mondja, hogy Isten az, aki művelt mindent. Ha megintik, igyekezzék felebarátjával egy véleményen lenni és még inkább megalázkodni!... Akkor meglesz Önben minden, amire egy jó szerzetesnőnek szüksége van. Alázatosnak lenni és Isten szeme előtt dolgozni: ez minden!” (1869 augusztus)

Ezt a néhány szót most különösen jól alkalmazottnak találjuk, mivel okunk van feltételezni, hogy azok egyik, már elhunyt fehér fátyolos nővérünkhöz voltak intézve, akinek eleven esze, ügyessége és ernyedetlen odaadása a főnöknőknek és a szerzetesi testületnek oly hasznos szolgálatokat tett. Jézus kétségkívül biztonságba akarta helyezni az ő erényét a hiú öntetszelgés veszélyeivel szemben. Annyi értékes tehetség idővel bizonyosan érvényesülést, sikereket, dicséretet és elismerést szerzett volna neki.

Nem így állt a dolog Mária Márta nővérral. Azt lehetne gondolni, hogy ő nemcsak az Égnek, de előjáróinak is kedvence volt. Az igazság azonban ennek az ellenkezője.

Blanc Mária Alexia újoncmesternő tisztelendő nővérünk, habár csodálta újoncnőjében az Isten munkálkodását, mégis kezdettől fogva határozott és férfias kézzel irányította őt, és szinte elvből állandóan megalázta.

Talán Teréz Eugénia tisztelendő anyánk kivételével, előjárói nem kímélték őt sem nyilvánosan, sem négy szemközti, és a legcsekélyebb feledékenységet, a tökéletlenséget legparányibb látszatát is keményen megbélyegezték nála.

A feddés azonban minden megpróbáltatással dacoló alázatos talajra talált.

⁵⁸ Itt talán csodálkozhatnánk Mária Márta nővér egyes nekünk tett bizalmas közlésein, amelyeket elbeszélésünk folyamán említettünk. – Mi magunk is csodálkoznánk ezeken, ha nem látnók bennük Isten különös engedélyét. – Midőn 1906-ban a jó laikus nővér meghallotta, hogy lelki támaszul a tisztelendő helyettes főnöknő nővért kapja, e miatt, úgy látszik, egy kissé zavarba jött: „Az hiszem, nemsokára meg fogok halni, – így szökött Mária Jacqueline kedves nővérhez – mert még sohasem volt karnővér az őrangyalom ...” Talán megsejtette, hogy a bizalmasabb beszélgetések folyamán egyes szavak kicsúsznak ajkain. Másrészt tegyük hozzá azt is, hogy az Üdvözítő, aki féltékenyen őrködött a felett, hogy alázatos jegyese mindvégig rejtékben maradjon, megengedte, hogy a helyettes főnöknő nővér, habár teljes hitelt adott Mária Márta nővér bizalmas közléseinek, azoknak akkor semmi nagyobb fontosságot nem tulajdonított.

Mária Márta nővér ábrázata ily alkalmakkor valami rendkívüli, szinte ujjongó örömet kifejező vonást öltött, amely mélységes alázatossággal párosult... Külső magatartása annyira elárulta lelkének érzelmeit, hogy szinte látható volt, amint önmagába visszahúzódik és eltűnik. Ez az alázatos és megsemmisülő arckifejezés különben nála megszokott volt, még a sürgős munka óráiban is megőrizte azt. A megfeddés pillanataiban meg egyenesen utánozhatatlan volt. Néhány fiatal laikus nővér e miatt csaknem féltékeny lett reá, és így szólt hozzá: „Nem bántja Önt, hogy megalázzák? úgy élvezi a megintést, mint valami csemegét!...” – „*Ó! egy kissé bizony megzavar, hol meg egész bensőmet megbolygatja, de nem rágódom rajta... hiszen a léleknek annyira javára szolgál... és elvégre Neki örömet szerez...*”

Nem kevésbé érzékenyen érintették szívét a közös élet apró csalódásai, amelyek az ő számára, „az emberi és földi dolgokban” való oly kevés jártassága, valamint a kellemes érintkezés formáiban való fogyatékosága folytán még gyakoribbak voltak. Ő azonban nagylelkűen viselte el azokat.

Egyik fiatal társnője mondotta: „Hiába volt ő szíves, szívélyességét gyakran rosszul fogadták. Ha a növendékek szünideje alatt a háztartási munkát végző nővéreknek felajánlotta segítségét, lekötelező ajánlatai nem mindig találtak szíves fogadtatásra: „Menjen imádkozni,... nincsen Önre szükségünk.”

A foglalkozásából származó néhány kis nehézséget lelki támaszával közölve, Mária Márta nővér egyszerűen hozzáfűzte: „*Mit csináljunk?! Itt a földön nincsenek angyalok... Ezt mi jól tudjuk, és az Üdvözítő is jól tudja... Az emberek nem angyalok! Ez a kifejezés mindig oly jól esik nekem; fivéremtől hallottam.*

Miután családunk szétagolódott, s fivéreim meglátogattak, így szóltam hozzájuk: „Nos, testvérek, jól végeztetek mindent?... Nem veszekedtetek?...” – „Ó! jól ment minden, de az igaz, hogy kicsinységek miatt egy kissé civakodtunk.” – „Ah!” – „Igen, egy tyúk miatt! De mit akarsz Nővérem?... Nem vagyunk angyalok.”

Az emberi nyomorúság érzete oly mély gyökeret vert kedves nővérünk lelkében, hogy társalgásaiban – megkönnyebbülésére – szívesen szóvá tette azt. Egyszer megkérdezték tőle, vajon reméli-e, hogy egyenesen a mennyországba fog jutni. „*Ó! nem... – válaszolta. – Tele vagyunk nyomorúsággal... semmi igazán jó nincsen bennünk. Ha a jó Isten mellett szemléljük magunkat, nem látunk mást, mint bűnt és nyomorúságot. Még azt is, amiről azt hisszük, hogy jól tesszük, még legszentebb cselekedeteinket is megrontja önszeretetünk ... Nem, semmi jó nincsen bennünk... Meg kell alázkodni és mindent az Úrnak átengedni!*”

„*Mindent megront önszeretetünk!...*” De nem! Mária Márta nővér lelkében az önszeretet alig okozott valamicske kárt... Mindazáltal „a hiú öntetszégés” alakjában néha az ő lelkébe is be igyekezett lopódnia.

Egy alkalommal társnőinek eldicsekedett, hogy „egy boros üveg, amely az öblögető medence kövére esett, nem törött össze.” Máskor bizonyos önelégültséggel említette, hogy a lámpák közül, amelyeket ő kezelt, hónapok óta egy sem szorult javításra. Vagy pedig ha látta, hogy valaki másnak kárt okozott, az önbecsüléstől vezéreltetve, úgy vélte, hogy ő gondosabb.

De mindenegyus alkalommal lelkiismeretének megmozdulása élénk bánatot keltett benne, újra felfakasztva alázatosságát. Az Úr különben megbüntette e tökéletlenségeiért, és ezt a következtetést vonatta le vele: „*Ismerd meg ebből, mennyit érsz, és adj mindenről számot főnöknődnek.*”

Elmondjunk-e még egy eseményt, amelyből újból kitűnik Mária Márta nővér naiv bizalma?...

1878-ban a hernyók elpusztították kertünk egresbokrait. A termés elveszettnek látszott. Azonban kedves nővérünk imádsága, amelyet tisztelendő anyánk parancsára végzett, július 2-án meghallgatást nyert.

Ugyane hónap 27-én, egy beteglátogatása alkalmával azt gondolta, hogy a beteget ez „esemény” elmondásával felvidíthatja... Talán némi dicsőséget is keresett ezzel. Fel kell tételeznünk, mert az Üdvözítő szemrehányóan így szólt hozzá: „Te büszke! Megmutatom neked, mire vagy képes!...” – Mester, mit fogsz csinálni?... Visszaküldöd a hernyókat?...” Hogy visszaküldte-e az Úr a hernyókat, nem tudjuk, de tény, hogy két nap múlva a hernyók újra ellepték az egresbokrokat. Jézus pedig Mária Márta nővérnek ezt a kemény leckét adta:

„Leányom, ha az összes gyümölcsök elromlanának, az nem lenne nagy dolog, de az már igenis valami, hogy ráeszméltettelek hibádra.”

Annyi igaz, hogy az Üdvözítő, aki jegyese lelkére vigyázott, szinte át akarta őt itatni az alázatossággal. Az alázatosság az Üdvözítő lélekbe ható szemeiben megbecsülhetetlen értékkel bír: a többi erény csak hamis erény, ha nem az alázatosság szolgál nekik alapul. Isten minden kegyelme kárba vész ott, ahol nincsen alázatosság, amely azok biztonsága felett örökdik. Szalézi Szent Ferenc tanítása szerint az Úr annyira megy, hogy minden erényünket kockára engedi tenni, csakhogy ezek elvesztése árán az alázatosságot megőrizzük.

E fejezetet egy kegyelemnek elbeszélésével fejezzük be, amely kedves nővérünkben kitörölhetetlen nyomot hagyott.

Az isteni Mesterrel folytatott egyik bizalmas beszélgetése alkalmával Mária Márta nővér lélekben hirtelen az égbe ragadatulva érezte magát. Felszállt, mindig jobban megközelítve Szerelmesét... A megboldogultak kiváló helyet jelöltek ki számára soraikban, és karban elbájoslóan énekelték: „**Aki a legkisebb volt, az lett a legnagyobb.**”

Amit kedves nővérünk ekkor a legvilágosabban fogott fel, az a maga semmiségének valósága és mélysége volt. Kicsinynek látta magát... kicsinynek és mindentől megfosztottnak, akinek egyáltalában semmije sincsen... Szíve azonban csordultig megtelt mérhetetlen hálával *a nagy Isten iránt, aki oly jó kis semmijéhez.*

E kegyelem folytán még égetőbb szükségét érezte a még inkább való megsemmisülésnek, mert soha jobban nem érezte, hogy okvetlenül meg kell magunkat aláznunk, hogy oda feljussunk!...

„És felmagasztalta az alázatosakat!”

Kedves Mária Márta nővér! Az alázatos és elrejtett élet után való vágyad teljes meghallgatásra talált. Földi életedet ismeretlenül, észre nem véve, némelykor talán megvetve töltötted el. Most onnan felülről eszközöld ki fiatalabb nővéreidnek ugyanezt az alázatosságot, amely meghódítja az Isten Szívét... és a mennyország kapuit!

XIX. fejezet. A vezeklés és a bűnbánat szelleme

„Pótolom az én testemen a Krisztus szenvedéseinek mintegy elmaradott részét”
(Kol. 1, 24)

„Te most meghaltál a világnak és magadnak, hogy ezentúl már csak Istennek élj.” Így szólnak a vizitációs szerzetesnőhöz fogadalomtételének napján. Ez a vezeklő munka, amelyet a szertartás erőteljes kifejezése megsejtet, nem lehet egy napnak a műve... Ez hosszú és szünet nélküli munka, amelyet mindig újból kell kezdeni.

Mária Márta nővér szerzetesi életének első éveitől fogva nagylelkűen vállalkozott erre, az Úr sugallatára, aki arra ösztönözte őt, *hogy mindig és mindenütt azt a munkát válassza, amelyben legtöbb alkalom nyílik a vezeklésre.* A rejtett benső önmegtagadással, amelyet az evangéliumi tanácsok gyakorlása feltételez, ama számos lemondással, amelyet a szabályhoz való állandó hűség megkövetel, egybekötötte, és pedig ritka nagy mértékben, a külső önsanyargatást. Sohasem lehetett észrevenni, hogy az önmagával szemben gyakorolt szent szigortól eltért volna.

Az étteremben, az apostol tanácsára, teljesen közömbösen fogadta az eléje adott ételeket; ha pedig meg volt engedve a választás, mindig úgy intézte, hogy más kapja a jobbat.

Rendszerint igen jó étvágya volt. Tehát az étel megvonása nagyon nehezebbre eshetett. Jézus azonban némelykor megkívánta tőle, hogy adagjának egy részéről mondjon le: „*Mert én szegény vagyok*” – mondotta neki.

Mint a legtöbb halandó, ő is néhanapján gyengédebb Üdvözítőt kívánt volna. De éppen a szigorú életre szemelte őt ki az isteni Szegény... S oly szép érveket hozott fel szolgálójának meggyőzésére!... Oly szívhez szólóak voltak felhívásai! Lássuk a kéziratot:

Egy alkalommal édes Üdvözítőnk megjelent neki keresztre feszítve, ecettel és epével itatva. E kép nyomán oly éles fájdalom járta át Mária Márta nővér lelkét, hogy annak emléke soha sem veszett ki emlékezetéből.

Jó Mestere így szólt: „*Leányom, vezekléseddel kell oltanod szomjúságomat. Neked kell engesztelést nyújtanod azért a rengeteg és durva hibáért, amelyet évessel és ivással követnek el.*”

Különösen azokon a napokon, midőn a világ az élvezeteknek és a kicsapongásnak adja át magát, keresett Jézus választottjánál kárpótlást. 1868-ban figyelmeztette őt, hogy kettőzött igyekezettel készüljön engesztelő szenvedésekre, hogy jóvátegye a mértékletlenség bűneit, amelyeket farsang idején elkövetnek.

Ettől a naptól fogva, bármiféle eledelt vett magához estefelé, még az egyszerű kis leves is, kegyetlen fájdalmakat okozott neki. Ez volt az előjátéka a „nagy böjtölésének”, amelyet majd nemsokára kíván tőle az Úr, s amelyről már más helyen megemlékeztünk.

Azonban, bármily gyengeséget okozott is neki a táplálék megvonása, az Úr mégis megkívánta tőle, hogy munkájában kitartson. Látható vagy láthatatlan módon segítségére volt, oly kézzelfoghatóan, hogy képes volt mindennek megfelelni.

A munkában tanúsított kitartó igyekezete, mindennemű szenvedése dacára, Mária Márta nővérnél oly erényvonás volt, amelyet hősiességnek mondhatunk, s e hősiesség élete végéig egyetlenegy napra sem ingott meg.

Főképp a testi vezeklés terén tanúsított elszántsága kelti fel csodálkozásunkat. Kétségtelen, ő sem maradt ment az ezzel rendszerint együttjáró tulajdonságoktól. Nagy volt érzékenysége! Élénken érezte a testi szenvedéseket... Hiszen a szenvedés annyira ellenkezik

természetünkkel! De oly szívesen adott Jézusnak, Jézus pedig oly jól tudta, hogy tőle mindent követelhet.

Szenvedni, mint Jézus, szenvedni Jézussal! Ez volt Jézus Szíve választottjának mindenkori hatalmas ösztönzője a penitenciára. Ez a tényleges egyesülés a Mester szenvedésével szerzetesi életének első éveiben vette kezdetét.

Ez időben egy felülről nyert világosság oly mélységesen megismertette vele hibáit, hogy a világ legnagyobb teremtésének érezte magát. Mialatt megalázkodott, leszállva semmiségének legmélyére, az Üdvözítő, lelki szemei elé állítva kínszenvedésének megható látványát, meghagyta neki, kérjen engedélyt, hogy az ő szentséges szenvedésével való egyesülés végett pénteki napon négyszer használhassa az ostort.

Az engedélyt kérte, és meg is kapta. S kedves nővérünk az önostorozást oly bátorsággal végezte, hogy ostora minden egyes alkalommal véres volt. Rövid idő elteltével Jézus felszólította őt, hogy (ha elöljárói beleegyeznek) az előbbihez egy másikat fűzzön minden csütörtökön, a nélkül hogy a hétfői és a szerdai fenyítéket elmulasztaná, az Ő „megostoroztatásának tiszteletére”: „*Az ostorcsapások dicsőítenek engem, mert azok mintegy például szolgálnak gyermekeimnek.*”

Emlékezzünk vissza, hogy 1866-ban Ő maga tanította meg szolgálóját, miként fonjon magának **töviskoronát**. Néhány évvel később még többet kíván: „*Koronád már nem okoz neked elég fájdalmat, – így szólt hozzá egy napon. – Menj mesternődhöz, neki van valamije, ami ezt helyettesíti, és éppen a te fejedre illik.*”

A nagylelkű újonc nő teljes egyszerűséggel elment jelenteni Blanc Mária Alexia tisztelendő nővérünknek a parancsot, amelynek átvétele végett jött. Ez először így felelt: „*Nem, nekem nincsen semmim.*” Majd némi gondolkodás után így folytatta: „*Igaz, van egy vaspántunk, de az nem illik az Ön fejére... Mindazáltal gyerünk, nézzük meg.*”

Megpróbálják a pántot. Egészen megfelel. A vezeklő eszköz éppen a fejére illik, mint valami korona. Azt lehetett volna gondolni, hogy mértékre készült.

Ez a pánt vagy korona vasszegekkel volt ellátva, és igen fájdalmas volt... Mária Márta nővér kísértést is érzett annak letevésére. Jézus Krisztus azonban megjelent neki, keresztrefeszítve, rettenetes kínok között, homlokát kegyetlen tövises fűrták át, szentséges szeméből pedig nagy cseppekben ömlött a könny... A megváltó vércseppek is előbuggyantak szentséges fejének minden sebéből. „*Leányom, én nem teszem le koronámat*” – szólt hozzá az Üdvözítő szeretettel teli szemrehányással.

E szavakra nővérünk igen elszégyelte magát; újra bátran vette a magáét, s azóta nem habozott azt viselni.

A durva vezeklőöv, amelyet e kedves áldozat az Úrnak (az engedelmesség által szentesített) parancsára éjjel-nappal viselt, szintén borzasztó kínokat okozott neki. Egy napon letenni készült azt. Jó Mestere, hogy felbátorítsa őt, így szólt hozzá: „*Leányom, én e fájdalmat azért adom neked, hogy szeretetemet megnyerd.*” Azután feltárva imádandó sebeit, így folytatja: „*Látod, leányom, mennyit szenvedtem érted... Tudnál-e tehát valaha is túlságosan sokat szenvedni érted?!...*”

Ismét más alkalommal már-már enged a kísértésnek, hogy leoldja azt magáról, – mert horzsolása oly nagy fájdalmat okozott neki, – midőn Jézus megakadályozza őt ebben a következő szavakkal: „*Akarom, hogy olyan arányban szenvedj, amint engem bánthanak... Emlékezzél meg, hogy jegyesem vagy, és szeretetem játékszere.*” Ezután néhány pillanatra megéreztetve vele a menny gyönyöreit, hozzáfűzte: „*Nem érdemes-e elviselni a kint ily boldogság kiérdemlésére? ... De szükséges, hogy előzőleg téged is, miként egykor engem, a vezeklőöv egészen szétmarcangoljon.*”

Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk 1881-ben Mária Márta nővéréről a következő tanúságot tette:

„Már több, mint tizenhárom éve az Oltáriszentség előtt tölti éjszakáit, vagy pedig, vezeklő eszközeit használva, cellája padlóján fekszik: vezeklő koronával, vas karpereccel, vezeklőövvel, kivéve néhány napot, midőn teljesen beteg, és két három hetet a téli hónapokban, mikor a nagy hideg miatt megköveteljük, hogy az ágyban feküdjék.”

Mindebben nővérünk lelke Mestere határozott akaratának engedelmeskedett.

„Egy este, midőn Mária Márta nővér nagyon el volt fáradva, s oly szívesen töltötte volna az éjszakát ágyában, azt mondtuk neki: „Kérjen engedélyt az Úrtól, hogy ágyban pihenessen, egyesülve azzal a pihenéssel, amelyet Ő bölcsőjében élvezett.” Jézus megengedte. Alig múlt el azonban egy óra, midőn megszólítja szolgálóját, s ezt mondja neki: „*Bár kérelmed tisztelet volt szent gyermekésem iránt, mégsem maradhat sz itt tovább, leányom!*” S Mária Márta nővérnek fel kellett kelnie, hogy engedelmeskedjék az isteni parancsnak.

Némelykor sokat szenved. Máskor azonban szíve oly bensőségesen egyesül a keresztfeszített Jézussal, hogy testi fájdalmat nem érez többé, mivel lelke túlárad a vigasztalástól.

Keresztfolyosórészlet Szalézi Sz. Ferenc csodás fészületével

Megjegyzendő, hogy a legnagyobb fájdalmakban eltöltött éjszakák után, másnap oly erősnek és oly kipihentnek érzi magát, mint az, aki tökéletes nyugalmat élvezett.” (Kézirat)

Az Üdvözítő különben hű jegyesének nagylelkűségét azzal jutalmazta meg, hogy nem hagyta őt enyhülés nélkül.

1869. január 13-án kedves nővérünk lefeküdt ágyába, midőn az Úr annak az óhajának adott kifejezést, hogy szeretné, ha a padlón töltené az éjszakát. Nővérünk egy pillanatig sem habozott. Egyébként az az éjszakai rendkívüli hidegből mit sem érzett, ellenkezőleg úgyérezte, mintha mindegyik oldalán egy-egy melegítő kályha lett volna.

Szent alapítóink szintén megörvendeztették atyai látogatásukkal alázatos, hőslékű leányukat. Szokott egyszerűségével egyszer nekibátorodott, és Szalézi Szent Ferenctől megkérdezte, hogy a padlón töltött éjszakák örömet szereznek-e neki. *„Igen, – felelte a Szent, – mert ezt az utat Isten jelölte ki számodra; de ezt másnak ajánlani nem lehet... Isten kívánja ezt tőled és Ő kedvét találja bennem.”*

XX. fejezet. Mária Márta nővér és a szerzetesi élet

„Örök szeretettel szerettelek téged; azért,
megkönyörülvén rajtad, magamhoz vontalak.”
(Jer. 31, 3)

A szerzetesi hivatásról azt mondják: habár a hivatott lélek bizonyos mértékben már itt a földön is képes értékelné a neki adott kegyelmeket, mégis csak az örökkévalóságban tudja igazán azok teljes értékét felfogni.

A tömegeből kiemeltetni, az isteni Felség közvetlen és kizárólagos szolgálatára kiválasztatni, *az Isten Fia jegyesének* lenni, s ennél fogva hivatva lenni arra, hogy egészen különleges módon közreműködjünk a lelkek üdvén, ez oly jótétemény, amely minden emberi fogalmat és törekvést meghalad. E kegyelemről való megemlékezés a szívet szüntelenül kimondhatatlan hálaival tölti el.

Ezt a jótéteményt Chambon Mária Márta nővér éppoly elevenen, mint amilyen mélységes természetfelettséggel átérezte.

Szerette hivatását. „*Azt mindennél többre becsülte,*” – jegyzi fel róla főnöknője, miután említést tesz a gonosz lélek egyes kísértéseiről, amelyekkel kedves nővérünket arról akarta meggyőzni, hogy lelki üdvén a világban előnyösebben munkálkodhatott volna.

Milyen nagy is volt Mária Márta nővér öröme, mikor a Mestertől a következő szavakat hallotta: „*Te tudod, miért választottalak ki. Nyomorúságod miatt tettem ezt, leányom, a saját dicsőségemre és a lelkek üdvére.*” „*Leányom, akarom, hogy hálat adj nekem szerzetesi hivatásodért, hogy ezáltal azt oly sok nekem szentelt lélek helyett is megtegyed, aki nem gondol erre.*” Mily buzgósággal igyekezett nővérünk magát fenntartás nélkül átadni isteni Jegyesének, hogy így mindenben megfeleljen az Ő szándékainak!

Főképp **az évi nagy lelkigyakorlatok** idején élvezte kedves nővérünk hivatásának kegyelmét. E napok számára kimondhatatlan élvezetet és páratlan előmenetelt jelentettek. Ilyenkor az Úr szívesen szolgált neki „könyvül” és lelki vezetőül.

„*Tenedek van a legértékesebb könyved, mert engem magamat bírsz. Nekem csak szívedre van szükségem, neked pedig egyéb könyvre nincsen szükséged, csak énreám. Te megnyitod szívedet, igen kicsiny leszel, én pedig betöltöm azt.*”

„*Csak idővesztés volt számodra, ha könyvet kívánnál, hogy engem megtalálj. Leányom, maradj egészen közelemben, felejts el mindent, hogy engem szemlélhess szívedben. Így összeszedettségben velem egyesülve, szeretetem áthat téged, hallgatagabbá s felebarátod iránt szelídebbé tesz... ily módon pedig majd mennyei életet élsz.*” – „Ó! nővérem, ezt kívánom epedve!” – fűzte hozzá a jámbor gyermek, mikor e közléseket elbeszélte.

A benső öröm, amelyet ez áldott napokban érzett, némelykor külsején is visszatükröződött. Társnői közül többen, akik vele együtt tartottak lelkimagányt, még most is emlékeznek akkori összeszedett s egyúttal lelkes arckifejezésére, amellyel esténként a lelkigyakorlatot végzők felüdülésén megjelent.

S mit mondjunk arról a **szent megújulásról**, amely lelkigyakorlatát koronázta?... A Szűzanya bemutatásának ünnepe kétségtelenül lelkének egyik legkedvesebb és legédesebb ünnepe volt. Ezt mindenkor örömmel teli buzgósággal üdvözölte, amelybe tisztelettel teljes meghatottság vegyült e nap szertartásának nagyszerűsége miatt. Szalézi Szent Ferenc ezt a szertartást különösen meghatóvá és kifejezővé tette. A vizitációs szerzetesnők sorban elmondják fogadalommegújításukat, amellyel magukat a szüzek Jegyesének szentelik. Közvetlenül a fogadalom-újítás után a pap, aki kezében tartja az áldoztató kelyhet, a Szent

Ostyát az illető szerzetesnőnek nyújtva, szinte feleletül mondja: „*A mi Urunk Jézus Krisztus teste őrizze meg lelkedet az örök életre!*”

1880. november 21-én, midőn Mária Márta nővér fogadalma megújítása közben akadozott, az Üdvözítő jósággal telve így szólt hozzá: „*Leányom, én megvárlak! ... Szívedet még jobban szeretem, mint szavaidat.*”

Egy másik évben ugyanazon a napon az Üdvözítő megmutatta szerelmesének a jegyesi lelkeket, amint hozzá az isteni Jegyeshez közelítenek... Mindannyian a Szívében voltak; egyesek azonban mélyen elmerültek abban, mások meg kevésbé... Jézus így szólt:

„*Memoria in aeternum!*” A tanulatlan gyermek egészen meglepődve kérdezte: „*Jó Mester, mi az, amit mondani akarsz? ... Én nem értem e szavakat.*” – „*Leányom, – felelte Jézus gyengédséggel – e ténykedés örökké fog tartani.*” (1873)

A szerencsés kiváltságos még látta, amint az isteni Mester minden egyes jegyesének lelkét gyönyörű színarany láncsal magához kötötte, amelyhez egy gyűrű is fűződött. Ugyanakkor oly élénk felvilágosítást nyert a szerzetesi fogadalmak és azok minden egyes megújításának értékéről, hogy hő vágya a mennyország után egy pillanatra helyet adott ama váagnak, hogy még tovább élhessen, és még gyakran végezhesse ez érdemszerző cselekedetet.

*
* *

A szeretet, amellyel Mária Márta nővér hivatása iránt viseltetett, a **Vizitáció családjából származó szentekkel** való természetfölötti érintkezése által folyton gyarapodott.

A szerzetesi lélek vigasztalásai között van egy, amely különösen édes, s ez: az intézmény szent alapítóival bensőséges kapcsolatban való élet. E dicső szentek, – akik a többi emberek, még a legbuzgóbbak számára is egyszerűen csak jóbarátok és hatalmas szószólók, – az ő számukra a szó szoros értelmében *atyák és anyák*. Ők adták nekik azt az életet, amelyet Istenben élveznek. Az ő irataikból való táplálkozás, – amelyek által még folyton szólnak, – a rendtagok számára igen kedves kötelesség. E szenteket, akiket mások csak bizonyos távolságból tisztelnek, ők teljesen megközelíthetik. A földön éppen úgy látják őket, mint a mennyben. Úgy látszik, mellettük állnak, kedves bizalmaskodást folytatva velük, s egyúttal követésükre szólítják őket.

Ilyen volt az eset Mária Márta nővérnél is. Ő szent alapítóinkkal állandó érintkezésben és bámulatosan bizalmas viszonyban állott. Közölte velük bajait, eléjük tárta kéréseit, s tanácsokat és bátorításokat kapott tőlük, oly gyengéd szeretetnyilvánítások kíséretében, amelyek lelkét elbájolták.

Különösen Szalézi Szent Ferenc társalgott szívesen alázatos leányával. E mű folyamán többször találkozhattunk naiv beszélgetésekkel, amelyek atya és leánya között lefolytak, amelyek a galériai egyszerű beszédmódra emlékeztetnek.

„*Isten veled, leányom, én igen szeretlek, – fejezte be társalgását egyik napon a Szent. – Te, te látsz engem. Nővéreid nem látnak. Mindazáltal én figyelem őket minden cselekvésükben... Szent anyáitok és nővéreitek szintén itt vannak egészen közel.*”

1868. december 28-án este, mialatt a szentségi áldás után szent atyánk és egyháztudósunk ereklyéit tiszteltük, Mária Márta nővérnak még ezt is mondta: „*Én itt vagyok. A szeretet csókját és egy kegyelmet adok minden egyes leányomnak.*”

Szent Chantal Janka Franciska szintén gyakran kitüntette anyai látogatásával, jó tanácsokat adva neki saját lelkének alakítását illetőleg, vagy pedig értékes üzeneteket kedves anyáink számára.

Szent Mária Margit, Jézus Szentséges Szívének kedveltje, alázatos Mária Márta nővérünkben kétségkívül kis húgát látta, akinek sokszor oly kemény útja némiképp hasonlított az övéhez. Kínos pillanatokban segítséget és bátorítást hozott számára.

Értésére adta, mily értékes a szenvedés: *„Ha megismernéd a szenvedés értékét, nem tudnád megállni, hogy azt ne kívánd.”*

Buzdította a lélekmentésre, s felgyújtotta az eucharisztikus Úr Jézus szeretetére. Abban a pillanatban, amikor október 17-én a szentáldozáshoz járult, ezt súgta neki: *„Te egészen magadba fogadod Kincsedet. Nagyon kell szeretni Üdvözítőnket!”*

Ez a kapcsolat, ez a bizalmas érintkezés Mária Márta nővér lelkében nemcsak a szerzetesi élet csodálatos bensőségességét eredményezték, de egyúttal ahhoz az **intézményhez való ragaszkodásának** folytonos megújulását is, amelyben az Isten helyét kijelölte.

Szalézi Szent Ferenc intelmei számos alkalommal tényleg általános jelleget öltöttek. A boldog kiváltságosan át azok az összes vizitációs szerzetesnőknek szóltak. Ilyenkor ő egy hatalmas család igen nyomorult kis tagjának érezhette magát, akihez a közös atya igazán az alapító „rendelkezését” intézte.

„Leányaim, tanulmányozzátok örökségeket, amely a szent szabály. – Nagy fáradságomba került szent irataitoknak megszerkesztése, a legapróbb részletekbe bocsátkozva. Ez képezi most legnagyobb dicsőségemet.

Legelső kötelességetek Jézust tanulmányozni, de nemcsak az imádságban, hanem mindenben és mindenütt: munka közben, valamint szabad perceitekben.

A vizitációs szerzetesnő feladata itt a földön: az Üdvözítő názáreti életének utánzása. Az egyszerűségnek és a gyermeked lelkületnek szent élete Jézus zsenge korának tisztelete. – A ti cselekedeteiteknek, bármily közönségesek legyenek is a teremtmények szemében, a szeretet által a mennyország számára rendkívülieknek kell lenniük.

Rendemnek gazdag táplálékot hagytam. Kinek-kinek a hűségétől függ, hogy vele táplálkozzék.

Boldogok, akik erőt vesznek magukon, hogy e szabályokat jól megtartsák: ezek lesznek majd dicsőségem koronája! – Az én megtisztelő köpenyem a szelídség és az alázatosság. Ezekről a jegyekről ismerem fel igazi leányaimat.”

Úgy látszik, maga az Üdvözítő vállalta a feladatot, hogy különböző módon folyton figyelmeztesse a szent alapító tanításaira. Az isteni Mester iskolájában Mária Márta nővér **jobban megértette személyes missióját**, amely abban áll, hogy mindenkiért imádkozzék és szenvedjen, s egyúttal a távollévő lelkeknek is segítségére legyen, akik arra voltak hivatva, hogy a szaléziánus akolba belépjenek. Egy alkalommal e lelkek úgy tűntek fel előtte, mint a báránycsordák, amelyek egy veszedelmes mélységen átjáró híján nem tudtak átkelni. A Legfőbb Pásztor így szólt hozzá: *„Reád bízom őket, tereld őket felém, mintha te volnál a pásztornőjük. E báránycsordák azok a lelkek, akiket magamnak kiválasztottam. Hogy hozzám vonzzad őket, szükséges, hogy szíved szoros kapcsolatban maradjon az enyémmel.”*

Még jobban megértette, mennyire szükséges minden szerzetesnő számára a teljesen természetfeletti lelkület és a szabályhoz való tökéletes hűség:

„A ti életek nem e világból való, – így oktatta őt Jézus. – Ez mennyei élet itt a földön. Mivel nem vagytok e világból való, nem szabad a világ szellemében cselekednetek.

Jegyeseim olyanok, mint szentjeim. – Jegyeseimnek szívükkel az égben kell lenniük, mialatt a földön értem dolgoznak. Ha valamit cselekesztek, s azt engedelmességből teszitek, a mennyei udvar szemmel tart benneteket.”

Rövidesen szent fogadalomtétel után, sőt még mielőtt a kiváltságos kegyelmek egész sorozatában részesült, kedves nővérünk már nagyon átható betekintést nyert szent

szabályaink szépségeibe, valamint az azok megtartásából eredő áldásokba. Azóta pedig hány isteni oktatás fűződött hozzájuk!

Egy alkalommal az Üdvözítő átvezette őt az egész világon, megmutatta neki a szerzeteseket, a papokat, a püspököket stb., és a minden egyes hivatásnak megfelelő különböző kegyelmeket. *„Mindegyiktől a neki adott kegyelmek arányában fogok követelni, – szól hozzám. Ami pedig titeket illet, csak egyet követelek majd, t. i. jól tudatok-e engedelmeskedni.*

A ti utatok a szent szabályok és a konstitúciók. Ez biztos út, amely titeket a Vízitációból egyenesen a mennyországba vezet.

Ti nem ismeritek részleteiben azt a tökéletességet, amelyet szent szabályotok magában foglal. Ha hűségesek lesztek annak mindenben a legtökéletesebb módon való gyakorlásában, mindig újabb világosságot nyertek annak megértésére. A szerzetesi fegyelem minden ténye által újabb felvilágosításban részesültök, amelytől azonban minden hűtlenség megfoszt benneteket; a szabály megtartása ugyanis a mennyei dolgok ismeretére vezet.”

Magát a Vízitáció szellemét is jobban megértette.

„Leányom, – szól hozzám az Üdvözítő – kérd Atyámtól az összes vízitációs szerzetesnők számára a Jézussal való egyesülést a rejtett életben.”

1870. július 2-án Isten alázatos szolgálója a mennyországban levő összes vízitációs szerzetesnőket látta, egy nagyszámú és diadalmas hadsereg képében. Ez áldott lelkek légiója a mi Urunk Jézus Krisztus előtt foglalt helyet, dicsőséges sebeit szemlélve: *„Igen közel vannak hozzám, – szól Jézus – mert a világban igen rejtettek voltak.*

A ti szent rendetek egész dicsősége a mennyországban van!”

Ez megsejteni velünk az örök örömeiket, de egyúttal az utat is, amelyen haladva oda juthatunk.

Az Üdvözítő néhány hónappal később ismét említést tett Mária Márta nővérünknek a vízitációs szerzetesnők rejtett életéről:

1870. december 13-ának éjjelén egy ragyogó zászlót mutatott neki, amelyen arany drágakövekkel ékesített betűkkel feliratok voltak láthatók. Jézus elolvastatta szolgálójával a három első sort. Ott csak ez az egy szó volt található: *Egyetértés! Egyetértés! Egyetértés!!!*

Ez a szó szent alapítóink óhajára emlékeztet. Ők akarják, hogy nagy szívbeli egyetértésben éljünk, mert *„ez a ti szent rendetek főerénygyakorlata és szelleme”.*

A zászló alsó része azonban a többi fényben felülmúlta. S kedves nővérünk megkapta a magyarázatot. Ez jelkép volt, amelynek hivatása az, hogy megmutassa, hogy bár azok a lelkek is, akik nagy dolgokat műveltek Istenért, fényes jutalmat nyernek a mennyországban, mégis szebb lesz azoknak a koronája, akik rejtekben, alázatosságban éltek.

XXI. fejezet. A tisztaság

„Szeretetem egyedüli tárgyául választom
Jézust, az én Uramat és Istenemet”
(A vizitációs szerzetesnők szokásainak
könyvéből: A fogadalom szövege.)

Mária Márta nővérnek főképp a lelkigyakorlatok idején nagy gondot okozott, miről vádolja magát a gyóntatószékben. Hamisítatlan tökéletes egyszerűségében azt hitte, hogy nem tudja, miképpen kell gyónni! Mit tegyen mást, mint hogy segítségül hívja lelkének Urát, Mesterét:

„Jézusom, úgy szeretnék én is úgy gyónni, mint nővéreim.” – „Leányom, kinek-kinek megvan a maga lelkiismerete, és nem szükséges másokhoz alkalmazkodni,” – válaszolta az Úr. – *Ami az egyiknél hiba, az a másiknál nem az. Te a rosszról nem tudsz többet, mint az a kis gyermek, aki még nem tud gondolkodni.*”

Az utóbbi szavakat a jó Mester többször ismételte választottja előtt.

„Biztosra vesszük, – írja Mária Márta nővér küzdelmeinek s nyert kegyelmeinek bizalmasa – biztosra vesszük, hogy lelke érintetlenül megőrizte a keresztségi ártatlanság fehér ruháját. Egy napon, mivel láttuk, hogy lelki kint okoz neki a szentgyónás, mert lelkiismerete nem vádolta semmi határozott bűnről, így szólunk hozzá: „Elmult életének egyik legnagyobb hibájáról vádolja magát.” – „Nem igen tudom, melyek azok, anyám. Talán egyes kis engedetlenségek szüleimmel szemben?...” (Teréz Eugénia tisztelendő anyja)

Kedves nővérünk gyermekkorában valóban a mezők kolostori csendjében folyt le, az édesanya éber szeme előtt. S az Úr maga is gondoskodott, hogy útjából mindent eltávolítson, ami csak egy kissé is meghervaszthatta volna e szüzi tisztaságot.

Croix-Rouge lakói gyakran mentek Chambérybe, hogy kertjeik gyümölcsét, vagy bérleteik kiváló terményeit ott eladják. Egy alkalommal több fiatal leány hetivásárra ment. Chambonné rájuk bízta Franciskát. Milyen veszélynek volt akkor kitéve, nem tudjuk biztosan, – de hirtelen, ösztönszerű félelemtől elfogva, és amint hitte, szent Józseftől vezéreltetve, a szegény gyermek futva tért vissza otthonába. Midőn édesanyja őt így remegve meglátta, lemondott arról, hogy valaha is a városba küldi.

A rossznak boldog tudatlanságában lépve be a zárdába, Mária Márta nővér igazán angyali lélek maradt. Miért is e fejezetben, amely „a tisztaság” címet viseli, valósággal kristálytisza ártatlanságról és szüzi szeretetről van szó.

„Az én Szerelmesem a liliumok között időzik” – mondja az Énekek Énekének tiszta jegyese. Jézus, a völgyek Lilioma örömét találta e szüzi lélekben, amelyben isteni tisztaságának mintegy a visszfényét látta...

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. – Leányom, a tiszta szívűeket egyesítem az én Szívemmel! – Lelketeket és testeteket saját kezemmel alkottam, nagy tiszteletben kell azokat tartani. Azok majd nálam, velem együtt fognak vigadni.”

Az angyalok, akik a tabernákulum körül a tiszteletörséget alkotják, szintén megértették vele, hogy a mi törékeny testünk, amíg azt az Isten szeretetének szenteljük, Neki a legnagyobb dicsőségére szolgál.

A Boldogságos Szűz eljött, hogy befejezze azokat az oktatásokat és meghívásokat, amelyekben kedves nővérünk részesült. 1875-ben a Vizitáció egyik ünnepén megjelent neki a mennyországban lévő kedves nővéreink kíséretében: „Megmutatom őket neked, – szólott kedvenc gyermekéhez – nézd, mily boldogok ők az én kíséretemben!... – Egyszer majd te is köztük leszel... – Az Üdvözítő azt akarja, hogy jegyeseiben minden tiszta legyen, szüzi és

szent... *Értelmetek mindig mennyei dolgokkal foglalkozzék... Jézus elé üres szívet kell hozni, hogy Ő tölthesse meg azt.*"

Szűzies szeretet

Boldog Adeodát mondotta: „Az a szív szűzies, amely egyedül Istent szereti – *Ille est vere castus, qui ad Deum attendit et ad ipsum solum se tenet!*”

Szent Chantal anyánk így ír: „Egy napon az Üdvözítő a szentáldozás után megértette velem, hogy annak a léleknek, aki belsőleg és külsőleg az Úr számára akarja magát megőrizni, nem kell mást tennie, mint a szent tisztaságról szóló konstitúciót gyakorolnia.⁵⁹ „*Annak szavai, – így szólt hozzám az Úr – egészen isteniek, abban semmi emberi nincsen, minden az én szerető Szívemből fakadt.*”

Halljuk most a tanulatlan Mária Márta nővért.

„Egy alkalommal a Jegyes titkába mélyebben kívántam behatolni, – beszél lelki támasza, – miértis igyekeztem azt ügyesen kipuhatolni: „Jó Mária Márta nővér, Ön jól tudja, hogy a mi szent alapítónk azt akarja, hogy kis lelki kincseinket szeretettel közöljük egymással. Beszéljen tehát valamit nekem gyermekkoráról, Isten irgalmáról Önnel szemben... E visszaemlékezések úgy-e jó hatással lesznek lelkünkre?...” – „*Ó! igen, ... a jó Isten csupa szeretet! Mikor még egészen kis leányka voltam, már akkor érezte ezt velem. Ő nagyon kényeztetett engem! Semmit sem ismerek a világból, csak Őt ismerem egyedül! Ó! mennyire szeretem Őt!...*” – „De miért szereti Önt annyira az Úr? Mit talál Önben, ami Őt vonzza?” – S ő bájos őszinteséggel így felelt: „*Ó! nővérem, ez az én tudatlanságom, az én egyszerű, minden kétszínűségtől ment szívem ... Azután az én szívem mindentől megvált... Ő számomra minden!... Semmi, de semmihez sem ragaszkodom ... Nincs szükségem semmire, semmit sem kívánok. Az én szívem szabad.*”

Éreztem, hogy mindez mélységesen igaz volt. „Mindazáltal – folytattam – Ön, úgy látszik, nagyon szereti munkakörét és talán érdekli Önt az? – „*A kert? ... igen, mert ezt az engedelmisség kívánja.*” – „És kis öccsei? Nem foglalnak el valami kis helyet az Ön szívében, ... nem gondol néha rájuk?” – „*Kis öcsém? ... Ó! nem nagyon. Kérem a jó Istent, hogy jó keresztények maradjanak, ennyiben igen, de ezenkívül sohasem gondolok rájuk. Az ember nem ér rá annyi mindenre gondolni, és oly boldog kis Jézusunkkal!... Ő teljesen elég, nem gondolja, kedves Helyettes Főnöknő?*”

Nem tűnik-e ki ebből egészen átlátszóan e lélek tisztasága és szabadsága?

Midőn Mária Márta nővér egy buzgó szentáldozás után hálaadását végezte, Jézus újból e tökéletes szabadságra buzdítja: „*Neked, az én jegyesemnek, a magasba kell tartanod! Az, akit te fogadsz, nem e földről való: Óraá nézz!...*” Nővérünk most kimondhatatlan fényözönben látta az Urat. Az Úr folytatja: „*Akarom, hogy szíved érzelmei a magasban járjanak, jó magasan a föld fölött.*”

A szeretet önmagunk átadása. Csak szeretni, önmagunkat fenntartás nélkül odaadni, ez a szeretet szűziessége.

Jézus ezt keresi jegyesei szívében.

⁵⁹ Főlölesleg magyarázni, mennyire vannak a nővérek erre kötelezve; elég annyit mondani, hogy nekik nem szabad másért élniök s más után sóvárogniök, mint egyedül mennyei Jegyesük után, mindenben illedelmességet, tisztaságot, szemérmességet, lelki szentséget tanúsítva: szavaikban, viselkedésükben és cselekedeteikben, – szeplőtelen és angyali élet által. (Szalézi Szent Ferenc, A tisztaságról szóló konstitúció. El kell olvasnunk az egyszerűségről és a szerénységről írt oktatásait, hogy megérthessük, szent alapítónk szerint mik a tökéletes tisztaság tulajdonságai, s mi mindenben nyilvánul meg az. A tökéletes tisztaság majdnem ugyanazt eredményezi, mint a tökéletes szeretet, mert e tisztaságnak kell létrehoznia az egységet, a gondolatok és a hajlamok egyöntetűségét. (Előszó az Értekezésekhez, 41. o.)

„Leányom, szerzetesnőnek lenni, annyit jelent, mint a szívből minden teremtett dolgot kiűzni... Nem látni mást, mint mindenütt csak Jézust, a ti Jegyeseteket, s egyedül csak Őt keresni. Az a jegyes, aki nem így cselekszik, sok szenvedésnek teszi ki magát... Keveset fog nyerni, és gyakran lesz lelki zavarban.”

Egy alkalommal abban a percben, midőn az egész szerzetesi testület az „engedelmesség”-re egybegyűlt, az isteni Mester hirtelen megjelent a főnöknő helye fölött, és a boldog gyermek személyében, akinek egyedül volt meg a kiváltsága, hogy Őt láthatta, valamennyihez így szólt:

„Itt álltok előttem valamennyien⁶⁰, mit kívántok? Célotok az legyen, hogy **velem együtt éljetez, ki-ki egyedül velem.** Ezt mindannyian tudjátok, de többen közületek nagyon ragaszkodnak az ideiglenes dolgokhoz. Nem gondolnak arra, hogy egyedül énnekem kell lennem **mindenük.**

Ha valamely lélek buzgón keres engem, és sóvárog utánam, eljövök hozzá. Megrövidíthetitek a megpróbáltatás idejét, ha jobban áhítoztok utánam.”

E pontra Jézus igen gyakran visszatér:

„Nincs hozzám hasonló Jegyes: én állandóan gondolok reátok. – Szeressetek engem mindig! Én, én mindig szeretlek titeket. Jegyesetek szeretete örökké tart...”

Legyetek hálásak, teljetez el irántam szeretettel, csak értem lánghatok! – Amint mindegyiketeknek egészen odaadom magamat, úgy akarok szeretetetek egyedüli tárgya lenni.

*Ti egészen énrtem vagytok! Kell, hogy én is mindenetek legyek! **Istennek mindene lenni** nagy dolog!*

Emelkedjetez magatok fölé, hogy velem való bizalmas kapcsolatba léphessetez. Akarom, hogy egyedül az enyéim legyetek... Nem akarom, hogy szíveteknek csak egyetlenegy rostja is legyen, amely nem egészen az enyém. Akarom, hogy ne legyetez vágyaitok... Akarom, hogy a föld számotokra semmi, egyáltalában semmi legyen!”

E szavak hathatós ereje nyomán Mária Márta nővér úgy érezte, hogy a szíve ujjong kebelében: „Ah! – kiáltott fel szeretettől lánghatva, – ah, szerelmes Jézusom! Neked adom saját szívemet, anyáinkét, ... nővéreinkét, ...az összes teremtményekét, még azokét is, kik téged nem szeretnek!”

Azokról a szívekről való megemlékezés, akik nem szeretik Azt, akit ő annyira szeretett, kedves nővérünk szívét fájdalommal járta át: „Ah, Jézusom! Hogyan lehetséges, hogy te teremtetted e szívetek, és ők téged nem szeretnek?... Nem tudják, milyen jó vagy te!” – „Íme a lánghat, amelyeket jegyeseimnek adok, – felelte a jó Mester. – Felajánlásodat elfogadom. Szerelmesem, ajánld fel nekem gyakran szívedet és minden teremtményem szívét.”

Bármily tökéletes volt is Mária Márta nővér szabadsága, némelykor mégis bizonyos gyarlóságot árult el.

Ama gyönyörű napok egyikén, midőn az Úr állandóan és láthatóan vele volt, a szerencsés kegyeltnek mégis kedve támadt mesternőjét egy-két szóra felkeresni. Az isteni Jegyes azonban visszatartotta őt ezzel a szeretettel teli szemrehányással: „Nem elégszel meg velem? Végezd tovább tennivalódat szemem előtt.

Mindenestől kívánom szíveteket, hogy kárpótoljatez az emberek hálátlanságáért.”

⁶⁰ A csengővel adott jeladásra az összes szerzetesnő sorba állnak az összejövétel termében, és állva fogadják a főnöknő rendelkezéseit. hogy a föld számotokra semmi, egyáltalában semmi legyen!”

Máskor, midőn kedves nővérünk gondolatban rövid ideig családja anyagi ügyeivel foglalkozott, az Úr így szólt: *„Mi az, leányom, látom, te szüleid jólétével törődöl, az enyémet meg elhanyagolod.”*

Ilyen „féltékeny” az Úr jegyesei szívére.

Jézus azonban nem hagyja jutalom nélkül az áldozatos lelkületet és a szív igazi szabadságát. Mária Márta nővér már hosszú idő óta nem imádkozott szüleiért, s ez fájdalmat okozott neki. Szokása szerint az Úrhoz fordulva, így szólt: *„Jézusom, én elhanyagolom kötelességemet, elfelejtem szüleimet.”* – *„Én pedig – felelte az Üdvözítő gyengédséggel – naponta gondolok reájuk. Miként a szerzetesi léleknek, ígéretemhez híven, százannyit adok vissza, éppúgy a tieidnek is százannyit adok vissza.”*

XXII. fejezet. Az engedelmisség

„Boldog az a lélek, akinek engedelmissége
készséges, tiszta és tökéletes. Segítségére
leszek, midőn győzelmeit az örök Atyának
elmondja.”

A Bold. Szűz leányainak 4. boldogsága.
(Szalézi Szent Ferenc)

Szent anyánk, Chantal Janka Franciska megállapítása, hogy az engedelmisség tesz valakit apácává.

És valóban a világban megőrizhetjük szüzességünket, gyakorolhatjuk a szegénységet, még a jólét közepette is, ha szívünk semmihez sem tapad oda. Ez aránylag könnyű. Az engedelmisség fogadalma által azonban a lélek áldozatul hozza azt, amiről legnehezebben tud lemondani, ami Isten adományai közül a legegységesebb, a legnemesebb, a legmagasztosabb benne, vagyis ítéletét és szabad akaratát. Igen, az akarat és cselekvés szabadsága „az a kedves Izsák”, akit a szerzetesnőnek fel kell áldoznia Istennek, teljesen és mindenkorra! Az engedelmisség fogadalma a szerzetesi életnek lényeges és jellegzetes alapja. Mária Mártanővér az isteni oktatások és készséges tanulékonyasága révén engedelmes lélek volt.

Mélységesen hívő lelkületéből kifolyólag a tekintélyben tényleg Istent ismerte fel.

A Tekintélyt az újból megtestesült Igének mondhatnók, igaz, nem szentségileg a kenyér színe alatt, de erkölcsileg, emberi külső alatt, hogy lelkünket folytonosan isteni szavával táplálja.

„*Aki titeket hallgat, engem hallgat; aki titeket megvet, engem vet meg.*” Nem az Üdvözítő változatlan tanítása-e ez húsz évszázad óta? – Kétségtelen, hogy itt az Egyháznak adott tanítói hatalomról van szó. De meg kell látnunk ezekben a szavakban azt a hatalomrészt is, amellyel Isten a maga helyetteseit felruházta.

„*Leányom, a te főnöknőd azonos én velem,*” – ismételte Jézus gyakran jegyese előtt.

Több alkalommal a napi parancs kiosztásakor a főnöknő helyén megjelenve, szinte egy személyt képezve vele, így szólt az Úr: „*Nézd, leányom, nézd, ... én vagyok főnöknőd helyén... Én hallom, mit mondanak neki... Ő az én helyemet foglalja el, és én az övét. – Az ő feleletei az enyéme.*”

A káptalani összejöveteleken az Úr szintén elfoglalta némelykor a főnöknő helyét, jobban mondva, a főnöknő személye eltűnt, és Jézus alakja jelent meg az alázatos látnok elbájolt szemei előtt.

Jézus tehát megjelent, hogy a hivatalcseréket eszközölje. Mellette foglaltak helyet szent alapítóink, s a főnöknő ajkai által Jézus beszélt.

Egyszer ilyen alkalommal így szólt kedves nővérünkhöz: „*Jövök, mivel anyádnak szüksége van reám. Ő kívánta, hogy én intézzek mindent. Ő kérte ezt tőlem. Jövök tehát, hogy a hivatalokat elosszam, és hogy kinek-kinek megadjam a kegyelmet, hogy szívesen fogadja azt, amit az engedelmisség neki juttatott. Ti többiek, ne nyugtalankodjatok: csak Jézusra gondoljatok, csak Jézussal foglalkoztatok, és Jézus mindent megtesz értetek.*”

Mivel Mária Márta nővér lelke ily megvilágosításokban részesült, könnyen érthető előljáróival szemben tanúsított magatartása. El sem lehetne képzelni nagyobb megalázkodást, több tiszteletet, és nagyrabecsülést. Észre lehetett venni, mily kicsiny akart lenni kedves nővérünk, mennyire áthatotta őt semmiségének tudata, mintha méltatlan lett volna arra, hogy Isten képviselőjéhez közeledjék.

Hasonlóképpen látni lehetett, mily bizalommal adta át magát előljárói vezetésének, milyen súllyal bírtak számára azok legkisebb határozatai is. „*Anyánk mondta ezt nekem*” – ez

a gondolat elég volt neki, hogy minden egyéni kezdeményezést már csirájában elnyomjon. Ez volt egyúttal a mindenkor hathatós eszköz a felmerülő kételyekkel szemben, vagy a félelem belopódzása ellen.

A tekintélybe vetett bizalma, amely gyermeki egyszerűséggel párosult, oly fokra emelkedett, hogy, miként a kézirat feljegyzései bizonyítják, csodákat művelt.

„Kis nővérünk napok óta ágyban fekvő beteg volt. Újoncmesternője, Blanc Mária Alexia tisztelendő nővérünk meglátogatta őt, és a következő bátorító szavakat intézte hozzá: *„Holnapra meggyógyul.”* Mária Márta nővér ezt szószerint vette... Jézus Szíve pedig örömmel látta ezt a nagy hitet. Még abban a pillanatban megadta neki a tökéletes gyógyulást, így szólva: *„Gyógyulásod bizonyítására kívánom, hogy esti étkezésedet úgy fogyaszd el, mintha a nővérekkel az étteremben volnál.”* A főnöknő írja: *„Valóban szükségünk volt bizalomra és a hit szellemére, hogy betegünknek, aki napok óta csak egy kis vizet ivott, a szerzetesi testületnek készült ételeket felszolgáljuk. Ő mindent megevett, amit hoztak neki.⁶¹ Éjjel igen nyugodtan aludt, másnap szentmisére felkelt, és ismét folytatta rendes szolgálati teendőit.”* (Kézirat)

A főnöknője tekintélyébe helyezett tökéletes bizalma volt a gonosz lélek támadásának egyik főpontja, amelyen kedves nővérünk lelkében zavart igyekezett okozni. Hazug sugallatok által gyakran próbálta megakadályozni, hogy azokhoz forduljon, akik rendelkeztek a kegyelemmel, hogy őt néha oly nehéz útján felvilágosítsák és támogassák. Megtörtént, hogy néhány napon át Mária Márta nővér végtelen ellenszenvet érzett aziránt, hogy főnöknőjéhez közeledjék. Midőn egy este ezt a baját Jézus lába elé rakta, hallotta hangját: *„Nézd, szerelmesem, ezt a lámpát, amely jegyeseimnek világít. Mi lenne akkor, ha azt naponként meggyujtanád, a nélkül hogy az elfogyott olajat pótolnád? Már nem volna képes világítani.”*

Az Úr e hasonlatot megmagyarázva, megértette szolgálójával, hogy az anyai felvilágosításokba helyezett bizalom ugyanolyan, mint a lámpának az olaj: csak ezáltal tud világítani. *„Ha főnöknőtől távol maradsz, tévútra kerülsz, és elveszíted az igazi világosságot.*

A te világosságod a főnöknő, őhöz kell fordulnod.

Hogy az előljárók jók legyenek, ahhoz szükséges, hogy rá tudják venni gyermekeiket arra, hogy énjüknek meghaljanak. Minden igyekezetükkel ezen kell lenniük.” Így oktatta Mária Márta nővért más alkalommal az isteni Mester. Kedves nővérünk pedig egy fényözőntől elárasztott utat látott maga előtt. *„Hogy ezen járhasz, szükséges, hogy előljáróid közreműködésével magadnak és természetnedek meghalj. Azok a lelkek, akik nem tanulékonyak és nem akarják magukat vezetetni, és nem akarnak rendreutasítást eltűrni, ezen az úton nem járhatnak... ezek homályos és sötét ösvényen járnak.”*

Kedves nővérünk határozottan a világosság útján járt. Tudjuk, hogy előljárói, Isten szándékai szerint, gyakran adtak neki alkalmat arra, hogy a természetnek meghaljon. De bármit hallott főnöknője ajkairól: gáncsot, vagy biztatást, parancsot, vagy tilalmat, sohasem látták, hogy felhagyott volna tökéletes alárendeltségével és mély alázatosságával.

Hallgassuk meg főnökei és főnöknői tanúbizonyosságát. Egyhangúlag kijelentik, hogy róhattak reá bármily súlyos munkát, követelhetek tőle bármily súlyos áldozatot, a nélkül hogy a legcsekélyebb ellenkezésre találtak volna nála. Sohasem mondott ellent. Soha egy parancs ellen fel nem szólalt.

⁶¹ Tisztelendő anyánk zárójelben említi: „a nélkül, hogy ivott volna”, amiből kiviláglik Mária Márta nővér önmegtartózkodása: a betegápoló nővér ugyanis elfelejtett neki italt adni.

Szent életű házi lelkészeink, Bouvier és Collonge kanonok urak, akik mind a ketten több mint húsz éven át voltak lelki irányítói, kijelentik róla: „*Nagyon engedelmes volt, és betű szerint követte a neki adott utasításokat.*”

„*Az engedelmesség volt mindene,*” – olvassuk viszont Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk nyilatkozataiban. Láttuk, hogy igazi *hűséggel* engedelmeskedett, akár előljárói parancsoltak neki, akár Isten követelt tőle valamit.

Ugyanígy tanúskodnak Mária Márta nővér későbbi főnöknői is. Felismerték, hogy az „engedelmesség” szava, mindenható erővel bír reá. Csak ez volt képes őt az isteni Mester lábainál végzett hosszú és mély szemlélődéseinek félbeszakítására rábírní. Ha anyánk, vagy bármelyikünk az ő nevében szólt, kedves nővérünk rögtön felállt, hogy a kijelölt helyre menjen.⁶² Nem mondta-e neki az Úr: „*Kegyelmemet az engedelmesség készségéhez fűzöm?*”

A szerzetesi engedelmesség nemcsak az előljárók közvetlen parancsaival, tanácsaival és óhajaival szemben tanúsított alárendeltségre szorítkozik. A nap s az élet folyamán rengeteg előírással találkozunk, amelyek szent alapítóinktól erednek, s amelyeket az Egyház jóváhagyott, amelyeket tehát a szerzetesnőnek meg kell tartania, hogy az Istennek tartozó hűségében megmaradjon.

Szalézi Szent Ferenc megjegyzi: „*Az igazán engedelmes lélek szereti szabályait, tiszteli azokat, mint a lelke Istennel való egyesülésének igazi útját, s ezért sohasem tér el azoktól.*”⁶³

Mária Márta nővér, mint minden igazi szerzetesnő, szerette az engedelmességet, amelyet előljárói személyében Istennek fogadott. Nem kevésbé szerette szabályait és konstitúcióit. A természetfeletti módon kapott világosság fényében felismerte azok fontosságát és szépségét.

Elbeszélésünk folyamán már többször kiviláglott, mennyire gyötörte kedves nővérünket a félelem és a fájdalom, hogy ez áldott szabályokat esetleg nem tartja meg jól.

Főképp egy pont aggasztotta, t. i. hogy a közös összejöveteleken nem jelenhetett meg pontosan, mivel a növendékek mellett teljesített szolgálata rendszerint megakadályozta őt ebben. Tudjuk, hogy a szünidőben e téren kimondhatatlan vigasztalással kárpótolta magát. Egész lényéről leolvasható volt az öröm, hogy most ő is megjelenhet, ajkain a zsoltáros szavaival: „*Mily jó és mily gyönyörűséges a testvéreknek együtt lakniok!*”

Ezeknek a kötelesség által reá rótt kivételeknek leszámításával Mária Márta nővér nagyon pontosan, és amennyire csak tőle tellett, megtartotta szent előírásainkat.

Különösen szívén viselte a hallgatás szabályát. Társnői még most is épüléssel emlegetik, mily szigorúan tartotta azt meg, főképp a nagybőjtben.

A szerzetesi szerénységet és komolyságot illetőleg ismerjük mélységesen összeszedett magatartását: mindenkor lesütötte szemét, ha le nem zárta.

Végtelenül nagyrabecsülte „Lelki Útmutatónkat” és elmondhatjuk, hogy azt egész tökéletességében gyakorolta, mert figyelme minden pillanatban Istenre irányult.

E kis könyv élén álló szavakat sohasem tudta elolvasni, de *átvitte* azokat életébe, és gyakran ismételte, mint lelkének különösen kedves szöveget.⁶⁴

⁶² Egyik jó öreg nővérünk, aki kissé, - de szent módon – féltékeny volt társnője isteni kiváltságára, egy alkalommal, hogy misztikus álmából felébressze őt, segítségül hívta, amint azt a főnöknő szokta rendelni. Mária Márta nővér, szemeit felnyitva szelíden megkérdezte: „*Van erre engedélye?*”

⁶³ Értekezések, XI. fej. (Az engedelmesség erényéről.)

⁶⁴ Egész életük, minden ájtatossági gyakorlatuk arra szolgáljon, hogy őket Istennel egyesítse, hogy imáikkal és jó példájukkal az Anyaszentegyház segítségére legyenek, és felebarátaiknak lelki üdvét előmozdítsák. Ezért semmit se óhajtsanak annyira, mint hogy oly erényesek legyenek, hogy erényük jóillata Istenhez felszállva, a hívők szívét elárassza. (Lelki Útmutató, 1. fej.)

XXIII. fejezet. A szegénység

Uram Jézus, mutasd meg nekem a te
drága szegénységed ösvényeit, mert én
azt oly szenvedélyesen szeretem, hogy
kívülről nyugtot sehol sem találok.
Ó! Istenem, te tudod ezt, mert te öntötted
szívembe ezt a nagy szeretetet!”
(Assisi Szent Ferenc)

Semmi sem fejezhetné ki jobban nővérünk érzelmeit, aki kolostorba lépése előtt Assisi Szent Ferenc harmadrendjének tagja volt, mint a fenti szavak. Az evangéliumi szegénység éppúgy, mint az alázatosság Mária Márta nővérnek valóban kedvenc erénye, mondhatnák lelkének szent szenvedélye volt.

Kétségtelen, hogy a zárdába való belépése nem került nagy anyagi áldozatába: mint egészen egyszerű család gyermekének nem kellett lemondania vagyonról és az azzal járó fényűzésről és kényelemről. Ennélfogva egyes nélkülözések, amelyek a többi, más körülmények között nevelkedett újoncnőknek oly kemények voltak, neki nem okoztak valami nagy nehézséget. Mindazáltal nem kevésbé igaz az is, hogy a zárdában sajátította el a szegénység igazi szellemét, és hogy ezt az erényt hősies módon, egész terjedelmében s a legváltozatosabb formában gyakorolta.

Itt is, mint minden egyéb téren az Üdvözítő példája lebegett előtte első sorban a maga alakításában.

Emlékezzünk vissza azokra a felvilágosításokra, amelyekben szerzetesi életének első éveiben részesült a szegénység fogadalmának kiválóságát és szépségét illetően, az **újszülött Jézus** szemlélése által. „*Nagyobb szegénységben soha egy gyermek sem született*”, szöveg neki a magyarázat. Láttá az isteni Gyermeket pólyába takarva, csupán édesanyja karjai és az állatok lehellete által melengetve... Te mezítelenség, ti az Üdvözítőnek és Szent Anyjának szenvedései, nélkülözései, megaláztatásai, mily beszédesek vagytok az Ő jegyesei számára!

Egy napon Mária Márta nővér a keresztyűi ájtatosságot végezte. A tizedik állomásnál az Üdvözítő megértette vele a kegyelmeket, amelyeket a ruháitól való megfosztás által ama lelkek javára kiérdemelt, akik arra vannak hivatva, hogy őt a szegénységben kövessék. E mellett felszólította őt, ajánlja fel Szent Sebeit „*azokért a jegyeseiért, akiknek szükségük van egynémely dologtól való megváltásra, hogy szegénységi fogadalmuknak gondosabb gyakorlása által Őt magukra tudják öltetni.*”

A Keresztrefeszített Istenfia, tovább oktatta hű tanítványát, e szigorú erényben eléje állítja azt az áldozati kést, amely nemcsak a külső és érzékelhető tárgyakhoz való ragaszkodást vágja el, de irgalom nélkül behatol a lélek legbensőbb mélységéig, hogy azt mindentől elválassza: „*Csak a szerzetesi lelkek képesek megosztani velem egész terjedelmében a kereszten elviselt mindentől való megfosztatásomat, amennyiben a minden, pillanatban felmerülő gondok, bajok és egyéb nehézségek által meg engedik magukat fosztatni mindentől, Isten akaratának megfelelően.*”

A szentség házában lakó Úr Jézustól ugyanezt a leckét, ugyanezt a felhívást kapja: „*Nézd, milyen szegény az, aki itt lakik!... s kövesd e példaképet. A szív csak akkor bír engem teljesen, ha egészen megváltik önmagától és a teremtményektől. Ebben a szegénységben van minden gazdagság. Leányom, a tabernáculumban éppúgy, mint a kereszten mindentől meg vagyok fosztva... Akarom, hogy a szerzetesi lélek is ilyen legyen: el kell veszítenie saját énjét, s magára kell öltetnie Jézus szellemét.*”

Hogy valaki meg tudja indítani szívemet, szegénnyé kell lennie, s nem szabad többel bírnia, mint azzal, ami szükséges. A fölösleg az enyém, azt nekem kell adni.”

Helyesen tételezzük fel, hogy Mária Márta nővérnek sohasem volt fölösleges dolga, és hogy mindenkor csak a feltétlenül szükségesre szorítkozott.

Ő *valóságban* szegény volt *mindenben*. Szegény volt használt ruházatában, amelyen folt folt hátán volt.

Szegény volt táplálkozásában, azt fogyasztva el – engedéllyel, – ami a többieknek nem kellett, vagy pedig a teljesen romlott gyümölcsöket, amelyeket egyedül ő volt képes megenni.

Szegény volt szolgálatában. „Határtalan gondossággal kímélt minden tárgyat. Mint a nevelőintézet éttermi szolgálatával megbízott nővér, jóformán sohasem tört el semmit, habár ebben az alkalmazásban ez gyakran megtörténhetett volna. A legtörékenyebb tárgyak az ő kezében beláthatatlan ideig épségben maradtak, majdnem minden csorba nélkül.” (Kézirat)

Szegény volt az időnek jó felhasználásában, mert ez is egyik követelménye a szerzetesi szegénységnek.

Mária Márta nővér természeténél fogva igen tevékeny volt, s megjegyzésre méltó, hogy a legkitüntetőbb kegyelmek s a legmélyebb összeszedettség sohasem hátráltatták munkáját. Összes társnői vallomása szerint gyorsan végezte teendőit, és senki sem volt, aki annyi munkát vállalt volna magára, mint ő. Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk jegyezte fel: „Nyilvánvaló és bebizonyított tény, hogy naponként két személy munkáját végezte el.”

Kétségkívül Isten adott neki ehhez erőt. De egyszersmind megadta neki a szegénység fogadalmának és erényének megértését is, azzal a meggyőződéssel együtt, hogy idejének a legkisebb részecskéjét sem szabad elvesztegetnie.

„Gyermekem, – mondotta neki Jézus – nem szabad idődet elvesztegetned. Minden percetek az enyém; ha hiábavalóságokkal töltitek el azokat, megloptok engem, s megloppjátok felebarátotokat. – Akarom, hogy nagy alázatossággal kérdezd, mi a teendőd, mint a szegény leány, aki nagyon lekötelve érzi magát, midőn munkát akarnak neki adni. – Akarom, hogy szolgálj felebarátaidat, a növendékeket éppúgy, mint a nővéreket, a nélkül hogy valaha is visszautasítanál valami munkát. Ellenkezőleg tartsd nagy megtiszteltetésnek, ha hajlandók szolgálatodat igénybe venni.”

Ugyancsak a szegénység szellemétől vezérelve igyekezett a kedves laikus nővér a gyümölcsöt és a főzelékféléket oly nagy buzgósággal összeszedni, éberon vigyázva, hogy semmi el ne veszelődjék. A szegénység szellemétől ösztökélve szedett fel minden egyes szöllőszemet, amely a földre hullott a szüret alkalmával... Ennek az időszaknak visszatérével nem is mulasztjuk el sohasem, hogy Mária Márta nővér emlékét felidézzük, aki ezt a munkát oly gondosan végezte. A szegénység szelleme sugallta neki, hogy a levesbe való zöldségfélék közé belekeverje a réten talált vadsósokát... S a legszigorúbb tél idején is módját ejtette, hogy kiássa a hó alól a friss főzelékféléket, amit azután mint valami kincset vitt a szakácsnővérek.

Megértette, hogy a zárda vagyona Isten vagyona; mint ilyent gondozta azt, és fájtnak, ha ezen a téren némi hanyagságot vett észre.

„Mária Márta nővér nem igen figyelmeztetett másokat, – mondja róla egyik társnője, akinek tanúbizonyságát már ismételten idéztük; – ő oly alázatos volt! Csak a szegénység elleni hibákat tette szóvá!”

A fiatal nővérek, akik cselekvésükben még kissé meggondolatlanok voltak, nem értették meg mindig a szegénységnek ezt a fennkölt szellemét... Némelykor fősvénységről vádolták, és hogy csak az anyagiakra gondol.

Megható dolog, amely egyúttal azt is bizonyítja, mily őszinte alázatossággal párosult nála a szegénység szelleme: ezek a szemrehányások sokszor nagy belső kínokat okoztak neki, mert, mint ő mondta, „ez nagyon igaz lehet, hiszen felebarátom mondja.”

Élete vége felé említést tett lelki támaszának is erről a „tövisről”: *„Nővéreink között vannak egyesek, akik azt mondják, hogy én ragaszkodom a káposztához, meg a parajhoz... Ó nem! Csupán az okoz nekem fájdalmat, hogyha látom, hogy valami tönkremegy, mert az a jó Isten tulajdona, Ő adta azt nekünk ... Azután meg szegénységi fogadalmat tettünk! ...”*

Kedves nővérünk néha talán túlmént a helyes mértéken! Ez nem lephet meg bennünket. Ez csak azért van, mert mi kényességünknel fogva könnyen túlzásnak minősítjük az ő buzgóságát, amellyel másokkal is gyakoroltatni akarta az igen szigorú szegénységet! Habár mosolyogva idéztük fel ez emlékeket, – számítva arra, hogy szeretetreméltó nővérünk maga is velünk mosolyog az égből, – mégis nagyon kellemes nekünk újra elolvasni az isteni Mesternek, aki szolgálója szívét oly jól ismerte, a kéziratban feljegyzett e vigasztaló szavait:

„Leányom, igen zsugorinak tartanak, mert oly nagy gonddal kezelsz minden dolgot és szedegeted össze a legapróbb gyümölcsöt is. Én egészen másképp ítélek meg. Tudom, mennyire vált meg szíved a földi dolgoktól!...” Tényleg így is volt.

Igen, kedves nővérünk szegény volt a minden teremtett dologtól való megválása által, belső, feltétlen lemondása által... Ő valóban elszakadt mindentől, lelke szabad volt minden bilincstől, és igen közel volt ahhoz a magasztos fokhoz, amelyen a szegénység a tisztasággal testvéri csókban egyesül, afféleképpen, hogy a teljesen szegény lélek egyedül Istenben keresi gazdagságát.

Idézzük emlékezetünkbe ezt a tiszta, őszinte s különben is jeles feleletét: *„Nekem szabad a szívem... Ő minden... Semmihez sem ragaszkodom, semmihez. Nem kívánok semmit... Az én szívem szabad.”*

XXIV. fejezet. Mária Márta nővér szeretete

I. Isten iránti szeretete

„Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből,
teljes lelkedből és minden erődből:
ez a legelső és legnagyobb parancs.”
(Mt. 22, 37. 38)

Mária Márta nővér „nem ragaszkodott semmihez”. Szíve szabad volt”, mivel Isten szeretete teljesen betöltötte azt. A teremtett dolgoktól megválva, semmi sem akadályozta szárnyalását.

A keresztfeszített Jézus felhívásai, bensőséges szentáldozásai, a Szentlélek tüzes érintései felgyújtották lelkét, s lobogásban tartották szeretetét. Ezenkívül élete a kegyelmek csodálatos sorozata volt. Bár érdemén kívül részesült azokban, annyi mégis tény, hogy lelke bámulatos készséggel válaszolt az Isten kopogtatásaira. A segítő kegyelmekkel való közreműködése új kegyelmeket szerzett számára, olyannyira, hogy Isten iránt való szeretete minden nappal növekedett, még pedig mindenféle alakjában, nevezetesen: a gyermek gyengéd és bízó szeretete, a szűz tiszta és szemérmes szeretete, a jegyes kizárólagos szeretete és a Kálvária szerelmesének izzó, erős szeretete...

Életének leggazdagabb időszakában ott találjuk kedves nővérünk lelkén az „isteni ostromok” nyomát, amelyek bizonyos értelemben testét-lelkét egyaránt felperzselik. „*Akarom, hogy Szívem felgyulassza a tiedet. Nekem erre szükségem van, és neked is szükséged van reá, mert általam akarom magamat teremtményeimmel közölni.*” Úgy látszik, ettől fogva élete utolsó napjáig ez a belső tűz főképp szünetnélküli imádságban tör utat magának, amely a szeretet tömjénfüstjeként száll az ég felé, – imádságban, amely elárulja Mária Márta nővér lelkének egész tartalmát, s enyhíti szívének hő vágyát: szeretni és mások hidegségét jóvátenni, s amely egyszersmind számos lelket hódít meg Istennek. Mindazáltal az alázatos apáca megmarad a maga semmiségének tudatában, mert a szeretet annyira felemészti őt, hogy még az Üdvözítőnek lelkében végzett kimondhatatlan kegyelmi működéseit sem veszi észre, azt a nagy átalakulást sem, amely bizonyos tekintetben azonossá tette őt isteni jegyesével.

Lelki támasza egy alkalommal megkérdezte őt: „Mária Márta nővér, nem meríti Önt ki, hogy éhgyomorral térdel egész délelőtt?” – „*Az ilyesmit az ember nem veszi tudomásul, és nem gondol reá.*” – „Bizonyára nagyon fáradt utána?” – „*Ó! nem, hanem ilyenkor már nem igen tudja az ember, hol is van.*” – „Ilyen hosszú idő alatt bizonyára sok mindent mond a kis Jézusnak?” – „*Ó! nem, ... csak szeretjük egymást!*”

„*Szeretjük egymást!*” Íme, a jegyesek mindent megmondó szava!... így fejezi ki az egyszerű falusi leány a maga naiv módján Jézusnak egyetlen óhaját, egyetlen dicsvágyát, egyetlen diadalát!... „*Szeretjük egymást!*” Mindaz, amit az Úr Mária Márta nővértől kíván: munka, imádság, szenvedés, apostolkodás; minden, amit ad neki: megpróbáltatás, vagy kegyelem... mindez csak a szeretetnek kivirágzása, és mindennek csak egy a célja: táplálni, megmutatni és kipróbálni a kölcsönös szeretetet... „*Szeretjük egymást!..*”

Ez a kölcsönös szeretet az Üdvözítő és választott jegyese között, mondhatjuk, e könyv minden lapjából kiviláglik, a Mester oktatásaiból éppúgy, mint tanítványa cselekvésmódjából. Jézus szavai közül különösen meghatók az isteni szeretetről adott oktatásai. De hát nem Ő-e ebben a legkiválóbb mester?!

A vizitációs kolostor templomának belseje

„Szeretni, ez a menny lakóinak élete, amelyet szántam nektek is, – mondotta kiváltságos gyermekének. – De ezt az életet kell már most is élnetek, amennyire tőletek telik.”

„Ezt kell **élnetek.**” Ezzel az Úr megérteti, hogy jegyeseinek kevésbé van szükségük elméleti tudásra, mint azoknak a személyeknek, akik mások oktatására és irányítására vannak hivatva. Számukra lényeges a szeretetnek *gyakorlati tudása*, az Istennel való egyesülés és a jó cselekedetek által. „Az egyetlen szükség: Isten bírása.”

„Ha engem meg akarsz ismerni, megtanítalak erre, – mondotta neki Jézus. – Kövess engem mindenhová; egyedül én vagyok képes téged oktatni.”

Szentséges Szívének sebéit feltárva, a jó Mester hozzáfűzte: „Jöjj, gyermekem, temetkezzél el ide! Ha valaki szívét Istennek átadja, oly felvilágosításokban és kegyelmekben részesül a szeretetet illetőleg, amilyeneket egyetlen könyv sem nyújthat neki.

Megtanítalak az én szeretetemre, mert te ehhez nem értesz. A szeretet tudományát az a lélek kapja meg, amely a kereszt isteni áldozatát szemléli, és a szívével beszél az Ő Szívéhez.

Leányom, – szolt még az Üdvözítő – ha meg akarod találni Azt, akit keresel, be kell hatolnod a szíved mélyére. Ott megtalálsz engem, és én megtalállak téged. Szeretetem titka világos lesz az előtt a lélek előtt, amely velem egyesül, és a szíve mélyén társalog velem.”

És mi ez a titok? A Jegyes ezt csak azzal a lélekkel közli, akinek számára azt fenntartja. *„Leányom, nekem számtalan kegyelem van. De viszont én vagyok az egyetlen választottja mindegyiknek. A szeretetnek van egy titka, amely megmarad kizárólagosan a két jegyes között az egész örökkévalóságon át.”*

Mária Márta nővér egy napon magának az isteni Jegyesnek ösztönzésére azt kérte, hogy a szerzetesi testület összes nővérei értsenek a Vele való bizalmas érintkezéshez. *„Ah! – válaszolt Jézus forró szeretetet kifejező szavakkal – mily örömet szerez ez nekem! Mert ez megillet engem!... Azok, akiknek a szíve érterem dobog, gyönyörűséget szereznek nekem. Ebben a „szív a szívhez” való beszédben kárpótlást találok az emberek hálátlanságáért...”*

Habár a tiszta szeretet bátor és bizalmas, mindazáltal itt e földön a szemérmes félelem törvényeinek hódol: A föld pora oly könnyen elhomályosíthatja a legszebb kristályt is! Az isteni Mester felbátorítja jegyesét.

Jézus egyszer megmutatta Mária Márta nővérnek azt a helyet, amelyet az égben neki szánt. Ő rögtön megalázkodik bensejében, és bizonyos aggodalommal kérdi: *„Jó Mester, nincs bennem semmi, ami megakadályozza, hogy oda jussak?”* – *„Van elég, – felelte szelíden az Úr – de a szeretet mindent eltöröl.”*

Hányszor ismételte Jézus e vigasztaló szavakat, amelyek oly szépen kifejezik a tökéletes bánat hatását a lélekben: *„A szeretet mindent eltöröl!”*

Egy alkalommal kedves nővérünk hön vágyódott az Üdvözítővel egyesülni, miértis könyörgött neki, vegye fel őt Paradicsomába. Jézus látszólag nem ügyelt reá... Kedves nővérünk erre felkiált: *„Ah! Jézusom, itt mindig ki vagyunk téve annak a veszélynek, hogy megbántunk téged.”* – *„Leányom, – válaszolta Jézus – a szeretet mindent eltöröl.”*

S mikor kitartóan kérte jó Mesterét, adja meg neki legalább a kegyelmet, hogy Őt többé meg ne bántsa, az Úr így felelt: *„Ha szeretettel közelítek hozzám, én nem tekintek többé hibáokra. Csak szereteteket nézem... A szeretet mindent eltüntet.”*

Ismét máskor Mária Márta nővér, megemlékezve egyes hűtlenségeiről, nem mert az Úr asztalához járulni. Az Úr hasonló szavakkal nyugtatta meg őt: *A szeretet mindentől megtisztít.”* – *„Jó Mester, csak ma leszek megtisztítva?”* – *„Nem, leányom, a lélek megtisztul mindannyiszor, valahányszor erős szeretettel szeret. Ehhez azonban szükséges az igazi, tiszta, mindentől megvált szeretet.*

A jegyes, aki szeret, szabadon cselekedhetik. Gondom lesz reá, hogy megtisztítsam lelkét oly mértékben, amilyenben ő irántam való szeretetből dolgozik.

Az én egyesülésem veled a te egyetlen javad: ez visz téged előbbre, és előmeneteledet senki meg nem akadályozhatja.

Olyannak kell lenned, mint a tövisnek az ágon, amelyhez odanőtt.”

Tudjuk, hogy a kedves laikus nővér mekkora elő haladást tett e boldog egyesülésben.

Mária Márta nővér a keresztutat járta. Az ötödik és hatodik állomáshoz érve, látja, amint véres, szétmarcangolt karok helyezkednek a saját kitért karjai mellé. S Jézus így szolt hozzá: *„Látod, leányom, hogyan lesznek az én karjaim a te karjaid.”*

Ilyképpen érzékelhetően magyarázta meg neki azt az egyesülést, amelyre őt már annyiféle módon felszólította:

„Nekem csak a szívedre van szükségem” – ismételte az Úr. S megmutatva neki feltárt Szívét, így folytatta: *„Neked viszont csak az enyémre van szükséged.*

Pihenj meg a szívemen: a jegyes helye Jegyese szívében van! Te itt vagy az időben és az egész örökkévalóságon át.”

Ha az egyesítő szeretet egy lelket ennyire eltölt, eltűnik abból minden csüggettség. S ez volt – amint azt mindjobban megértjük – Mária Márta nővér hősie nagylelkűségének a titka. Mindama jóság, gyengédség s kimondhatatlan leereszkedés ellenére, amelyet az isteni Mester vele szemben való viselkedésében tanúsított, végtelen fájdalmas állapotokon tetszett neki őt átvezetni. Követelményei némelykor oly magas fokra hágtak, hogy zavarba hoztak bennünket. S e követelmények, amelyeket először a huszonöt éves fiatal szerzetesnővel szemben támaszt, nagyobb vagy kisebb erővel egész életén végigkísérik nővérünket. Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk 1887-ben még a következőket jegyzi fel: „Az Úr állandóan így szól hű jegyeséhez: *„Leányom, járd meg velem együtt a Kálváriát.”* Azt akarja, hogy állandó nagy szenvedései dacára, folyton feljebb hatoljon, a nélkül, hogy pihenőt kérne.” Egyszer erőlesen kijelentette neki: *„Akarom, hogy össze nem roskadó áldozat légy!”*

Akarja, hogy megálljon, támogatva a kegyelem ereje által, amelyet az isteni szeretet nyújt.

II. Felebaráti szeretete

...A második pedig hasonló ehhez:
Szeresd felebarátodat, mint tennenmagadat.”
(Mt. 22, 39)

Genf szent püspöke így ír: „Ha az Isten szeretete a szívbe behatol, az erények egész sorozatát hozza magával.”

Mindenek között a felebaráti szeretet bizonyítja leginkább a teremtménynek Isten iránti szeretetét. *„Arról ismeri meg majd mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”*

Mária Márta nővér mindenekfelett szerette Istent. Ez a szeretet a teremtményekre is kiáradt, a testvéri szeretet és a tökéletes odaadás alakjában. Elmondhatjuk, hogy Jézus vezetése mellett és a vele való egyesülésben felebarátainak szentelte idejét, szívét, életét.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy erényessége némelykor e téren is el volt leplezve, az alázatosság javára.

Kedves nővérünk nem rendelkezett azokkal az előnyökkel, amelyek természetesen rokonszenvet keltenek, s amelyek az emberek szemében a legcsekélyebb szolgálatnak, előzékenységnek, szeretetreméltóságnak kétszeres értéket kölcsönöznek. Isten nem adta meg neki az arc báját, a tekintet és a hang kellemességét, sem a mozdulatok kecsességét, vagy a fellépés finomságát. A vele való érintkezés ilymódon kellemben vesztett, s szeretete, amelyet külső magatartása nem árult el kellően, nem mindig részesült igazi értékét megillető megbecsülésben.

Másrészt számos munkája időről-időre magával hozta, hogy egyik-másik egyébként is meglehetősen elfoglalt társnője segítségét kérje. S úgy vélték, hogy ebben a pontban néha vétett a megfontoltság és a tapintatosság ellen. Ezért szemrehányásokat is tettek neki, amikre ő azután mindenkinek a maga sajátos válaszát adta.

„De Mária Márta nővér, – kérdezte egyik társnője – miért is kér állandóan segítséget hol ettől, hol amattól? Nem érti meg, hogy ez untató, mikor az ember úgyis túl van terhelve munkával?” – *„Nővérem, a fiatalokat áldozatkésztségre kell szoktatni... Látja, ez a szeretet! Ennél nagyobb pedig nincsen.”*

A kérdező erre nem szólt semmit; ő más okra gondolt: úgy vélte, hogy Mária Márta nővér az önmegtartózkodás és az alázatosság szellemében cselekszik így, hogy a szemrehányásból, amelyben ezáltal esetleg részesül, hasznot meríthessen. Mi is szívesen hisszük, hogy e kedves nővérünk nem tévedett. Úgy látszik, az Úr kedvét találta jegyesének megaláztatásában, és ezért szükség nélkül is segítséget kért vele. Kedves nővérünk ezt egy alkalommal akarata

ellenére is elárulta. Egyszer a gyümölcsraktárba ment, hogy megkérje egyik társnőjét, segítsen neki egy szeneskannát az étterembe vinni. A nővér, aki igen meg volt terhelve munkával, nem tudta ezt szó nélkül megállni: „Ó! szegény Nővérem, a helyett, hogy egészen idáig eljött, nem vihette volna be már Maga?” – „*Ez igaz, nővérem, de Ő ezt így kívánja.*”

A munkával elfoglalt nővérek nem minden türelmetlenség nélkül kérdezték: „Elvégre is, hogyan tudja mindig, hogy mi hol tartózkodunk?” – „*Jó angyalom vezetett*”, – szolt az egyszerű válasz.

A szolgálatra felkért nővért mindenkor csak igen rövid időre foglalta le, és nem élt vissza szívességével... Két-három perc múlva elküldte a nővért, megnyugtatva őt, hogy most már egyedül is készen lesz munkájával.

Siessünk a fentiekhez hozzátenni, hogy ő maga is szívesen tett másoknak szolgálatokat. Az Úr egészen különösen meghagyta neki a szeretet ilyenét való gyakorlását: „*Sohase tekintsük magunkat... sohase tagadjunk meg egyetlen szolgálatot sem.*”

Ez annyira ismert dolog volt, hogy az egyik konyhanővérünk furfangos észjárásával egy mindig beváló eszközt talált ki, hogy a segítőnővéreket, akiket Mária Márta nővér másutt akart igénybe venni, maga mellett megtartsa. Ha kedves nővérünket látta jönni, hamar odaszólt valamelyik jelölt vagy újoncnőnek: „*Kicsikém, jöjjön gyorsan segíteni nekem, igen visszamaradtam a munkámmal.*” – Mária Márta nővérnek: meg ezt vetette ellen: „*Ó! nővérem, ha tudná, mennyire sietős a dolgunk, Kedvességed bizonyára segítene nekünk egy pár percig.*” Kedves nővérünk rögtön szó nélkül leült, tisztította a zöldséget, fejtette a babot, a saját munkája pedig szóba sem került. Ez az ügyes fogás mindig teljes sikerrel járt. Mindig teljes sikerrel; mert Mária Márta nővér jó szíve és Isten iránti szeretete nem engedte, hogy egyetlenegy szolgálatot is megtagadjon felebarátjának.

Ha megszokott munkája némi fellélegzést engedett neki, már tudjuk, milyen készséggel állott mások rendelkezésére. Az intézeti szünidő alatt az egyik kissé gyengélkedő nővér, aki a pincében volt alkalmazva, meghatottsággal látta, hogy a szeretetreméltó laikus nővér mindennap egy negyed órával az ebéd ideje előtt már vár reá, hogy segítsen neki az üvegeket a szerzetesnők éttermébe vinni.

Ez az előzékenység csak egyik megnyilvánulása volt annak a szeretetnek, amelyet Jézus Szívéből merített, és amely ennek következtében mélységesen természetfeletti volt.

„*Én vagyok a szeretet, és én működöm azokban, akik a szeretetet gyakorolják. Akik az enyéim, azoknak nagy szeretettel kell bírniok felebarátjuk iránt... E szeretet legyen határtalan, de természetfeletti és érdeknélküli.*”

Természetfeletti! Mária Márta nővér nem ismert személyválogatást. Összes nővéreit egyformán szerette, és jó Mestere ajánlatára „mindannyit szívében hordta”.

Már megemlítettük, mennyire érdeklődött mindegyikünk iránt, mennyit imádkozott mindegyikünkért. Erre folytonos ösztönzést érzett: „*A felebarátot nagyon kell szeretni, – így szólt hozzá az égi hang – és meg kell érte tenni azt is, amit nem volna bátorságod saját magadért megtenni. Felebarátodnak meg kell éreznie benned a jó szívet, az Isten szívét!*”

Mily türelemmel viseltetett felebarátaival szemben! Mennyi igazi jóságot tanúsított minden gyengeség iránt, mennyi részvétet mindenki bajával, mindenki szenvedésével szemben!... És mily könnyen felejtette el a sértéseket!

„Nem emlékszem, – tanúskodik egyik társnője – hogy Mária Márta nővér csak egyszer is sértő szóval illetett volna engem vagy nővéreinket. Én gyakran megtagadtam neki kisebb szolgálatokat. Ő azonban másodszor is felkeresett, s ugyanazzal az egyszerűséggel kért újból.” – Ez alázatos szeretetének egyik jellemző vonása.

Kedves nővérünk sohasem magyarázta rosszra felebarátainak vele szemben elkövetett gyaloglóságait. Ha áttekintjük a kéziratokat, soha egyetlen célzást sem találunk arra a sok apró

kellemtelenségre, amely őt érte. Nézeteltéréseknél mindig ő vádolta magát elsőnek, ha nem is volt vétkes.

Jézus egyszer megmutatta Mária Márta nővérnek tövissel koronázott fejét ezekkel a szavakkal: *„Szentjeim között vannak, akik hozzájárultak e sebek okozásához, és én mégis szeretem és barátaimként kezelem őket...”*

Leányom, felebarátaitokkal szemben viseltesetek az én példám szerint nagy jósággal, felejtsetek el nekik minden sértést, s ne gondoljatok másra, csak megbocsátásra és újabb jótéteményekre. Ez a gyermeklelkek erénye, melyben én kedvemet találom.”

Egyik társnője beszéli: „Midőn e szent életű nővérrel szemben alázatosság és türelem dolgában hibáztam, s bocsánatot kértem tőle, éreztem, hogy a szíve mélyéből megbocsátott nekem.”

Ami saját hibáit illeti, láttuk,⁶⁵ mily őszinteséggel tudta jóvátenni azokat, s ezáltal milyen kedves és békés harmóniában élt társnőivel.

Mindez–az önmegtagadás és az alázatosság szelleme mellett – mélységes felebaráti szeretetről tanúskodik. Mondottuk, hogy szeretete igen természetfölötti volt. De szíve már természeténél fogva is a jóra ösztönözte. Nem nehéz elhinnünk, hogy Mária Márta nővér érdes külseje mellett is szenvedett a maga nyersesége miatt. Örömet talált volna abban, – ő, aki oly mélyen szeretett, – ha szeretetreméltóbb lett volna, s így jobban szeretették volna. Jegyesének „féltekeny szeretete” azonban ezt nem engedte meg. Egyszer a szentáldozás alkalmával így szólt hozzá: *„Jöjj, leányom, neked akarom adni szívem két erényét: a szelidséget és az alázatosságot. Ezekkel fogod kárpótolni imádandó szívemet. Ennek ellenére mégis megengedem, hogy időnként felebarátaiddal szemben bizonyos hibákba essél, hogy ily módon rejtekben tartsalak.”*

Más alkalommal Jézus ugyancsak ezt az ígéretet tette, ugyanazzal a fenntartással: *„Neked adom szelíd és alázatos szívem erényeit, de azokat magamra irányítom... Ami téged illet, leányom, meghagyom látszólagos hibáidat, hogy rejtekben és alázatosságban maradhass!”*

E szavak bátorítók minden lélek számára. Nem ismerjük-e az Úr szándékát, ami e kiváltságos lelket illeti, akivel foglalkozunk? Meg akarta őt óvni a kevélység minden támadásától, de egyszersmind meg akarta nyugtatni lelki vezetőit is: *„Mindez azt bizonyítja elöljáróidnak, hogy ami benned végbemegy, istentől jön, mert te magadtól, bizony, rossz és tökéletlen vagy.”* Az Úr hozzátehetné volna: és tudatlan... Megértjük, hogy Jézus „kis ibolyáját” biztonságba helyezte az alázatosság és a megvetettség árnyékában, és hogy „liliomát” tövisekkel vette körül, hogy a teremtmények túlságosan közel ne férhessenek hozzá.

⁶⁵ Lásd az alázatosságról szóló fejezetet.

XXV. fejezet. Az apostoli buzgóság

Ez az atyafiaknak és Izrael népének szeretője,
ez az, aki sokat imádkozik a népért
és az egész szent városért.”
(2 Mak. 15, 14)

Van egy dolog, ami Mária Márta nővér bizalmasait különösen meglepte, s ami bizonyára az olvasó figyelmét sem kerülte el, s ez – a mellett a természetfölötti jelleg mellett, amellyel e csodálatos élet minden lapja tele van hintve, – az az apostoli szellem, amely őt éltette és fenntartotta.

Mária Márta nővér jámborságában semmi szűkkeblőséget sem találunk. Imáiban nem volt önző. Ő Jézus Krisztus misztikus teste tagjának érezte magát, és attól soha el nem szakadt.

Az ő apostolkodása nem pusztán arra szorítkozott, hogy azonosította magát szerzetesi testülete és rendje minden ügyével: ő egynek érezte magát az egész Egyházzal.

Az Úr egy mindeneket felölelő ima-missziót bízva reá, kiváló felvilágosításokat adott alázatos jegyesének, amelyeket ő éppoly egyszerű, mint magasztos módon vitt át a gyakorlati életbe: *feláldozza* magát, Mesterével egyesülve; imádkozik, Mesterével egyesülve, összes közbenjáró imáit az Üdvözítő érdemeinek gyakori felajánlásában összpontosítva.

Ezt a Szent Sebekről szóló fejezetekben már láttuk. Hátra van még, hogy közelebbről figyeljük meg őt ebben az áldozatos és imádságos munkában, amelynek semmi sem marad idegen.

I. A szentséges Atya és az Egyház – A püspökök és a papok

Napi felajánlása⁶⁶ révén Mária Márta nővér egész élete *Isten nagy ügyének* volt szentelve: az Egyház, a lelkipásztorok és a hívek ügyének.

Az Üdvözítő gyakran ismétli meg szolgálója előtt ígéretét az Egyház diadaláról, a Szent Sebek hatalma által és a Szeplőtelen Szűz közbenjárására:

„Leányom, jól kell teljesítened feladatodat, amely abban áll, hogy szentséges sebeimet Atyámnak felajánlod, mert ebből kell erednie az Egyház diadalának, amely Szeplőtelen Anyám kezén keresztül jön.”

Az isteni Mester azonban kezdettől fogva elejét veszi minden hiú képzelődésnek és minden kétértelműségnek. Nincs itt szó anyagi, látható, általános diadalról, amelyről egyes lelkek álmadoznak!... Péter hajója alatt a hullámok soha sem fognak teljesen lecsendesedni, sőt némelykor az ember meg is remeghetne háborgásuk dühétől... Küzdelem, folytonos küzdelem, ez az Egyház életének egyik törvénye. *„Az emberek nem értik meg, mit kérnek, amikor az Egyház diadaláért esedeznek, – mondotta Jézus. – Egyháznak sohasem lesz látható diadala.”*⁶⁷

Mindazáltal, a küzdelmek és aggodalmak dacára, a mi Urunk Jézus Krisztus műve, a világ üdvözítése, az Egyházban és az Egyház által tovább folytatódik. Jézus Krisztusnak e munkája annál jobban teljesül, mennél több imádság esdi le az Ég segítségét, mert hiszen az imának az Isten terveiben is megvan a maga helye.

⁶⁶ Lásd a 46. oldalon.

⁶⁷ Sem végleges a világ vége előtt.

Érthető, hogy az Ég főképp akkor nyílik meg, ha a megváltó Szent Sebek nevében könyörgünk segítségért. Jézus gyakran hivatkozik erre: *„Szünet nélkül meríts e forrásokból az Egyház diadalának előmozdításáért.”*

Egy különösen válságos időben Mária Márta nővér esedezve kérte az Üdvözítőt, hogy részesítse Szent Sebeinek oltalmában az Egyház legfőbb pásttorát. Az Üdvözítő kegyesen fogadta ezt az imát. Megmutatta nővérünknek, mily bőségesen árad a kegyelem a Szentatyára, IX. Piusra, és hogy a szerzetesi testület által végzett imádságok ehhez nagyban hozzájárultak. *„Sebeimből számára különös kegyelem árad.”*

Más alkalommal, midőn az Egyházért és ellenségeinek megtéréséért imádkozott, Jézus így szólt: *„Menynyire kedves nekem ez az ima!... Mindazok, akik valóban az anyéimek, kéri az Egyház ellenségeinek megtérését.”*

A Boldogságos Szűz szintén ily értelemben beszélt, ajánlva gyermekének, hogy a pápaság nagy ügyéért és a római pápáért imádkozzék.

1867. október 6-án (a Rózsafüzér Királynőjének ünnepén) így szólt hozzá e jó Anya: *„Eljöttem, hogy megtanítsalak egy fohászra, és nagy örömet szerzel nekem, amikor azt az Anyaszentegyház szükségleteiért elmondod: Rózsafüzér Királynője, oltalmazd Szentséges Atyánkat!... Rózsafüzér Királynője, térítsd meg az Egyház és a Szentatya ellenségeit!”*

A mennyország Királynője e hó minden napján meglátogatta boldog nővérünket, megmutatva neki, mennyi kegyelem száll a földre Jézus Szent Sebei és az Ő anyai közbenjárása által.

1867 óta IX. Pius halála alkalmával, de főképp a vatikáni zsinat alatt csodálkozással látjuk, mennyire egybekapcsolódik Mária Márta nővér élete az Anyaszentegyház életével. Alázatos laikus nővérünk úgyszólván bizonyos távolságból követte azokat a nagy eseményeket, amelyeknek visszahatásait Róma akkor nyögte. Osztozott a Szentatya aggodalmaiban. Az Úr parancsára megsokszorozta vezekléseit és imádságait. Isteni Mesterétől megtudta, hogy *„Őszentsége megmarad székében, de nagy szorongatás között”*.

1869. április 26-án, midőn a szerzetesi testület, miként azt naponta szokta tenni, a Szent Sebek fohászait végezte az Egyház szükségleteiért, a keresztrefeszített Úr Jézus megjelent jegyesének. Isteni vére bőségesen patakzott Szent Sebeiből. *„Íme, földi helytartómért, IX. Piusért”,* – mondotta. S miközben a szentséges vér tovább folyt, az Úr folytatta: *„Íme, szolgálómért!... valamennyiért, még azokért is, akik nem kérnek tőlem világosságot.*

A sátán a legvadabb támadásokat intézi Egyházam ellen, hogy megpróbálja megsemmisíteni azt.

Több világitó szövétnek elveszíti fényét, és többen azok közül, akik oszlopoknak látszottak, el fognak esni.”

1869. december elején az Úr ismét így szól: *„Leányom, imádkozni kell a zsinatért!... A buzgóságot meg kell kettőztetni, mert ott világosságra van szükség”*

Ez időben a vezeklő öv, amelyet kedves nővérünk éjjel-nappal hordott, oly fájdalmat okozott neki, hogy végső megfeszítésébe került annak elviselése. Jézus megengedte a szenvedések növekedését, mert a pillanat szükségletei még hősiesebb áldozatokat kívántak.

1870 március havában az isteni Mester kijelentette: *„A zsinat atyái nem tudják, mikor fog befejeződni az...senki sem tudhatja azt előre...”*

Mária Márta nővér a pápa személyétől nem választotta el a püspököket, a pápa munkatársait s Jézus Krisztusban testvéreit. S a püspökök közül saját egyházmegyéjének püspöke volt gyermeki gondoskodásának egészen különös tárgya. Kötelességének érezte, hogy érte többet tegyen, mint bárkiért. Az Úr tette ezt egyik kötelességévé.

Érdekes volna őt ebben a viszonylatban figyelemmel kísérni. De legyen szabad csak egész egyszerűen egy valóságos szerzetesi parancsot közölni, amelyet az Úr Jézus, a Legfőbb

Pásztor, egy nagy tiszteletben álló püspökünkre vonatkozólag adott. *„Akarom, – mondotta – hogy e lélek tündököljön, mint a csillag az égen. Nem veszem el őt a világból mindaddig, amíg imáitok és szenvedéseitek és főképp a Szent Sebekhez intézett fohászaitok által e ragyogó szépséget számára meg nem szereztétek.”*

Néhány nap múlva a Szűzanya hozzátette: *„Mivel ő érsek, e lélek tökéletességének teljesnek kell lennie. Mivel pedig a „ti” érsektek, a szerzetesi testületnek kell őt felékesítenie. Imára, szent áldozásra és szenvedésre van szükség. Pálmákkal kell őt elborítanotok, amelyeket neki a mennyországba magával kell hoznia.”*

A püspökkel való lelki egységük révén az egész világi és szerzetes papság élvezte annak az apostolságnak áldásait, amelyet Jézus, az örök Főpap, jegyesétől megkívánt. Hogy ezt az önfeláldozó lelkületet benne folyton ébren tartsa, az Úr élénken megvilágította előtte a pap teendőinek magasztosságát, szolgálatának nagyságát, a veszélyeket és a nehézségeket, amelyek reá várnak, a magasabb tökéletesség és ennél fogva a hathatósabb segítség szükségességét:

„A papok és a szerzetesek Istentől nagy kitüntetést kaptak hivatásuk által. Azt Isten dicsőségére kell fordítaniok, önmagukat megszentelve, és mások megszentelésében segédkezve.

Az, aki másokat oktat, de ő maga nem cselekszik a szerint, amit tanít, jóval bűnösebb a többiekénél, és a tisztító tűzben is sokkal többet szenved.”

Ellenkezőleg a jutalom is hasonlíthatatlanul nagyobb. 1869 halottak napjának előestéjén Mária Márta nővér lelki szemei előtt egy csodálatos jelenet játszódott le: látta az égbe szálló lelkeket... Szemlélhette, de meg nem közelíthette őket. Kettő különvált a hosszú menettől, és őhöz jött. Ez két papi lélek volt! Szépségük minden emberi képzeletet felülmúlt... Így szóltak hozzá: *„Megtaláltuk az igazi boldogságot, az igazi dicsőséget, az igazi gazdagságot!”*

A mennyei Lelkivezér megértette tanítványával annak az isteni hatalomnak a nagyságát, amely az apostolok utódainak adatik, amelynek következtében az Ő nevében és drágalátos vérének erejénél fogva a bűnöket megbocsátják. Kedves nővérünk látta, hogy a feloldozás pillanatában a szentséges vér reá hull. Egy ilyen alkalommal az Üdvözítő így szólt: *„Virágágyaimat öntözöm.”*

Egy igen boldogító látomásában megjelent neki a Boldogságos Szűz, mint a felszentelt lelkek hatalmas védője és különös oltalmazója.

Mária Márta nővér lélekben elragadtatott egy vakítóan fehér és ragyogó helyre, s itt a Szeplőtelen így szólt hozzá: *„Leányom, ez a hely az én birodalmam, az én lakóhelyem.”* Mária lábainál egy borzalmas szörnyeteg ágaskodott, amelynek tágra nyitott torka ezerféle hegyes és metsző eszközt lövellt. S egy hang így szólt: *„Ez a papoknak és a szerzeteseknek van szánva.”* A jó laikus nővér először nem értette meg ennek a látomásnak a jelentőségét. Másnap Jézus megmagyarázta neki, hogy e szörnyű eszközök *„a sokféle kísértést jelentik, amellyel a gonosz lélek az Istennek szentelt lelkeket megsebezni, tévútra vezetni és bukásukat előidézni igyekszik.”* E lelkek forduljanak Máriához. Az ő szüzi lába mindenkor széttapossa a kígyó fejét.

Kedves nővérünkre mindez mély benyomást tett. Fölösleges magyarázni, hogy a tiszteletadásban és minden ájtatossági és önmegtagadási gyakorlata jó szándékaiban elsőrangú helyet adott a szerzetesi testület gyóntatóinak és házi lelkészeinek, jelesen Bouvier (1852–1885) és Collonge kanonok (1885–1918) uraknak. Hivatalbeli teendőik, egészségük, örök üdvük: semmi nem volt neki közömbös. S ha hitelt adunk a kéziratoknak, úgy látszik, több isteni üzenetet közölt velük!

II. A lelkek – A bűnösök, a haldoklók

Az Üdvözítő Mária Márta nővért arra tanította, hogy „*az Egyház igazi diadala a lelkekben van.*” Hogy nővérünk ennek az isteni oktatásnak megfeleljen, az Úr azt akarta, hogy olyan nagy legyen a szíve, hogy az egész világ beleférjen, és hogy ebben a szívben az apostolok lángbuzgalma égjen. *i – mondotta neki – jöjj a lelkek meghódítására!... Jöjj, „gyűjts” velem lelkeket! Mindenfelé együtt fogunk menni!...*” Többször úgy tűnt fel neki, mintha Jézus lángoló Szívébe bebocsátást nyerne, s az Úr körülhordozná őt a földkerekség minden táján, hogy Vele együtt lelkeket gyűjtsön.

A kedves misszionáriusnő ebben a munkában töltötte el éjszakáinak egy részét, és boldog volt, ha az ő költségére „az aratás” gazdag volt. Egy alkalommal számot adott erről főnöknőjének: „*Éjszakámat, – mondotta – lélekmentésben töltöttem el, felhasználva azt a hatalmat, amelyet Isten az én jó Mesterem Szent Sebei révén rendelkezésemre bocsátott.*” Ez alkalommal úgy tetszett neki, mintha lelkeket aratna, még pedig olyan bőségesen, amilyen gazdagok szoktak lenni gyümölcszüretei.

Ez az örökös közbenjárás csodálatos apostolságát jelezte, amelyet Jézus főképpen a **bűnösök** és a **tisztítótűzben szenvedők** javára kívánt tőle.

„*A mostani idők nagy nyomorúsága – így szólt Jézus bizalmasan választottjához – az, hogy oly kevés lélek üdvözü!... Szünet nélkül imádkozzatok a bűnösökért.*

Főképp a szerzetes-lelkekre hárul a kötelesség, hogy a bűnösöket imáik, önfeláldozásuk és szabályaik megvalósítása által megtérítsék.”

A chambéryi Vizitáció megfelelt az isteni Mester óhajainak, amennyiben „az irgalmasság olvasójának” ájtatosságát szokásba hozta. Az Üdvözítő nem szüntette be erre vonatkozó gyakori felszólításait. Egyre sürgetőbbben mutatott rá Szent Sebeire, mint a kegyelem forrására a bűnösök számára.

„*Már régóta óhajtom látni, hogy megváltásom gyümölcseit szétosszatok.*

Minden egyes szónál, melyet az irgalmasság olvasója közben kimondotok, véremnek egy cseppjét hullatom valamely bűnös lélekre.

Valahányszor az emberek bűneit szent sebeim által letörlitek, többet tesztek, mint amennyit Veronika tett. Amit ő letörölt arcomról, az könnyű volt, de a bűnök igen nehezek!”

S különösen választott jegyeséhez fordulva, így szólt: „*Akarod, hogy elárasszam véremmel a bűnösöket, akik azzal visszaélnék, és azt lábbal tapossák? Akarod-e azt Atyámnak érettüik felajánlani?”*

Azután látni engedte neki az egész világon szanaszét élő rengeteg bűnöst, s így szólt: „*Azért mutatom ezeket neked, hogy semmi időt el ne veszíts.*”

Egy napon e lelkek úgy tűntek fel előtte, mintha a sárban lennének elmerülve. A Szeplőtelen Szűz anyai és részvevő szemmel nézte őket: „*Ezek jók és értékesek, – szólt alázatos gyermekéhez. – Vidd őket Fiam trónjának zsámolyához.*” S Mária Márta nővér látta, hogy amint az Üdvözítő vére megöntözte őket, hirtelen nagy szépségbe öltöztek.

Az egyik dolog, ami Jézust leginkább szomorítja és haragját leginkább kihívja, a vasárnapi munkaszünet megsértése.

Mária Márta nővér egy szombati napon meglátogatta szerény temetőnket, és minden egyes sírnál elmondott egy Requiemet és a Szent Sebekhez szóló kedvenc fohászait, midőn hirtelen az isteni Mester következő panaszszavait hallotta: „*Leányom, vannak keresztények, akik holnap dolgozni szándékoznak... Mondd meg főnöknődnek, nyújtson nekem ezért engesztelést.*” Másnap, vasárnap, mikor kedves nővérünk a kertbe ment, az Üdvözítő így szólt hozzá: „*Emeld fel szemedet és nézd!*” Ő körülnéz és észreveszi, hogy a földeken, amelyek a zárdát körülveszik, számosan végzik hétköznapi munkájukat: „*Látod, leányom, ez az, ami kikényszeríti az Isten büntetéseit.*”

A panaszokhoz néha fenyegetéseket is fűzött: *„Ha majd az ítélet napján az emberek látni fogják mindazt, amit földi életemben értük tettem; majd ha látják munkáimat, szenvedéseimet, szeretetemet, igen nagy lesz bánatuk, hogy mindezt nem fordították jobban hasznukra!”*

Máskor a világ bűnei által felingerelt isteni Igazságosság megrendítő képét mutatta. Nővérünk kimondhatatlan szenvedés közepette úgy érezte, mintha az isteni Igazságosság s elveszett testvérei bűneinek súlya öreá nehezednék, s megalázkodva így kiáltott fel: *„Istenem, ne nézd a mi nyomorúságunkat, hanem tekintsd irgalmasságodat!”* Újból a Szent Sebek fohászait mondogatta, ami Isten igazságosságát lecsendesíti. *„Ajánld fel azokat nekem gyakran, hogy a bűnösöket megnyerd nekem, mert lelkeket szomjazom.”*

Midőn a léмени plébánia templomban, vagy az egyházmegye egyéb plébániáin húsvéti lelkigyakorlatokat vagy missziókat tartottak, kedves nővérünknek meg kellett kétszereznie imáit és áldozatait; közre kellett működnie a missziós atyák munkájával; az isteni kegyelem számára az utat elő kellett készítenie, a hiányokat pedig kipótolnia. *„Anyám és én tapossuk a sajtót, – szolt Jézus. – Vannak, akik sokat dolgoztak, és még sincs semmijük.”* – *„Vannak lelkek, akik visszanyerték az életet, mások azonban a röghöz tapadnak; rajtad áll, hogy ezeket is megfogd, és életet önts beléjük.*

Leányom, a lelkeket lábaimhoz kell vezetni, mind közelebb hozzám. Olyan leszek közöttük, mint a jó Pásztor, hogy megtérítsem őket.”

Hogy választottja buzgóságát felélessze, az Üdvözítő néha látnia engedte a csodákat, amelyeket a lelkekben véghez visz.

1868. március 27-én a szerzetesi testület különösen a léмени húsvéti lelkigyakorlatok sikeréért imádkozott. *„Leányom, – szolt az isteni Mester – ki akarlak vezetni a klauzurából.”* Az ártatlan gyermeket e szavak eleinte nagyon megfélemlítették. Erre lélemben a plébánia templomba ragadtatva érezte magát. Az Úr eléje állt, kezében egy kelyhet tartva, amely meg volt töltve drágalátos vérevel. *„Leányom, – szolt – akarom, hogy szemtanúja légy a kegyelmeknek, amelyeket szétszani jöttem.”* S Mária Márta nővér látta, amint az Üdvözítő szentséges vérenek egy-egy cseppjét a lelkekre hullatja. Sőt abban a kimondhatatlan vigasztalásban is részesült, hogy láthatta, amint ezt az Úr az ő édesatyja és édesanyja lelkével is megtette, mialatt szentséges ajkai ezeket a szavakat ejtették: *„A kegyelmek, amelyeket ily módon adok, nem vesznek kárba.”*

A haldoklók érdekében kedves nővérünk buzgósága még felülmúlhatatlanabb volt.

Az isteni Mester így szolt: *„Oltárim díszítésével igen nagy örömet szereznek nekem. Ha azonban lelkeket szereznek nekem a Paradicsom számára, vigasztalásom hasonlíthatatlanul nagyobb.*

Szent sebeim érdemeit gyakran fel kell ajánlani azokért, akik az éjszaka, vagy a nap folyamán meghalnak.”

A kéziratokban részleteket is találunk egyes éjszakák lefolyásáról, amelyeket kedves nővérünk azoknak a lelkeknek a társaságában töltött, akiket Jézus, mint olyanokat mutatott be neki, akik közel álltak ahhoz, hogy átköltözzenek az örökkévalóságba. *„Ezek a lelkek mind reád vannak bízva; jó halált kell számukra kieszközölnöd.”*

A lelkek! Mária Márta nővér elvállalta őket, annál nagyobb buzgósággal, mennél inkább dicsőítette Istent azok üdvössége és tökéletessége. Oly jól megértette, hogy ő csak azért van a világon, hogy *„Isten dicsőségét előmozdítsa, és Őt megszerettesse.”* Ebben, valamint minden másban az Úr világosította fel és ösztönözte őt:

„Leányom, én szüntelenül óhajtom, hogy az emberek megváltásom gyümölcseit javukra fordítsák. De akár hűségesek ebben, akár nem, dicsőségemet mégis elő kell mozdítaniok!”

Kedves nővérünk egyszer lelki szemeivel látta, hogy három fényes sugár, amely Jézus Szent Sebeiből tört elő, ragyogja be a Megváltó érdemei által megmentett lelkeket. Mindaz, aki hozzájárult, hogy számukra ezt a jótéteményt kieszközölje, szintén nagy dicsőségben részesült, ami viszont növelte Isten dicsőségét. *„Midőn a lelkeknek segítetek szenvedéseim gyümölcseiből hasznot meríteni, – magyarázta az Üdvözítő – nagyobbítjátok az Isten birodalmát.”* Az alázatos klauzuras misszionáriusnő buzgó szíve erre lelkesen a következő felkiáltással válaszolt, amely teljesen őreá vall: *„Jézusom, lelkeket szomjazom, a Te dicsőségedre!”*

III. A tisztítótűzben szenvedő lelkek

Mária Márta nővér apostoli buzgóságának lángjai nem aludtak el a sír szájánál. A bűnösök és haldoklók nagy szószólója nem kevésbé volt az a tisztítótűzben szenvedő lelkek számára is. Ez utóbbiak különben folyton kérték szenvedéseit és imáit: *„Lásd!... könnyíts rajtuk!... Ajánld fel értünk Jézus Szent Sebeit! ...”* Kedves nővérünk viszont az Úrnak mondogatta: *„Lásd!... Könnyíts rajtuk Szentséges Sebeid által!”*

Könnyíteni rajtuk, ezt Jézus is igen óhajtja. Várja, hogy ezért **imádkozunk**. Fel is szólítja erre Mária Márta nővért. Ezeket a meglepő, jóságos szavakat intézi jegyeséhez: *„Ha egy ilyen szegény teremtmény, mint amilyen te vagy, velem egyesül, mindenre képes. „Mozgásba” hozza a tisztítóhelyet és megtölti a mennyországot.”*

E könyörgő missziójának teljesítésére az Úr helyet is jelölt ki számára: *„Te nem vagy e világból való: a te életednek a mennyország és a tisztítóhely között kell lebegnie... Úgy tekintsd magadat, mint aki a tisztítóhely kapujában áll, hogy onnan a lelkeket kibocsássa... majd meg a mennyország kapujában, hogy fogadd és beengedd oda a lelkeket.”*

Az Úr folytatja felhívásait, és bátorítja kedves nővérünket: *„Én kincseimet az alázatosoknak és a kicsinyeknek adom, hogy azokat visszaadják nekem, a tisztítótűzben szenvedő lelkek kiszabadítása végett.*

A bűnösöket látják az emberek, s azért inkább gondolnak arra, hogy értük imádkozzanak. Mivel azonban a tisztítótűzben szenvedő lelkeket nem látják, a világ gyakran megfélemlézik róluk. Csak kevés lélek van, aki nem kerül a tisztítóhelyre. Akarom, hogy sokat imádkozzatok értük.”

S Jézus azt az imát ajánlja, amely egyenesen szenvedésének érdemeire hivatkozik:

„Leányom, nézd sebeimet. Ajánld fel azokat a tisztítótűzben szenvedő lelkekért. Keserves kinszenvedésem gyötrelmei, íme, e szegény lelkeknek nagy enyhülése; de azok érdemeit alkalmazni kell rájuk.”

Egy éjjel Mária Márta nővér, buzgó imába merülve, a tisztítótűzben szenvedő lelkek enyhüléséért könyörgött. A keresztrefeszített Jézus megjelent lelki szemei előtt, s így szólt: *„Minden egyes seabért egy lelket adok neked.”* S kedves nővérünk rövid időközökben egymásután egy-egy lelket látott Jézus sebeiből az ég felé szállni. Az első és a második szentséges lábainak sebeiből lépett ki, az utolsó pedig jobb kezéből. *„Ez volt a legértékesebb.”*

Szükséges-e ezt megmagyarázni? A szenvedő lelkek között vannak, akik valamely szerzetesnő szívéhez közelebb állanak. Ezek saját nővéreinek lelkei. Mária Márta nővér ezekért különösebben imádkozott és szenvedett, a Boldogságos Szűz pedig kifejezést adott ezzel való megelégedettségének: *„A tisztítótűzben szenvedő nővéreid az én leányaim. Nagy az örömöm, ha hallom, hogy imádkoztok kiszabadulásukért... Fáj nekem, hogy őket ebben a tűzben látom!... Én királynő vagyok, és akarom, hogy e lelkek velem együtt uralkodjanak! Minden hatalmunk dacára, Fiam és én, nem tudjuk őket kiszabadítani: nekik engesztelniük*

kell. – De ti oly könnyen enyhíthettek szenvedésükön, és megnyithatjátok számukra a mennyországot, ha a Szent Sebeket felajánljátok az Atya-Istennek.”

Mária Márta nővér imájával egybekapcsolta nappali és éjszakai önfeláldozásait, a már leírt módon.

Egy este Jézus áldozata, vezeklő eszközeit használva, a padlón feküdt, és szokatlanul sokat szenvedett. Több szegény lélek megjelent neki. – „*Holnapi napod egészen a mienk lesz*”, – mondták.

Ez a nap rettenetes volt: egyike azoknak, amelyeken az Úr, akárcsak a szentéletű Jónánál, megengedte a sátánnak, hogy szolgálóját gyötörje; a Jézus által való teljes elhagyatottság napja.

Este visszatért hozzá az isteni Jegyes nagyobb gyengédséggel, mint valaha, és szentséges Szívét megnyitva, így szólt: „*Íme, a te üdvöd. A kemény megkísértés által, amelyet elszenvedtél, s elhagyatottságod által számos lelket szabadítottál ki a tisztítóútból. Erre voltak szükségesek szenvedéseid.*”

Egy áldozócsüörtök vigíliáján az Úr így szólt hozzá: „*Leányom, ne számíts öröme, mert szenvedéseid árán sok léleknek kell a mennyországba jutnia, hogy élvezhessék diadalomat.*” Kedves nővérünk valóban nagyon szenvedett. De mily boldogságban s minő jutalomban részesült a következő éjszakán! „*Szenvedni engedtelek egyes lelkekért, – mondotta neki Jézus – akiket a tisztítóútból kiszabadítani akartam. Most, hogy ők a mennyországban vannak, örülhetsz, hogy mint az én boldogaimat szemlélheted őket.*”

Egy másik igen értékes eszköz, amelyet kedves nővérünk a szeretet szolgálatában gyümölcsöt tetett, **a saját cselekedeteinek felajánlásában** állott, a Szent Sebekkel kapcsolva egybe azokat. Egy este, midőn vacsorára készült, érezte, hogy szenvedő lelkek veszik körül, akik így szóltak hozzá: „*Mi veled együtt megyünk az étterembe, hogy enni adj nekünk.*” Egyidejűleg belsőleg felvilágosítva, felfogta e kérés értelmét: E lelkek szabadulásuk érdekében könyörögtek az Üdvözítő sebeivel a szándék által egybekapcsolt cselekedetekért. Máskor, mikor ellenállhatatlan vágyat érzett az után, hogy szívébe visszavonuljon, egy láncot vett észre, amely a földet a tisztítóúzzal, azt pedig a mennyországgal kötötte össze. Maga az Üdvözítő pedig így szólt hozzá: „*Akarom, hogy mindnyájatok szíve együtt érezzen a mennyországgal és a tisztítóúzzal.*”

Még hathatósabb eszköz: **a szentmise és a szentáldozás**. Ez alkalommal egyszerűen megemlíjük, hogy az Üdvözítő határozott óhajára a szerzetesi testület szentáldozását minden hétfőn a tisztítóúzzban szenvedő lelkekért és az Egyház javára ajánlotta fel.

Megemlíjük azt is, hogy nővéreink közül igen sokan szokássá tették, hogy a szentmise kettős Ürfelmutatása között a Szent Sebeket felajánlják, amiért a tisztítóúzzban szenvedő lelkek hálás örömeiket nyilvánították: „*Most mindennap hétfő van, most minden nap ünnep számunkra.*”

Említsük meg végül a **búcsúkat**.

Miként Krisztus maga is, az Anyaszentegyház is szereti a szenvedő lelkeket, és ama hatalomnál fogva, amelyet Krisztustól nyert, a búcsúban eszközt kínál nekünk az ő megszabadításukra.

Mária Márta nővér sokkal szeretőbb leánya volt az Egyháznak, és természetfeletti módon sokkal felvilágosultabb lélek, mintsem hogy ez eszközt igénybe ne vette volna.

Állandóan ajkain hordozta a Szent Sebek fohászait, és ki volna képes azokat a búcsúkkal ellátott imákat, a „De profundis”-okat és „Requiem”-eket számon tartani, amelyeket amazokhoz szünet nélkül hozzácsatolt?...

Ha elérkezett a halottak napja, vagy még inkább Portiuncula-búcsú nagy napja, ki volna képes megmondani, hogy az egykori ferences harmadrendi mily mohón merített az Anyaszentegyház gazdag lelki kincseiből?! Augusztus 2-a, amely egyúttal szerzetesi fogadalmának is évfordulója volt, tehát mindenben a szenvedő barátaik szolgálatában való buzgóságának napja volt. Minden idejét, amellyel csak rendelkezhetett, nekik szentelte, és mondják, hogy némelykor százszor is elvégezte templomlátogatásait.

Mária Márta nővér nemcsak azt a megnyugtató tudatot élvezte, hogy Jézus Szíve óhajainak megfelelt, de „feladatának” teljesítésében egyéb felbátorításokban és részesült. Ilyen volt például az, hogy az Üdvözítő, úgy látszik, bizonyos módon megismertette vele a tisztító tűz szenvedéseit, és megengedte neki, hogy szemlélhesse a választottak örömét, midőn a tisztító tűzből kiszabadult lelkek a mennyországba bejutottak. Megértette vele azt is, hogy a mennyországban a háládatlanság teljesen ismeretlen valami.

„Kis Mária Mártám, – szólt egyik e lelkek közül – nézd mindazokat a lelkeket, akiket imáiddal és szenvedéseiddel kiszabadítottál!... Most nem jöhetnek el mindnyájan, hogy neked köszönetet mondjanak, de eljönnek majd fogadásodra, mikor e világot elhagyod.”

Megpróbáltatások. Különös kegyelmek. Az utolsó évek és a halál

XXVI. fejezet. Megpróbáltatások. Ellentmondások. A képzelődéstől való félelem. Elhagyatottság. A gonosz lélek támadása

„Isten megkísértette őket, és magához méltóknak találta. Mint az aranyat a kemencében, megpróbálta őket, és mint az égő áldozatot, úgy fogadja őket.”
(Bölcs. 3, 5. 6)

Világos hogy Mária Márta nővér élete nem folyhatott le elkedvetlenedések nélkül. Ezt könnyű megérteni. A közönséges élet folyamatától eltérő események egész sorozata megdöbbenést keltett.

Öt évig tartó hosszú böjtölése, amelyet különféleképpen magyaráztak, – az előjáróságnak vele szemben fogatosított különböző rendelkezései, amelyek némelykor ellentétbe jutottak az emberi érzéssel, – a két új fohászima szokásbáhozatala, – a titokzatos hallgatás, amelyet mind az előjárók, mind maga az érdekelt a neki juttatott kegyelmeket illetően megőriztek, – az a bizonyos rejtélyesség és érthetlenség, amely kedves nővérünket fátyolként körülvette, – a természetfölötti benyomás, amelyet másokban keltett, s amely bizonyos meglepetéssel párosult, tekintettel állandóan megmaradó tökéletlenségeire... mindez szinte lehetetlenné tette, hogy az ember tiszta fogalmat alkosson róla magának. Egyeseket ez gondolkodóba ejtett, ami azután 1875-ben egy meglehetősen kínos eseményt eredményezett.

Közelgett a kánoni látogatás, az első, amelyet az új érsek készült végezni. Mária Márta nővér figyelmeztette bizalmasait: „*Borzasztó lesz, de utána megfognak vigasztalódn.*”

Valóban néhány nővér, kétségtelenül jó szándékkal, de kevés okossággal Öngyméltóságával több dolgot közölt, amelyeket ők Mária Márta nővérben megmagyarázhatatlannak, érthetetlennek és túrhetetlennek találtak. Isten megengedte, hogy az érsek, a nélkül hogy az előjárókkal tárgyalva, a tényeket kideríteni igyekezett volna, kötelességének vélte, hogy az elégedetlenkedőknek elégtételt adjon, s az egész egybegyűlt ház előtt nyilvánosan és meglehetősen nyers formában adott kifejezést a maga nézetének.

A próba kemény volt. Kedves anyáink mindazáltal alázattal meghajoltak a kapott parancsok előtt, és szótlanul kiürítették a keserű poharat.

Elképzelhetjük, mily bensőségesen végezte most imáit kedves nővérünk, akinek Öngyméltósága a további mindennapi szentáldozást megtiltotta... Az eredmény váratlan volt. Bouvier kanonok úr, házi lelkészünk, oly ügyesen védte Öngyméltósága előtt ennek az alázatos és önmehtagadó léleknek ügyét, hogy a jámbor főpap mindenben szabad kezet engedett neki.

Ezzel a kellemetlen ügy lezárult.

Kedves nővérünk életét azonban más megpróbáltatások is keresztyézték. Ezekről óhajunk most beszélni.

Miként az aranyműves az értékes fémet az olvasztó kemencében próbálja ki, úgy próbálja ki Isten azt a hasonlíthatatlanul értékesebb aranyat, amelyet az Egyházban a szentéletű lelkek képviselnek.

Ezek egyik leggyakoribb és nem a legkevésbé fájdalmas megpróbáltatása **az a félelem, hogy ők az emberi nem örök ellenségének játékszerei.**

Egyrészt nem ismeretlen előttük, hogy a gonosz lélek némelykor a világosság angyalának alakját ölti magára, hogy őket alattomosan megtévessze és elbizakodottakká tegye. Másrészt alázatosságuk tiltakozik azellen, hogy magukat a Magasságbeli különös kedvenceinek higgyék.

Mária Márta nővér számára ez néha igen kemény nehézség volt, amelytől azonban az Úr sohasem akarta őt teljesen megszabadítani.

A legkiválóbb kegyelmeket megelőző napokon kedves nővérünk lelkének csaknem mindig valamilyen erkölcsi kínzást kellett elviselnie. De az is igaz, hogy Jézus csaknem minden alkalommal néhány kedves és bátorító szót is mondott neki.

Egy ilyen aggodalomban és végkimerülésig folytatott küzdelemben eltöltött éjszaka után, az Úr Jézus így szólt hozzá: „*Én vagyok az erő, és azt neked kölcsönzöm... Meg vagyok elégedve szenvedéseiddel.*” Mária Márta nővér rögtön erősnek érezte magát és serénynek a munkára.

Azóta – állapítja meg tisztelendő anyánk – a baj még tart, de már nem olyan mély, mint az első évben; a lélek felszínén marad. Kedves nővérünk nem tud többé a lelke mélyén kételkedni abban, hogy az Isten vezérli őt.

Egy körülmény mégis újból halálos nyugtalanságba ejtette a kedves kiváltságot. Midőn 1870-ben az egyik kántorböjt idején egy rendkívüli gyóntatónak néhány szót említett lelkiállapotáról, ez röviden azt felelte, hogy útja könnyen képzelődés és tévedés lehet. Elképzelhetjük e szavak hatását Mária Márta nővér lelkére. De szent alapítónk megkönyörült a szegény kínlódón, és eljött, hogy megnyugtassa őt: „*Leányom, ha visszatérhetnék a földre, hogy rendeteknek törvényeket adjak, érintetlenül hagynám azokat, amelyeket már adtam; számodra pedig külön adnék egyet. De ha már nem is vagyok a földön, mégis segítek neked, hogy járni tudd utadat, és egészen különleges tanácsokat adok neked.*”

A gonosz lélek számos és ravasz cselszövést alkalmazott, hogy Mária Márta nővért zavarba ejtse. Hol azt sugallmazta neki, hogy nem jár a szabály útján és a nővéreknek rossz példát ad,... s hogy a másvilágon majd szenvedni fog, ha útját meg nem változtatja... Majd meg az állítólagos „kegyelmeket” mint pusztá képzeletszüleményeket állította eléje: „*Képmutató! Boszorkány! Te csalsz, és magad is meg vagy csalva... Előljáróid ezt jól látják, de nem akarják ezt neked megmondani.*” És ezer hasonló dolgot hozott fel neki, ami a szegény áldozatot iszonyúan megfélemlítette.

Némelykor azzal vádolja a gonosz lélek, hogy túlságos gondot fordít testére: „*Te nagyon szereted az életet, azért el fogod azt veszíteni ...Te nagyon szereted magadat gondozni, ezért a pokolban fogsz égni.*”⁶⁸

Máskor meg elhiteti vele, hogy a kevélység bűnébe esett: „*Te azt hiszed, hogy szent vagy, de számodra nincsen mennyország.*” – „*Jó! akkor Jézus és a szentek lábainál fogok időzni*”, – vágott vissza alázatos nővérünk. De azután zavarba jött és félt, hogy feleletével valóban némi kevélységet tanúsított. „*Igen, – állapította meg ugyancsak gyorsan a hazug lélek – te elkövetted az angyalok bűnét, velük együtt a pokolba jutsz.*”

⁶⁸ „Senki sincs, aki testére kevesebb gondot fordít, mint ez a szegény gyermeki, – mondja zárójelben Teréz Eugénia tisztelendő anyánk.

A gonosz lélek taktikája egyidejűleg arra irányult, hogy távol tartsa őt azoktól, akik felvilágosíthatnák: „*Te valóságos keresztje vagy előljáróidnak, ne szólj nekik semmit!*” Sőt egy alkalommal számtalan zúgolódó gondolatot sugallt neki az előjáróság ellen. A sugallat oly erős volt, hogy szegény nővérünk azt gondolta, hogy már bele is egyezett a kísértésbe, ami határtalan kint zúdított reá. S mivel úgy érezte, mintha valami láthatatlan erő fogva tartaná őt, s megakadályozná abban, hogy tisztelendő anyánkhoz meneküljön, azért könnyhullatva futott az Oltáriszentséghez. Jézus ezzel a szelíd szemrehányással fogadta: „*Gyermekem, megfeledekezel rólam?... Ha bizalommal menekülsz hozzám, bennem anyát találsz... Ha felém fordulsz, megszabadítalak... Maradj mellettem, és imádkozzál, akkor a sátán távozik...*”

Mily megható Jézus jósága a lelkekhez! Hagyja őket szenvedni, mert a szenvedés hasznos és szükséges nekik. De mondhatnók, hogy Ő maga szenved a fájdalmakat, mikor azokat megengedi, annyira siet a szenvedőkön könnyíteni, mihelyt megteheti azt a nélkül, hogy az érdemszerzés lehetőségét megszüntetné. Ezt szemlélteti velünk a szerető isteni jegyes kedvenc jegyesével szemben tanúsított viszonyában. Megállapíthatjuk ezt ebből az újabb tényből:

Egy este, midőn valamivel jobban gyötörték őt aggodalmai, Mária Márta nővér az Úrhoz fordult, s így szólt hozzá: „*Ó! Mesterem, lehetséges volna, hogy egy szív, amely téged annyira szeret, amely oly gyakran társalog veled, amely a szent áldozásban naponként egyesül veled, elkárhozzék?*”

Alig mondotta el e szeretettel teli panaszát, a kísértés máris elmúlt. Jézus pedig, Szívéhez vonva őt, szelíd hangján ezeket hallatta: „*Nem, szerelmesem, te itt leszel most és az örökkévalóságon át. Mindazok, akik engem szerettek, és a tiedhez hasonló életet éltek, most velem vannak a Paradicsomban.*”

Az isteni Mester nem kímélte meg jegyesét a szerető lélek számára oly rettenetes másik megpróbáltatástól, az Ő távollététől sem. Jézus távolléte Mária Márta nővért valóságos végvonaglásba döntötte. Ilyenkor bolyongott mindenfelé, mintha az Énekek Énekének jegyeséhez hasonlóan kérdezné: „*Nem láttatok azt, akit a szívem szeret?*”

Jézus eme távolléte némelykor büntetés volt számára valami csekély hűtlenségért. Midőn visszatért, bocsánatot és örömet hozott neki e szavakkal: „*Elhagyatottságod által mindent megtisztítottam benned!*”

Máskor tisztán a szeretet volt ennek indítóoka: „*a szeretet a szeretőket hasonlókká teszi.*” „*Leányom, én nagy elhagyatottságomban sírtam az Olajfák-hegyn és a kereszten*”, – mondotta neki, miután több napon át nem felelt fájdalmas sóhajaira és könnyeire. Ugyanezt az oktatást ismételte előtte a Szeplőtelen: „*Jövök, hogy tudodra adjam Jézustól való elhagyatottságodat, hogy ezáltal részt végy az Ő kereszten való elhagyatottságában, midőn Atyja elhagyta Őt.*”

1869 augusztus havában, miután megengedte neki, hogy a mennyországban a megdicsőült lelkek között az Atya és Fiú-Istent szemlélje dicsőségükben és hatalmukban, az Úr hirtelen eltűnt, (hogy se ne mutatkozzék, se ne éreztesse magát,) egy egész héten át kimondhatatlan szenvedések martalékának engedve át Mária Márta nővért. Midőn Jézus visszatért, megmagyarázta neki ez elhagyatottság okát: „*A kereszten, legnagyobb szenvedéseim közepette, egészen egyedül voltam... Íme, ezért akartam, hogy te is így szenvedj.*”

Az Úr még azt mondta: „*A szeretet elrejtőzik, hogy kerestesse magát... Visszatérek, de ne várd, hogy mindenkorra: újból eltávozzom, és ez hasznos lesz számodra; mert nem szeretnél annyira, ha mindig szemed előtt lennék.*”

Jézus további szándéka az volt, hogy szolgálóját a tökéletes belső szabadságba elvezesse. A jó Mester e célból egyhuzamban tizenöt napig teljes elhagyatottságban hagyta. Mária

Márta nővér látása, aki az ilyen vezetéshez nem igen volt hozzászokva, szánalmat keltett... A szavak, melyeket kevéssel előbb főnöknőjének mondott: „*Ha Isten akarja, hogy egy lélek szenvedjen, semmi sem képes őt meggyógyítani*”, úgy látszik, rajta a maguk egészében teljesebbé mentek.

Jézus az elhagyatottság mártíromságát végül más lelkek üdvéért is bocsátotta jegyesére: „*Leányom, e kemény kísértés révén, amelyet elszenvetél és belső elhagyatottságod által több bűnös megtért, és több lélek kiszabadult a tisztítóüzből... Erre voltak szükségesek szenvedéseid.*”

Nem írunk többet e megindító jelenetekről, ezekről az eltűnésekről és aggodalmakról,... sem azokról a szóval ki nem fejezhető visszatérésekről, amelyek a vigasztalan elhagyatottságokat követték. Minden léleknek, aki őszintén szeret, meg kell azokat sejtienie és át kell éreznie. Másoknak meg hiábavaló erről beszélni.

*
* *

Egy másik megpróbáltatás, amely Ádám összes gyermekeinek közös terhe, a kísértésekből és romlott természetünk követelődéseiből fakad.

Mária Márta nővér számára e kísértések tolokodását Lucifer gonoszága megtízszerezte, abban reménykedve, ha nem is viheti őt bűnre, legalább megzavarja feladatának teljesítésében, és megbénítja lelki szárnyalását.

Így, mint már mondtunk, nevetségessé tette ajtatossági gyakorlatait, főképp a Szent Sebek felajánlását. Némelykor kötelessége teljesítésében igyekezett őt megakadályozni: „*Ne térj vissza többé munkakörödbe, ott elkárhozol.*” Nyugtalanította egészsége miatt, hogy ezáltal visszatartsa őt szolgálatának végzésétől: „*Ne menj többé a kertbe, egészséged ott tönkremegy.*” Máskor meg igyekezett őt elkedvetleníteni, illetve elégedetlenségre ingerelni: „*Kérj pihenőt, anyád kemény hozzád.*” Vagy pedig hitellenes sugallatokkal gyötörte: „*Mire jók áldozásaid?*” Sőt egy napon őt ízben testet öltve jött hozzá, s bizonyos távolságban megállva, ezt hajtogatta: „*Nincs Isten!... Mire valók imádságaid, hiszen úgy sincs Isten!...*” Mária Márta nővér erélyesen tiltakozott: „*Én hiszem, hogy van Isten, és hogy Ő az én Jegyesem!... Ő az én Jegyesem!... Ő az én táplálékom...*” E feleletre a gonosz lélek füstként elillant.

A gonosz lélek kevélységre is kísértette őt hazug hízelgésekkel: „*A szerzetesi testület igen boldog, hogy téged bírhat.* – „*Igen,* – felelt Jézus, megóva jegyesét a kevélységtől, és a hallott szavakhoz ezt a helyreigazítást fűzve: – *boldog, tudatlanságod miatt.*”

Csak egyetlenegyszer engedte meg az Úr a támadást ez ártatlan lélek tisztasága ellen: „*Benned minden hazugság. Te sok bűnt követtél el a hatodik parancsolat ellen.*” Ez a vád zavarba hozta a tiszta gyermeket. Szaladt főnöknőjéhez, hogy megkérdezze tőle: „*Melyek ezek a bűnök? ... Én nem ismerem őket.*”

A gonosz lélek nem érte be a számos kísértéssel. A kellemetlenkedés minden nemét felhasználta, hogy megkínozza őt testben és lélekben. A főnöknők, akik e tények szemtanúi voltak, szánalommal jegyzik fel mindama üldözést és rossz bánásmódot, amelyet a pokoli ellenség Isten engedélye folytán ellene kifejtett. Fékezhetetlen dühe főképp az Egyház vagy egyes lelkek nagy szükségének idején volt észlelhető.

Mária Márta nővér küzdelmei közepette hitének és szeretetének egész bátorságával állt ellen. Különösen kínos óráiban Jézus közbelépett, hogy támogassa gyengeségét, szóval bátorítva, vagy isteni jelenlétével erősítve őt: „*Jöjj, gyermekem, rejtőzzél el szívemben. Itt*

merítette Anyám alázatosságát.” – „Kövessd az alázatosság ama példáját, amelyet szent gyermekésem által adok neked, és legyőzöd a gonosz lelket.”

Még az ördög legvadabb üldözése alkalmával is fenntartotta lelkében mindenható kegyelmével a kötelességteljesítés érzetét: *„Leányom, menj mindig oda, ahova a kötelesség hív.”* – Midőn elérkezett a pillanat, hogy a növendékek mellett szolgálatát teljesítse, – jegyzi fel a főnöknök – kedves nővérünk elegendő erőt és lélekjelenlétet vesz magának, hogy annak megfeleljen.

Az Úr eszébe juttatja, hogy a lelkekért szenved: *„Szerelmesem, azért hagylak pihenés nélkül szenvedni, mert a gonoszok szintén nem alusznak.”*

Némelykor megtörtént még az is, hogy megismertette vele gyötrő szenvedéseinek értékét. Többek között Mária Márta nővér egyszer már előre tudta a plébánia egyik hívőjének, egy úrnak, akinek nevét főnöknőjével közölte is, megbetegedését és halálát. Az Úr megengedte, hogy e lélek üdvéért valóságos mártiromságot szenvedjen. Ez a lélek eljött hozzá, hogy köszönetet mondjon neki: *„Értem szenvedtél annyit. A gonosz lélek bösz dühvel igyekezett engem a kárhozatba dönteni. Neked köszönöm üdvömet: helyem a pokolban volt, most pedig a mennyországban vagyok Jézus sebeinek érdemeiért, amelyekhez értem fohászokdtál.”* Ennek a halálesetnek körülményei tökéletesen úgy alakultak, amint kedves nővérünk előre jelezte, amit igazol tisztelendő anyánk. (1869. május–június)

Ugyanez év szeptember 4-én, jelenti a kézirat, gyermekünknek a sötétség szellemétől vad és borzasztó támadást kellett elszenvednie. Éjjel egy óraker testileg és lelkileg összetörve, teljesen kimerülve roskadt le a padlóra, hogy az éjszaka még hátralevő részét ott töltsse... Hirtelen fényözön tölti be a szerény cellát... Megjelent neki az Atya-Isten és a keresztfeszített Úr Jézus. Jézus így szólt: *„Atyám, tekints reám... Ez állapotomban meg vagyok terhelve a világ minden bűnével.”* Azután szeretettel teli pillantást vetve az ártatlan áldozatra, aki lábainál hevert, az édes Üdvözítő így folytatta szavait: *„Te szintén meg vagy terhelve az emberek bűneivel.”* Erre Mária Márta nővér kiterjesztette karját, hogy fájdalmas kereszttűjtát, a megfeszített Istenfia Kálvária-járásával egyesítve, felajánlja, mialatt szívéből mintegy visszhangképpen ez a kiáltás tört elő: *„Istenem, én is könyörgök hozzád összes teremtményeidért...”* A szenvedés órája azonban elmúlt, s benső vigasztalás szállt szívébe. Határtalan éhség fogta el őt Isten után: *„Istenem, jöjj hamar, ... adj nekem abból a kenyérből, amelynek vétele után az ember nem éhezik többé... Adj nekem abból a vízből, amelynek élvezete után szomjúságunk végképp megszűnik... Neked ajánlom fel szívemet és anyáink szívét... Istenem, fizess meg nekik mindazért, amit értem tesznek... Gyullaszd fel szívüket a te szent szeretetteddel!... Ah! jöjj, jöjj, isteni Jézusom!...”* Hirtelen felkiált: *„Ó! itt van az isteni Gyermek!”* Igen, Ő ott volt, eleget téve jegyese epedő óhajának, önmagát adva neki. S e csodálatos „communio” hatásait érezve, a boldog látnok, élvezve kincsét, időnként így szólt: *„Ó szeretetével felgyullaszt engem, mint valami tűzsugár.”* Ez az elragadtatás egészen reggelig tartott.

XXVII. fejezet. Különös kegyelmek

„Hatalmas az Isten, hogy minden jót,
bőven adjon nektek.”
(2 Kor. 9, 8)

I. Rendkívüli látomások

Vajon az Üdvözítő iránti szeretetéből merítette-e Mária Márta nővér rendkívüli felvilágosításait? Ugyanis oly ismereteket tapasztalunk nála, amelyeket természetes úton bajos volna megmagyarázni. Isten, úgy látszik, megadta neki a jövőben való olvasás ajándékát.

E mű folyamán már több példával találkozhattunk, amelyeket vizsgálódásaink alkalmával itt-ott közöltünk. Most az eddigiekhez még hozzáfűzünk néhány érdekes adatot.

IX. Pius pápa nagy nehézségeinek idején, különösen 1866-tól 1870-ig, Mária Márta nővér, anélkül hogy bennállt volna az események folyamában, szívében átélte azokat a tabernákulum előtt. A mentanai ütközet napján tudomást szerzett a pápai csapatok győzelméről, (amelyhez – mint az Úr Jézus mondta – a Szent Sebekhez végzett fohászok is hozzájárultak); ezt közölte főnöknőjével, aki utóbb ennek a hírnek megerősítését is hallotta a fogadószobában. A vatikáni zsinatot illetőleg már jeleztük, hogy azt úgyszólván távolról követte.⁶⁹

IX. Pius pápa halála 1878. január 15-én jutott tudomására egy titokzatos látomásban, amelynek értelmét akkor még nem fogta fel.

„A szent főpapok hatalmas menete jött le az égből, s mikor oda visszatért, egy szentet vitt magával a mennyei hazába, aki rendkívüli fényű arany ruhába volt öltözve. Ez utóbbi mindazáltal a Paradicsom kapujánál maradt, míg a többi főpap így szólt kedves nővérünkhöz: „*Mi még itt hagyjuk őt, de nemsokára a miénk lesz.*” Ezután eltűntek a mennyei dicsőségbe.

Nap-nap után ugyanez a látomása volt, s mivel nagyon félt, hogy a jó Isten a mi érdemes házi lelkészünket, Msgr. Bouviert, aki akkor beteg volt, magához szólítja, azt képzelte, hogy ez a látomás az ő közeli halálát jelzi.

Január 29-én azt tapasztalta, hogy a főpapok dicső serege csakugyan nemsokára újra eljött szent barátjuk keresésére.

Vége február 9-én, mialatt a keresztúti ájtatosságot végezte Szentséges Atyánkért, IX. Pius pápáért, megjelent neki e nagy halott lelke a dicsőség teljében, s Mária Márta nővér felismerte benne azt a lelket, akit, aranyruhába öltözve, a Paradicsom kapujánál Isten megmutatott neki. Ő egyenesen a mennyországba ment, Jézus Szent Sebeinek érdemei által.” (Kézirat)

Ami Franciaországot illeti, Mária Márta nővér előre látta az 1870-es háborút. „*A világot meg akarom olvasztani,*” mondotta neki az Úr többek között május havában. Mivel a főnöknő e szót nem értette meg, eltekintett annak feljegyzésétől. Néhány héttel később az Úr visszatért e dologra: „*Ezt a szót nem írták le, akarom, hogy ez megtörténjék.*” Majd augusztus havában annak jelentését világosan megmagyarázta.

1871. január 21-én a kommün borzalmairól nyert tudomást: „*Papokat és szerzeteseket fognak lemészárolni ... Nem engedem meg, hogy az a te hazádba (Savoyába) is behatoljon.*”

⁶⁹ Lásd a XXV. fejezetet.

A szerzetesi testület belső történetére vonatkozólag számos meglepő dolgot, előrelátást, illetve jóvendölést közölt. Elképzeltük, mily csodálkozással hallgatta ezt Mária Márta nővér főnöknője és újoncmesternője.

Kedves nővérünk, úgy látszik, néha „*olvasott a lelkiismeretekben.*” A mi véleményünk az volt, hogy az egyik lélekben három olyan pontot kell megkülönböztetnünk, amelyben magát meg kell javítania. Egyelőre csak kettőt jeleztünk, mivel a harmadikat még nem mertük érinteni. Másnap reggel kedves kiváltságosunk felkeresett bennünket, hogy alázatosan feltárja előttünk ezt a mulasztást: „*Anyám, az Úr Jézus azt mondja, hogy N. nővér lelkében három olyan dolog van, amelyet neki meg kell változtatnia.*” – „Egészen elámultam,” – fejezi be a leírást a főnöknő. (Kézirat)

Némelykor kedves nővérünk tisztelendő anyáknak – amint mondta – a jó Mestertől jelentést hozott, amely valamelyikünk lelki állapotára, vagy szükségleteire vonatkozott. S amikor a főnöknő ez üzenet szerint járt el, változatlanul ehhez hasonló feleletet kapott: „*Ó! anyám, mennyire igaz az, amit nekem mond! Az ember azt hinné, hogy a jó Isten megengedi, hogy olvassa azt, ami a lelkemben végbemegy.*”

Némelykor magának a főnöknőnek lelke is átlátszó lett Mária Márta nővér előtt, mint a kristály: „*Anyám, a jó Mester meghagyta, hogy imádkozzam Önért, mert ma ilyen lelki állapotban van.*” Vagy pedig: „*Anyám, Kedvességed ennek meg ennek a dolognak benyomása alatt áll... az Úr nincsen meglegedve...*” S amit szeretett nővérünk mondott, az mindenkor tökéletesen úgy volt. „*Mivel senkivel sem közöltem lelkiállapotomat, nem kételkedhettem abban, hogy Isten maga nyilvánította azt ki gyermekünk előtt. S ez számtalanszor fordult elő.*” (Kézirat)

Isten szolgálója bizonyos dolgokat illetőleg a jövő könyvében is olvasott. Így általában előre felhívta kedves anyáink figyelmét elhunyt nővéreink hamarosan bekövetkező vagy kevésbé közeli halálára. Akkor ez a főnöknők titka volt. Azóta kézírataik révén e titkok nekünk is tudomásunkra jutottak.

Egy hónappal Gojon Mária Jusztina nővér halála előtt (meghalt 1866. december 9-én) az Úr közölte Mária Márta nővérral, hogy magához szándékozik őt venni. „*Kérj engem, – mondotta neki – hogy ne szálljak ítéletre e lélekkel.*” Majd e kedves nővér életéből, aki gondnoknő volt, egy esetnek, amelyben igen kemény volt mással szemben, minden apró részletét feltárta előtte. E dolog huszonöt évvel azelőtt történt, és az egész házban egyedül Blanc Mária Alexia tisztelendő nővér ismerte az eset lefolyását. Mária Márta nővér megjelölte az évet, megnevezte a személyeket, stb... mesternőjének legnagyobb ámulatára. Nővérünk sokat szenvedett a Mária Jusztina nővér halálát megelőző napokban. Hogy megvigasztalja kis jegyesét, az isteni Mester megmutatta neki ezt a lelket, amikor egészen megtisztulva és megdicsőülve az égbe szállt. Kevéssel ezután a megboldogult maga is eljött kiváltságosunkhoz, hogy megköszönje neki imáit és szenvedéseit, amelyeket érte elviselt.

Mária Márta nővér továbbá nemcsak a halál közeledtéről nyert tudomást, de lelki szemeivel a túlvilágba is elkísérte a kedves elhunytakat. Így történt ez az ő kettős, lelki és természetes családjá egyik legkedvesebb tagjának, Marietta nővérének esetében, aki a szerzetben a Mária Klaudia nővér nevet viselte.

Ez a kedves húga, bár lelkét minden körülmények között tisztán és sértetlenül megőrizte, eleinte gyerekes hajlamú volt, s szerzetesi hivatását néjje imádságainak köszönhette.⁷⁰

⁷⁰ Marietta meghatódva szemlélte a kedves újoncnő boldogságát, midőn az a fogadalmak letételére készült; miértis arra kérte őt, hogy a halottas lepel alatt eszközölje ki számára azt a kegyelmet, hogy egyszer majd ő is részesedhessék ebben a boldogságban. Kérése tökéletes meghallgatást nyert. Azóta feltűnően jámbor lett, és nem szűnt meg arra törekedni, hogy magát teljesen átadja az Úrnak.

Értelmes volt, meg volt áldva jó ítélőképességgel és a rangjának megfelelő minden jó tulajdonsággal, s egészen különös ügyességgel rendelkezett, úgyhogy igen jó hasznát lehetett venni a különféle szolgálatokban, amelyekbe az engedelmesség őt beállította. A szerzetesi testület azonban vele szemben táplált reményét mégis főképp azokra az erényekre alapította, amelyeknek részéről való megszerzését nap-nap után láthatta.

1870 szeptemberének egyik éjszakáját az Isten szolgálója szokása szerint az Oltárszentség előtt töltötte. Az Úr tudtára adta, hogy rövid időn belül magához szólítja Mária Claudia kedves kis nővérünket, aki még csak két éves fogadalmas és huszonöt éves volt. Fehér ruhában, élettelenül kiterítve, de ragyogó szépségben látta őt az oltáron, mint valami áldozatot. A megdicsőült lelkek körülvették és szemlélték őt, Jézus pedig így szólt: „*Most már többé nem fog meghalni.*”

Mária Márta nővér megértette, hogy őreá hárul a feladat, hogy ráillessze nővére fejére a koronát, és hogy felöltöztesse őt az örök mennyegzőre. Sokat imádkozott és szenvedett.

Október hó folyamán, egy meggondolatlanság, amelyet egy a következményekkel számolni nem tudó áldozatkészség idézett elő, okozta a betegséget, amelyből Mária Claudia nővér nem épült fel többé. 1871. május 17-én vette fel az utolsó szentségeket. 20-án délután mennyei hang jelezte Mária Márta nővérnek, hogy ütött az elválás órája. „*Ama nagy szenvedések által, amelyeket testedben és lelkedben kiálltál, betetőzted koronáját, és kifizetted adósságát.*” E szavak hallatára nagy lelki békét érzett.

Négy óra tájban egy szál virágot helyezett a Boldogságos Szűz lábaihoz kis oratóriumában: „*Jó Anyám, neked ajánlom fel e virágot Mária Claudia nővéremért.*” – „*Megyek érte,*” – felelte Mária. Mária Márta nővér a betegszobába sietett, ahol látta a Szeplőtelen Szüzet, amint a haldokló fölé hajol, megboldogult anyánkkal, Deglapigny Mária Paulinával együtt.

A matutinum végén, égi és földi anyáitól körülveve, s forrón szeretett nővéreinek szinte irigykedő tekintetétől kísérve, a kedves haldokló az égbe szállt. Mária Márta nővér már a kórus ajtajában térdelt, hogy szent virrasztását végezze, midőn látta, hogy nővéreinek lelke rögtön bement a mennyei boldogságba. „*Köszönöm, nővérem!... – szolt. – Hogy koronám oly szép, azt nagyrészt neked köszönöm.*”

E lélek nagy boldogságának láttára, kedves kiváltságosunkban is hő vágy támadt a halál és a mennyország után, s könnyhullatás között esedezve kérte hűgát, esdje ki számára, hogy mehessen viszontlátni őt. „*Nekem kellett volna először meghalnom, hiszen én vagyok az idősebb.*” – „*A te koronád még sokkal szebb lesz, mint az enyém, mert te lelkeket mentesz Jézus Szent Sebei által.... Még sokat kell dolgoznod magadért is, helyetted is.... Ha feladatodat bevégezted, eljövök érte.*”

Mária Márta nővér gyakran látta őt viszont, naponként megjelent neki páratlan szépségben: „*Jegyes vagyok, és követem a Báránnyt mindenfelé,*” – szolt elbájoló hangon kedves hűgának boldog lelke.

Ugyanez történt Jay Mária Anasztázia nővérünk esetében is (1880). Egy égből jövő hang értesítette Mária Márta nővért: „*...Egy nővér sorvadásba esik, és abból nem fog felépülni.*” Mária Anasztázia nővért tényleg elérte a betegség, és október 15-én áldozatul esett annak. Egy héttel az ő halála előtt, Msgr. Pichenot temetésének napján, (akinek ez a kedves nővér első újoncnője és keresztleánya volt), e tiszteletreméltó halott megjelent kedves kiváltságosunknak s így szólt: „*Nyolc napon át Mária Anasztázia nővérért fogsz szenvedni. Minden ima, amelyet felgyógyulásáért végeztél, az ő megszentelésére szolgált.... A te*

A Vízitációban szinte hagyomány, hogy a boldog fogadalmas imádsága, amelyet a halottas lepel alatt, – a közte és a világ között történt szakításnak jelképe – végez, különösen hathatós.

szenvedéseid pótolják az ő tisztítótűzét... Nyolc nap nem sok... Ugyanabban az órában fog a sírba szállni, mint én.” E főtisztelendő úr temetését követő nyolcadik napon, pontosan ugyanazon órában elkísértük fiatal nővérünket utolsó nyughelyére.

Még számos ehhez hasonló eset fordult elő, úgyannyira, hogy egymást követő főnöknőink mind szokásba vették, hogy megkérdezték az alázatos laikus nővért, ha egy szerzetesnő közel volt halálához: *„Még ma fog bekövetkezni?...”* Kedves nővérünk egyszerűen felelt, és sohasem tévedett, annak ellenére, hogy munkája távol tartotta őt a haldokló nővérektől, és nem engedte meg neki, hogy figyelemmel kísérje a betegség lefolyását.

Ha a jó Isten intézeti növendékeink közül egyet magához szólított, ritkaság volt, hogy a „jó Mária Márta nővérnek” arról tudomása ne lett volna.

Spinella Janka Mária Anna, megboldogult kedves anyánk, aki a nevelőintézetnek hosszú ideig volt szeretett és igen kiváló vezetője, egy alkalommal, mikor Mária Márta nővér bizalmasainak egyike kérdést intézett hozzá, a következő feleletet adta: *„Valahányszor kifejeztem előtte aggodalmamat valamelyik beteg növendékünk miatt, ő megmondta nekem, milyen lesz a betegség lefolyása, és amit mondott, az minden alkalommal valóra vált.”*

Kedves nővérünk e lelki meglátásai családjának tagjaira is kiterjedtek. 1880-ban csodálatos módon jutott tudomására legfiatalabb öccsének halála. Úgy tetszett neki, mintha egy fényes nászünnepe volna készülöben, amelyre a vendégek nagy számban jelentek meg. A háziúr egészen fehér és kiválóan jóízű kenyeret osztott. *„A földön nincsenek ehhez hasonló nászünnepek,”* – mondotta kedves nővérünknek, és felszólította őt, hogy ő maga készítsen el minden egyes falatot.

Néhány nappal ezután Mária Márta nővér megtudta öccsének halálát, akinek megdicsőült lelke rögtön megjelent neki: *„Én voltam hivatalos a nászünnepekre, amelyet neked kellett elkészítened imáiddal és szenvedéseiddel. Az én életem mindazáltal megfelelt a szentség követelményeinek: felebarátaim iránt jószívű voltam, szelíd és türelmes; keresztényi kötelességeimet teljesítettem, s nem ragaszkodtam a földi javakhoz... Feladatokat bevégeztem, és egyenesen a mennyországba jutottam ... Neked még szenvedned kell, és mindvégig teljesítened az Isten akaratát: Téged az Ég választott ki ismeretlen tervek megvalósítására.”*

A következő évben édesatyjára került a sor. Kedves nővérünk tudta, hogy beteg, és kérte Istentől jó atyjának felgyógyulását, ha ez szent akaratával megegyezik. *„Engedd, hogy jöjjön, ez a megfelelő pillanat,”* – szólt hozzá egy benső hang, és neki úgy tetszett, hogy ez az égben lévő fivéreinek és nővéreinek a hangja. – *„Még ha azt hallod is, hogy jobban van, ne hidd el.”* 1882. január 2-án a szentáldozás után magának édesatyjának hangját hallotta: *„Engem már nem látsz többé üdén, jó színben és egészségesen!... Testem e pillanatban sápadt és merev.”*

Amint azon tűnődött, vajon ez valóban édesatyja hangja volt-e, a portán csengetett valaki. *„Ez neked szól, ... halálomat jönnek jelenteni neked,”* – szólalt meg újból a hang. S valóban neki szólt: bátyja kérette őt, hogy közölje vele a szomorú hírt. Mária Márta nővért ez kimondhatatlan fájdalommal töltötte el, – írja a főnöknő – azonban hamar megvigasztalódott, mert a kedves megboldogult lelke így szólt: *„Igen boldog vagyok. Meg vagyok rakodva érdemekkel és kincsekkel Jézus Szent Sebei által!...”*

Tehát mindig a Szent Sebek! Ezek az üdvnek záloga, amelyet már régóta felajánlott az Úr szolgálójának. Egy napon még hozzátette: *„A szerzetesi lélek, amely a nélkül megy át a másvilágra, hogy kieszközölje volna összes atyafiai számára az örök üdvösséget, nem teljesítette feladatát.”*

Régebbi kedves anyáink halála után, akik e titkokba be voltak avatva, Mária Márta nővér, habár mindig hallgatag volt, és mindinkább elmélyedt a rejtett életbe, időről-időre tisztelettel közeledett a főnöknőhöz, megmondva neki azt, amit kétségkívül az Úr követelt, hogy közölje. Azután visszavonult, egy szóval sem mondva többet, és a nélkül, hogy nyugtalanzkodott volna, vajon figyelembe vették-e szavát, vagy sem.

Abban a pillanatban, midőn az okosság azt parancsolta, hogy a számkivetés földjén menhelyet biztosítsunk magunknak, először olaszországi zárdáink részvevő szeretetéhez fordultunk. A torinói Vizitációnak kellett egyeseket közülünk befogadnia.

1903. február 24-én Mária Márta nővér, megszólítva Janka Mária Anna tisztelendő anyánkat, fájdalmas és elfogult arckifejezéssel mondotta neki: „*Anyám, valami nagy fontosságú dolog történik Torinóban! ...*” Másnap meg kaptuk a sürgönyt, amely Crotti de Castiglione Teréz Angéla tisztelendő anyánk halálát jelentette, s kissé később a hírt, hogy különböző okoknál fogva, jóakaratok dacára, kedves nővéreink már nem tudják nekünk az ígért vendégszeretetet nyújtani... Kénytelenek voltunk másutt keresni biztos fészket.

Néhány évvel később kívülről eredő javaslatokra vonatkozólag elég fontos döntést kellett hozni. A szerzetesi testületnek a dologról semmi tudomása nem volt, mivel a főnöknő csupán tanácsosai előtt tette azt szavá. A kérdés reggel került volna megbeszélésre. Mekkora volt tisztelendő anyánk meglepetése, midőn abban a pillanatban, mikor az éttermet elhagyta, Mária Márta nővért látta maga felé közeledni, aki mély alázattal jelentette: „*Anyám, az Úr azt mondja, hogy nem kell azt megtenni*”. Nővérünk erre még alázatosabban gyorsan visszament helyére.

Jézus tehát tovább is szeretettel örködött felettünk, és hű jegyesét folyton értesítette reánk vonatkozó akarataról... És mi ezt nem tudtuk!...

Hányszor hallottuk halála óta utolsó főnöknőinek sajnálkozását, hogy nem fordultak kérdéseikkel gyakrabban a kedves kiváltságoshoz. De Isten rejtekben akarta őt tartani neki tett ígéretének megfelelően.⁷¹

II. Elragadtatások

Ismerjük Mária Márta nővér lelki vigasztalásait és benső örömeit. Olvastuk azokat a rendkívül kedves és megható lapokat, amelyek a Gyermek-Jézus látogatásairól szólnak, továbbá a keresztrefeszített Jézus felhívásait, az Atya-Istennel folytatott beszélgetéseket, a Boldogságos Szűz és a szentek biztatásait.

E kiváltságok rendszerint meghagyták boldog laikus nővérünket a maga urának, szabadon végezhetette szolgálati teendőit, tovább folytatta azokat, lelki szemeit a mennyei látomásra szegezve.

Megtörtént azonban az is, hogy mintegy egészen Istenbe elmerülve s külső érzékeinek használatától megfosztva érezte magát: ez már ellenállhatatlan isteni vonzás volt és – talán – elragadtatás. Ezt leggyakrabban az Úr rendkívüli dicsőségben való megjelenései okozták.

Látta-e nővérünk valóban az isteni Mestert testi szemeivel? „*Szigorúan megtiltották nekünk, hogy erre vonatkozólag kérdést intézzünk hozzá,* – mondja erre vonatkozólag egyik társnője – *de én egyszer megszegtem a tilalmat, és így szóltam hozzá: Mária Márta nővér,*

⁷¹ Spinella Janka Mária Anna tisztelendő anyánk bevallotta, hogy ismételen, midőn már azon a ponton volt, hogy kikéri Mária Alexia tisztelendő nővérünknek, volt főnöknőnknek Mária Márta nővérről vonatkozó véleményét, úgy érezte, hogy bizonyos tartózkodás megakadályozza őt ebben, amit nem tudott magának megmagyarázni.

úgy-e Ön látja az Üdvözítőt? ... – „Nem, nem látom Őt, de úgy érzem, mintha látnám,” – felelte nekem.”

Némelykor mégis úgy tetszett neki, mintha testi szemeivel is látná Jézus szent emberségét. Kifejezéseinek megválasztásában ilyesfélét találunk, amik jelzik a különbséget: „A lélek szemeivel láttam”, vagy pedig nagy ritkán: „Ez esetben testi szemimmel láttam Őt.”

Bárhogyan is legyen, kedves anyáink számos igen meglepő esetet jegyeztek fel, amelyeknél „az érzékek nem működtek.” Akik közülünk e dolgok tanúi voltak, pontos emlékéket őrzik azoknak, amelyet újra felelevenít, a tényeknek új értelmet kölcsönözve, a kéziratok nyilvánosságra hozatala.

1870. április 22-én Isten kora reggeltől fogva rendkívüli erővel vonzotta kedves gyermekünket. Láta az Üdvözítőt, s midőn a szentáldozás pillanata elérkezett, ezt a hívást hallotta részéről: „Jöjj, hamar, jegyese!” E szavak lángra lobbantották szeretetét, s a délelőtt a legbensőbb és a legérezhetőbb egyesülésben telt el. Az e napon tartott káptalani összejövetel alatt, miután bevallotta hibáit, elveszítette érzékeinek használatát, és elájult. Két óra leforgása után magához tért, úgy mint az, aki mély álomból ébred fel.

Kérdéseinkre röviden azt felelte, hogy látta az Üdvözítőt dicsőséges sebeivel... „Ó! mikor fogjuk azokat látni a mennyországban?!” S tisztelendő anyánkhoz fordulva, így folytatta: „Már nem tudok a lábamon megállni... Nincs erőm, hogy elbírjam jó Mesterem tekintetét... Ő felém hajlik, és oly nagy szeretettel néz engem.”

Az Üdvözítő mindazáltal adott neki elég erőt isteni jelenlétének elbírására, amelyet tovább élvezett akkor is, mikor újból hozzáfogott rendes munkájához.

„Ugyanez év június 20-án a szerzetesi testület egybegyűlt a Jézus Szívének szentelt oltár lábánál, s a Szentséges Szív ünnepére előkészítő kilencedet végezte. Az Üdvözítő újból megjelent alázatos szolgálójának. Sebei oly dicsőségben ragyogtak, hogy kedves nővérünk rögtön teljesen elveszítette érzékeinek használatát, és földre esett. El kellett őt vinni ágyába. Arcát pír öntötte el, és szinte égi béke tükröződött rajta. Úgy látszott, hogy jóleső nyugalmat élvez. Nővéreink közül többen, akik azt hitték, hogy beteg, meglátogatták őt, és olyannak találták, mint az imént mondtuk. Így maradt több mint negyvennyolc órán keresztül, a nélkül hogy az öntudatnak bármi jelét adta volna. Felébredvén, nem is sejtette álmának hosszú tartamát, és bár igen gyenge volt, visszatért foglalkozásához, a nélkül, hogy bármit is evett vagy ivott volna.”

Habár Mária Márta nővér ilyenkor semmit sem vett észre abból, ami körülötte történt, rendszerint mégsem gyengült el annyira, mint azt az imént mondtuk... Többnyire csupán térdenállva s mozdulatlanul időzött órákon vagy egész éjszakákon át az Oltáriszentség előtt.

Egy ünnepnapon, mivel igen el volt foglalva, megkérte az egyik kedves nővért, helyettesítse őt imaóráján az Oltáriszentség előtt. Az Úr azonban őt kívánta: „Nem tűröm, – mondotta – hogy más foglalja el itt helyedet.”

Rögtön engedelmeskedett a hívásnak, mélyen megalázkodva. Azután elsorolta minden ügyét, amelyet az Úrra akart bízni: az Anyaszentegyház és a szerzetesi testület szükségleteit, ... a kert terményeit stb. „Most – szolt Jézus – mindent meghallgattam, jöjj, pihenj meg nálam.” Ebben a pillanatban kedves nővérünk elmerült Istenbe, s térdenállva mozdulatlanul maradt egy órán keresztül. Ebben a helyzetben volt a növendékek padjaiban, midőn azok a szentbeszédre a kórusra jöttek. „Elfelejtette, hogy nem szabad a kórus közepén maradni, mikor a szerzetesi testület valami ajtatossági gyakorlatot végez itt? – kérdezte tőle a sekrestyés nővér. – Jön az intézet.”

Mária Márta nővér, aki még mindig Istenbe volt elmerülve, visszavonult helyére. Az egyik mellette elhaladó nővér meglökte őt, ami végül visszahozta őt ebbe a világba. Később

azt mondta, hogy nagyon nagy szüksége volt arra, hogy Jézusával maradjon. E kegyelem után alig volt képes anyagias munkáját megkezdeni.

„1882. július 2-án délután öt órától este hét óráig önkívületi állapotban időzött a kóruson. Nem vette észre sem a szentbeszédet, sem a szentségi áldást, sem a szerzetesi testület és a növendékek távozását.”

1887 szeptemberének egyik vasárnapján a Gyermek-Jézus bepillantást engedett neki a mennyországba, úgyhogy mire a vesperás befejeződött, a boldog látnok még nem tért vissza a földre. Mivel a körmeneten neki kellett vinnie a keresztet, laikus nővéreink ismételten meglökdösték, hogy eszméletére térjen. Ő azonban még annyira el volt merülve Istenbe, hogy nem tudott megindulni, és nem volt semmi testi ereje. A feszületet vissza akarta adni egyik társnőjének, de a Gyermek-Jézus közbelépett: „*Lehetséges volna, jegyesem, hogy e kegyelmek után, amelyeket az imént adtam neked, mással vitetsz engem?*” – „*Ó! Uram, ... adj nekem erőt.*” Ereje rögtön visszatért, s minden baj nélkül teljesítette vigasztaló ténykedését. A legközelebbi felüdülés alkalmával a nővérek igen sok kérdést intéztek hozzá: „Hogyan lehetséges, hogy ennyire elveszíti eszméletét? Mit lát ilyenkor?... stb.” – Egész kis perpatvar lett ebből, amely a szegény leányt szégyenkezéssel töltötte el.

Nem hozhatunk fel többet, de ezekhez hasonló dolgok gyakran ismétlődtek. Elbeszélésünk folyamán egyébként is folyton találkoztunk ilyen nyomokkal,

Hány órát töltött így kedves nővérünk összekulcsolt kézzel, lezárt szemmel, nem köhögve, még a legerősebb megfázásoknál sem, nem mozdulva, akárcsak egy halott! A növendékek szünideje alatt és a lelkigyakorlatok alkalmával némelykor déli egy óraker meg a kóruson találták leengedett fátyollal,⁷² a szentáldozás utáni hálaadását folytatva,... vagy karácsony reggelén, mikor az éjfélti szentmise után bezárva is ott maradt.⁷³

Breton Janka Franciska megboldogult tisztelendő anyánk többször ment hozzá, s az elragadtatásban levő boldog nővér kezét a saját kezébe vette. „*A keze, – mondotta – nem tudom, miféle anyagnélküliséggel bírt. Érintése tiszteletet parancsolt, egész lényünket magához ragadta, s valami mélységes természetfölöttiséggel hatotta át. Szinte a túlvilággal való érintkezés volt ez.*”

Két nővér, akit e hosszú kórusi tartózkodások kíváncsivá tettek, meg akarta ismételni vele szemben is azt a próbát, amelynek a lourdesi látnokot alávetették. Egy alkalommal, midőn Mária Márta nővért a betegek kórusán önkívületi állapotban találták, bátorságot vettek maguknak, és égő gyertyával közeledtek hozzá, s égették összekulcsolt kezeit. Ő a legcsekélyebb mozdulatot sem tette, amely fájdalmat árult volna el.

Egy másik nővér elég mélyen tűt szúrt az ujjába. Mária Márta nővér ez alkalommal is érzéketlen maradt.

Csakis az „engedelmisség” szó térítette magához kedves nővérünket. Ilyenkor úgy látszott, mintha igen messziről jött volna vissza, kissé inogva felállt, és ment engedelmesen megtenni azt, amit parancsoltak neki.

Lelki támasza egyik beszélgetésük alkalmával megkérdezte tőle: „Mária Márta nővér, hogyan lehetséges, hogy a kis Jézus Önt némelykor egész délelőtt a kóruson tartja, máskor meg elengedi?” – Kedves nővérünk így válaszolt: „*Látja, Kedves Nővérem, ha nincs szükség reám, ha nincsen semmi dolgom, akkor, nem tudom, hogyan történik ez, de hagyom, hogy önkívületbe essem... Akkor nem létezik semmi többé, akkor már nincs idő, ... akkor együtt vagyunk... s boldogok vagyunk!...*”

⁷² A szerzetesnőknek szokása, hogy fátyolukat leengedik, midőn az Úr asztalához járulnak. S ezt így hagyják a szentmise utolsó evangéliumáig.

⁷³ A nővér, akinek a kórust le kellett zárnia, azt az utasítást kapta, hogy Mária Márta nővér ottlétét ne vegye figyelembe: tehát megbeszélt dolog volt.

Egy másik nővérünknek, aki szintén kérdezte tőle a kóruson való hosszú tartózkodásainak titkos okát, Mária Márta nővér egyszer így felelt: „*Nővérem, én alszom!...*”
És valóban, ez a jegyesnek misztikus álma volt.

XXVIII. fejezet. Vágy a mennyország után

„Lábaink tornácaidban állanak, Jeruzsálem.”
(Zsolt. 121, 2)

Most pedig, Jézus felszólítására, Mária Márta nővérrel együtt emeljük lelki szemeinket az ég felé.

Az ő lelke sokkal inkább az égben élt, mint a földön: Hite mintegy láthatóvá tette azt előtte; a remény és a szeretet pedig lángolóvá tette utána való vágyakozását. Ezért történt, hogy szenvedései és örömei, saját tökéletesedésén való munkálkodása s rejtett apostolkodása közepette egyaránt élete állandóan és tökéletesen az ég felé irányult. Az égbe jutni, s azt a Szent Sebek által másoknak is megnyitni: íme, ez volt egész életprogramja.

Így jelent meg eddig előttünk Mária Márta nővér. Ilyennek látjuk őt még inkább, ha a kéziratok bizonyos lapjait jobban szemügyre vesszük. Szép és erőteljes gondolatokat találunk azokban feljegyezve az örökkévalóságról, mint amelyek az Üdvözítőtől erednek.

E fejezetben szinte ott állunk az oldalán, mikor betekint a túlvilág dicsőségébe.

Leírjuk a mennyei haza utáni epedő vágyát és az égiekkel való oly szoros egyesülését, amely már előzetes részesedés volt a választottak boldogságában.

„Leányom, a föld semmi, – szolt az Úr Jézus jegyeséhez – az egész föld nem egyéb a semminél... Nézd az eget! Egyedül az ég érdemli meg, hogy vágyódjál utána!...

Gondolj égi lakásodra, és ne feledkezzél meg, hogy te az ég nagy családjához tartozol. Szemedet tartsd mindenkor semmiségeden, szívedet pedig az égben.”

Felvilágosítván szolgálóját az utolsó dolgokról, egyszer igen elérzékenyítette őt, mikor látnia engedte, miként válik el a lélek a testtől: *„A lélek visszatér Istenhez, kiinduló pontjához. A test szintén visszatér kiinduló pontjához, azaz a földbe. Az általános feltámadáskor a test csakis a mi Urunk Jézus Krisztus szent embersége érdemeinél fogva dicsőül meg.*

Akkor majd mindenható hatalmammal feltámasztom azt, a lelkek pedig örvendezni fognak, hogy boldogságukat megoszthatják szegényes földi életetek elválaszthatatlan társaival...

Halálotok napját nem teszitek elég nagy ünneppé. Pedig ez az a nap, amelyen learatjátok, amit vetettetek.”

Vajon élvezte-e néha Mária Márta nővér a mennyei boldogság előízét? Megadatott-e neki a betekintés annak fényességébe? A kéziratok ezt több helyen állítják. „Ilyenkor – írja főnöknője – nem tud hova lenni a csodálkozástól annyi szépség láttára,... annyi jónak láttára, amelyet a választottak bírnak. Valamelyest ő is részt vesz az ő élvezetükben... Lelke valóban megízlel egy-egy parányit a Paradicsom örömeiből. Egészen eltelik azzal, de szava nincs annyi csodálatos dolog láttára; csak sugárzó arckifejezése beszél helyette, és elárulja azt a kimondhatatlan élvezetet, amelyet itt a földön semmi sem tud kifejezni.”

A kéziratokban azt is olvassuk, hogy 1873. február 27-én megjelent neki a keresztrefeszített Úr Jézus dicsőségében, szüzi lelkek kíséretében, akiknek a nevét is megmondotta jegyesének. Azután a boldog kiváltságos észrevette *„Mária trónjának zsámolyát”*, amelyet a szüzek egész serege vett körül. Ezen a napon nem engedtetett meg halandó szemének, hogy magasabbra lásson, sőt Szeplőtelen Királynőnk lábait sem láthatta, hanem csupán trónjának talpazatát. *„Azonban már ez a talpazat is valami oly szép, oly fényes és kiváló dolog volt”*, hogy nem tudta azt mihez hasonlítani, e fehérség mellett minden sötétnek látszott előtte.

Ez alkalommal meg kell említenünk, hogy Mária Márta nővér imadásban töltött éjszakai némelykor egész terjedelmükben ilyen magasztos érzelmek és látomások között teltek el. *„Ilyenkor – mondotta – nem vagyok képes imádkozni; nem tudok mást csinálni, mint csak szemlélni és élvezni.”*

Mária Márta nővérnek nem mindig volt meg az a benyomása, hogy a lelke a magasságba ragadtatik. Némelykor az ég látszott a földre leszállni.

Megtörténik, hogy Jézus egyedül jelenik meg: miként a csillagok a nap előtt elrejtőznek, a választottak is eltűntek, hogy helyet adjanak Királyuknak, mikor ő bizalmasan beszélget szerelmesével.

Máskor az Úr udvarától körülvéve jelenik meg. Így „1869. április 4-e a gyönyörűségek napja gyermekünk számára, – jegyzi meg a kézirat. – A Gyermek-Jézus jött őt meglátogatni szentek kíséretében, akik között felismerte a vizitációs rend szent alapítóit, továbbá Szent Bernátot, Szent Klárát stb. Mindegyikük megmondta neki nevét, és Mária Márta nővér gyermek módjára egészen egyszerűen eltársalgott velük.”

A választottak benső és megható érintkezésben állottak pártfogoltjukkal, főképpen ünnepeik napján. Így 1867. október 4-én megjelent neki Assisi Szent Ferenc, dicsőségtől övezve, szinte „mint az Üdvözítő élő képmásai, és biztatta, hogy önnönmagában szemlélje keresztrefeszített Jegyesének sebeit.

Tudjuk, hogy a mennyországban levő vizitációs szerzetesnőkkel való társalgást is gyakran élvezte. A mi szerzetesi testületünk tagjai, a Szent Sebek tiszteletének és kis nővérünk önfeláldozásainak boldog haszonélvezői, szívesen osztották meg vele boldogságukat. *„Jézust választottam szeretetem egyedüli tárgyául, – mondotta egyikük. – Az Ő munkája volt egész tökéletességem, Ő készítette el mennyei koronámat.”*

Jézus, a szüzek *koronája*, – Jézus, minden szentek *koronája*, – miután a földön *„szeretetük tárgya volt”*: íme, ez röviden összefoglalva, az a félig meglátott valóság, amely Mária Márta nővért oly gyakran ejtette elragadtatásba!

Meg lehet érteni azt is, hogy miként a szomjúhozó szarvas a forrásvíz után, ő is egyre jobban epedett a mennyország után!

Szent nővérünk, Alacoque Mária Margit, egyszer ezt a kijelentést tette alázatos földi vetélytársának: *„A te mártiromságod egész életeden keresztül a megcsalástól való félelem lesz és a mennyország látása, amiben oly gyakran részesülsz. E két dolog több szenvedést okoz majd neked, mint bármi más a világon.”*

Ez mélységesen igaz volt... Félni a képzelődéstől, mily kegyetlen kín! Félig látni a mennyországot és itt a földön maradni, mily mártiromság! Mennyit szenvedett ezáltal nővérünk!...

„A te szenvedésed az lesz, hogy földi dolgokkal kell foglalkoznod”, – mondotta az isteni Jegyes.

Ez nem kevésbé volt igaz... Midőn e kedves lélek az égből visszatért, nagyon nehezőre esett neki visszamenni az anyagi foglalkozásokhoz, hiszen úgy epedt a vágytól az örök halmok után!

„Mi hasznod van belőle, jó Mester, – sóhajtott – hogy még élni hagysz engem?...” Vagy pedig: *„Jó Mester, végy engem magadhoz!”*

Ezekre az esdeklésekre Jézus így felelt: *„Leányom, neked még maradnod kell. Én megyek, hogy elkészítsem helyedet.*

Még sok dolgot kell előtted feltárnom... Ha majd minden befejezéshez jut benned, magammal viszlek... A baj, amely majd meghozza halálodat, szent sebeimből fog kiindulni.”

És Mária Márta nővér megadással várt, mindennap igazán Istennek tetszőn teljesítve „feladatát”.

XXIX. fejezet. Mária Márta nővér utolsó évei és halála

„Át fogok menni a csodálatos hajlék helyére, az Isten házáig.”
(Zsolt. 41, 5)

Az 1887-ik év zárdánkra nézve igen fájdalmas áldozattal fejeződött be.

Revel Teréz Eugénia tisztelendő anyánk egy hónapja hörghurutban megbetegedett, ami komoly nyugtalanságba ejtett bennünket. Már úgy látszott, hogy javul az állapota, midőn a reuma, amelytől már régóta szenvedett, hirtelen megtámadta a szívét. A veszély fenyegető lett, úgyhogy a beteget el kellett látni az utolsó szentségekkel. December 30-án reggel, még mielőtt a szerzetesi testületet összehívhattuk volna, tisztelendő anyánk csaknem egy pillanat alatt elragadtatott tőlünk. Alig néhány nővér vette körül zokogva az ágyat, amelyben feküdt; a többiek szaladva jöttek a kétségbeesett kiáltásra: „*Anyánk meghalt!*”

1888. január 4-én könnyező családuknak vigasztaló angyalul Spinella Janka Mária Anna tisztelendő anyát adta az Isten, a jó Mária Márta nővérnek egykori újonctársnőjét. Hat évvel később, 1894-ben Breton Janka Franciska tisztelendő anya követte őt hivatalában. Azóta pedig egészen 1917-ig e két megboldogult főnöknő felváltva kormányozta szerzetesi testületünket.

Az Úr nem engedte meg, hogy Mária Márta nővér új főnöknői pontos tudomást szerezzenek azokról a kegyelmekről, amelyekkel szolgálóját elhalmozta.

Blanc Mária Alexia tisztelendő nővérünk, volt főnöknőnk, aki azokat a füzeteket, amelyek a bizalmas közléseket tartalmazták, mint lelkiismeretbeli letétet őrizte, Teréz Eugénia tisztelendő anyánk halála után új házi lelkészünkre, Collonge abbé úrra bízta, akinek kezében maradtak azok az Úr kiváltságosának haláláig.

Mária Alexia tisztelendő nővérünk 1893-ban halt meg. Laikus nővérünk egyik vigasztalása volt, hogy néhány éven át gyengéd figyelemmel vehette őt körül, aki utolsó bizalmasa volt, s akinek halála hosszú időre lezárta az isteni kegyek titkát.

Mária Márta nővér, akit az ilyen halálesetek rendesen igen érzékenyen érintettek, most teljesen nyugodtnak látszott, mert bensőleg meg volt győződve arról, hogy egykori főnöknője, akit mi siratunk, már élvezzi az örök boldogságot. Hangoztatta, hogy „nem veszítettük el őt”. Ez az állítása oly határozott volt, hogy egyik kedves nővérünk egyszer megkérdezte őt: „*De hát mondja végre, látta őt?*” – „*Igen, bizony – vallotta be, és kis munkaköreinek egyik helyét megjelölve, folytatta: – ott láttam őt, de erről többet nem fog megtudni.*”

Kedves nővérünk elérte ötvenkettedik életévét. Ezzel életében új korszak kezdődött.

Midőn egy alkalommal újból nagylelkűen belenyugodott két elhunyt főnöknőnk halálába, esdeklő kérésére az Úr megígérte neki a hallgatást azokat a rendkívüli kegyelmeket illetően, amelyekkel őt elhalmozta, és hogy egy mindig áthatolhatatlanabb fátyol rejtekben tartja majd őt. Ez utolsó időszakban a rendkívüli kegyelmekből, amelyekkel az Úr kitüntette őt, külsőleg semmi sem volt észrevehető; semmi, kivéve a hosszú órákat, amikor a jámbor laikus nővér mozdulatlanul, érzéketlenül, mintegy önkívületi állapotban az Oltáriszentség előtt időzött.

Állandó ima, munka, önmegtágadás, hallgatás, teljes megsemmisülés: ez volt az élete. Ez idő alatt azonban a Szent Sebek iránti tisztelet úgy csirázott a szívekben, mint a földbe vetett mustármag.

Itt átengedjük a szót Breton Janka Franciska tisztelendő anyánknak. A következő részletek csaknem kizárólag Mária Márta nővérnek abból a ki nem adott kisebb életrajzából

vannak véve, amely ennek a megboldogult tisztelendő anyának tollából származik, aki Isten szolgálója mellett állott utolsó küzdelmében, s aki utolsó sóhaját felfogta.

„Rövidesen első megválasztásunk (1894) után ez a jó nővér tisztelettel és alázattal közeledett hozzánk: „Anyám, – szólt – a jó Isten azt mondja, hogy *száraz botból* is tud csinálni főnöknőt.” Nem tudtuk elfojtani mosolyunkat e váratlan felbátorításra, amely azonban igen alkalmas időben jött, s egyúttal csodálkozásunkat azon a tökéletes egyszerűségen, amellyel az elénk adatott.”

Nagy csapás volt jó öregünkre a nevelőintézet bezűntetése 1904-ben. Erejét csaknem negyven év óta teljes odaadással „gyermekünk” szolgálatának szentelte. Gyermekünk most hiányoztak neki. Különben is... a föld oly szomorú volt, s jó Mesterét úgy érezte oly nagyon bántják!

Számkivetésben élő nővéreink sorsa, a fenyegető veszedelmek, amelyek között mi magunk is éltünk, az előkészületek, amelyeket a zárdában az esetleges elköltözésre való tekintettel meg kellett tennünk, mardosták szívét, annál is inkább, mivel Jézus minden kérésével szemben néma maradt.

Ha zaklattuk, nem tudna-e mondani valamit az isteni Gondviselés reánk vonatkozó szándékairól, mindig csak egy szava volt: „Ő nem szól semmit!...” Mit jelentett ez a hallgatás, amelyhez oly kevéssé szoktatta őt hozzá a jó Mester? A jelen órában már, ismerve mindazokat a megnyugtatókat, amelyeket az Úr azelőtt tisztelendő anyáinknak adott, de egyúttal a fenyegetéseket is, hogy nem tartja meg ígéreteit, „ha a szeretet meglanyhul”, megértjük az aggodalmat, amely kedves nővérünk szívét szorongatta... Ilyenkor kettőzött hűséggel teljesítette „feladatát”, azaz: Jézus Szentséges Sebeinek felajánlását a szerzetesi testületért és a lelkekért. Haláláig, de főképp utolsó éveiben, egész lelki élete, úgy látszik, ebből állott: „Teljesítem feladatomat,” amint minden lelki számadásnál mondani szokta.

Mária Márta nővér ebben az időszakban sokat öregedett, a nélkül azonban, hogy egyre gyakoribb gyengélkedése dacára az imában és a munkában tanúsított buzgóságában alább hagyott volna.

Mindamellettté munkája most egyszerűsítve volt: söprés, zöldség és gyümölcszedés stb., mégis ugyancsak neki kellett látnia, hogy teendőivel elkészüljön. Az Úr azonban továbbra is megáldotta mindazt, ami az ő gondjaira volt bízva. Többek között az eperben bámulatos termés volt. Midőn az intézetet bezárták, kénytelenek voltunk a kert terményeit értékesíteni, s ekkor „Mária Márta nővér epre” igen keresett volt.

Reggel négy órától fogva lehetett őt látni, amint dagadt és reumás lábai dacára a földre hajolva, ezt a szép és jó epret szedegeti, úgyhogy még hat óra előtt óriási mennyiséget adott át a gondnoknővérnek. Jó ismerőseink, akik azt megvették, az erdei eperhez hasonló kiváló ízűnek találták. Talán kis isteni Segítője adta neki ezt a kivételes ízt?... Nem tudjuk. Az azonban biztos, hogy némelykor hallották, amint egy láthatatlan lényel társalog, és az a rendkívüli, igazán szerzetesi gondosság, amellyel gyümölcsseit szedegette, bizony, azt bizonyítja, hogy Isten adományát látta minden egyes gyümölcsben.

Az isteni Jegyes alázatos jegyesét rövid időn belül megkoronázni készült.

Az 1906-odiki nagy szárazság idején kedves nővérünk szinte összetört az Isten igazságosságának súlya alatt. „*A jó Isten nagyon elégedetlen, nagyon meg van sértve, – mondta bizalmasan a helyettes főnöknő nővérnek. – „Nem látja, mennyire büntet? ... Ah! Ő nagyon neheztel az emberekre!... Annyi rosszat követnek el!... ” – „Kedves nővérem, – ellenkezett ez utóbbi – Ön mindig haragosnak látja az Urat, ... pedig nem mindenekelőtt jó és irgalmas-e Ő?... ” – Ő! igen, Ő jó, ... de annyira megbántják!... Az Üdvözítő annyit szenvedett értük: most pedig büntet. Én mindennap imádkozom, hogy bocsásson meg, de én magam nem vagyok elég... mindenkinek kellene imádkoznia ... ”*

Szegény kedves nővér! Ő igazat mondott. Az ő élete nem volt egyéb, mint imádság. Láttuk, amint előrehaladott kora dacára, legtöbbször fárasztó munkában eltöltött napjai után, keresztbefont karokkal a keresztútát járja, és a Szent Sebeket a világ üdvéért felajánlja.

Az utolsó karácsony éjjelén, amelyet a földön töltött, Jézus, úgy látszik, tudára adta, hogy a közel jövőben el fog költözni ebből a világból, s ugyanakkor valószínűleg közölte vele azokat a szenvedéseket is, amelyeket még kívánt tőle.

Egyik nővérünk, aki az éjféλι szentmisén mellette volt, hallotta, amint elszorult szívvel felkiáltott: „*Ó! Jézusom, ezt nem!... Mindent, igen, mindent, de ezt nem!...*” Ez az „Ez!” a fájdalmas, kínos betegség lehetett... Ez az „Ez!” főképp a belső elhagyatottság lehetett, szeretett Üdvözítőjének távolléte... Ő, aki megszokta az Ő kedves jelenlétét, a vele való naponkénti érintkezést, nem tudott arról rettenetes szívfájdalom nélkül lemondani.

Ettől a naptól fogva tényleg a mélységes szomorúság kifejezését vettük észre arcán.

Ereje szemelláthatóan fogyott, és koránál sokkal idősebbnek látszott. A tél igen hideg volt. Ő azonban hozzászokott ahhoz, hogy az ilyen bajokat semmibe se vegye, miértis mindig fennjárt, bár lábai alaposan megdagadtak, és erős reuma kínozza őt éjjel-nappal. Tél idején ez nála oly megszokott volt, hogy e miatt senki sem nyugtalankodott. Őszerinte a legjobb orvosság az volt, ha végigjárt a kerten, hogy bizonyos zöldségfélét keressen, még akkor is, ha hó borított mindent.

Azonban eljött a pillanat, amikor a folyton növekedő szenvedések a betegszobához kötötték. Az orvos vesebajt állapított meg súlyos komplikációkkal. Másnap ő maga is megérezte közeli végét, és kérte az utolsó szentségek feladását. Ez 1907. február 13-án volt, a farsangi szentségimádás második napján.

Fájdalmas kálváriát kellett még járnia: a legmagasabb fokú megtisztulásnak öt hete várt még reá, amely alatt Üdvözítője jobban, mint bármikor, megosztatta vele keserves kínszenvedése testi-lelki halálgyötrelmeit.

A felpuffadás és a fuldoklási rohamok elviselhetetlenné tették állapotát. Az orvosságok, amelyeket életének meghosszabbítására rendeltek, csak arra szolgáltak, hogy szenvedéseit növeljék, miközben oly kemény és oly hosszantartó belső elhagyatottságnak esett martalékul, aminőt még sohasem tapasztalt.

Mindazáltal külsőleg pazar lelki kegyelmekben részesült. Jó Mestere minden reggel kegyes volt hozzá eljönni, hogy a szent áldozásban megerősítse őt... Minden este meghozta neki gyóntatóatyánk látogatását, amelyet hálával fogadott. E segítségekre nagy szüksége volt, mert hallatlan, hogy Isten engedélye folytán szenvedései és megaláztatásai mily magas fokot értek el.

Éreztük, hogy a természet ez utolsó erőfeszítésében valami titokzatosság rejlett. Nem térnénk el messze az igazságtól, ha azt hinnők, hogy azok az ördögi támadások ismétlődtek, amelyekről egykor annyit szenvedett.

Fájdalmas csend honolt a kedves beteg körül. Kínos volt az is, ha néhány szót szólt azokhoz, akik mellette örködtek, vagy akik meglátogatták őt. A halál utáni vágy, úgy látszott, igen messze áll szívtől, mert mindent eltávolított, ami arra emlékeztethette volna...

Hallgatása hamarosan bizonyos félálommá vált. Mária Jacqueline nővér, fogadalmi ikertestvére, aki a betegszobában segédkezett, egész napjait mellette töltötte, legalábbis amennyire saját gyengélkedése megengedte, és a legodaadóbb gonddal vette őt körül, ha a hivatalos betegápolónak távol kellett lennie.

Minden reggel felkerestük, hogy meggyőződést szerezzünk, vajon képes-e még elvégezni a szentáldozást. Az utolsó hét folyamán erről több ízben le kellett mondani... Mi ment végbe a lelke és Jézus között?... Ez titok volt, amelyet senki sem tudott. Miután jó Mestere állandóan megosztatta vele a saját szenvedéseit, nem akarta-e őt halálában is teljesen magához hasonlóvá tenni? Talán megsokszorozta fájdalmait mindazokért a nővérekért, akiknek még segítenie kellett, hogy a Szent Sebek érdemei által mennél előbb élvezhessék

Istent, úgyszintén azokért a szegény bűnösökért és szenvedő lelkekért, akikért egész életét odaadta és feláldozta.

Ennek az áldozatnak három utolsó napja szívszaggató volt. Szüntelenül hívta az Urat: „*Mindenem! Mindenem!... Jöjj! Jöjj! De jöjj hamar!...*”

Bizonyos idő óta, mivel már teljesen felpuffadt, kénytelen volt karosszékben tölteni a napot. Nem maradt más hátra, mint odakötni őt ahhoz, mert állandóan előre csúszott. Szánalom volt őt így látni, egy pillanatnyi pihenés nélkül, sem nappal, sem éjjel.

Szerelmese még most is meglátogatta őt a szentáldozásban, ő azonban nem szűnt meg még a hálaadás pillanataiban sem esedezni hozzá: „*Szerelmesem!... Szerelmesem!...*” Talán szent emberségét rejtette el előle, amelyet gyermekkorától minden szentáldozásakor szemlélhetett? Vagy talán e pillanatnyi kegy még jobban fokozta azt az Isten után való epedést, amely csak az örökké tartó bírásban talál kielégülést? Isten tudja ezt.

Végre egy egyszerű szalmazsákra fektették, mire egy kissé pihenni tudott.

A szerdáról csütörtökre, március 21-ére virradó éjszaka borzasztó volt. Szünetnélküli kiáltásai: „Anyám, segítség!... segítség!...” törzsurások voltak mindnyájunk szívébe. A kiáltások csak reggel felé csendesedtek el. Azt a meggyőződést nyertük, hogy a gonoszlélekkel folytatott végső küzdelmében jó mennyei Anyánk végre diadalra segítette.

Chambon MáriaMártanővér a halottas ágyon

E jó Anya fájdalmas péntekének első vesperása alatt jött el a kiváltságos gyermekért, akit Ő tanított a keresztfeszített Jézus szeretetére.

Házi lelkész urunk a kedves haldoklót ismételtelen a feloldozás kegyelmében részesítette, és elvégezte mellette a búcsúzó léleknek Isten irgalmába való ajánlását. Kedves nővérünk az

öntudatnak semmi jelét sem adta, de vonásain, amelyeket a szenvedés és az aggodalom az imént még összeráncoltak, lassan-lassan az örök pihenés nyugalma ömlött el.

Ez fenséges látvány volt. Emlékezetünkbe idézte azokat a haláleseteket, amelyeket egyes festmények jelenítenek meg előttünk, például egy Szent Lajosét, egy Xavéri Szent Ferencét, amint valami deszka-, vagy hamuágyon kiadják lelküket.

Mindannyian ott voltunk körülötte, s imádkoztunk érte.

A Hétfájdalmú Szűz kápolnája

(A padlózat baloldalán látható fekete kőlap Mária Márta nővér sírját jelzi)

A szerzetesi testület talán ezerszer is elmondta ezt a fohászt: „Jézusom, a te Szent Sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk, és könyörülj meg rajtunk!”, amelyet ő maga annyiszor ismételt haldokló nővéreinkért!...

Ezek a kedves megboldogultak, azok a tisztelendő anyáink, akik őt az örök hazába megelőzték, nem voltak-e jelen láthatatlanul a szegény kis cellában?... Mily szép kísérő

menetet rendezhettek ennek az alázatos laikus nővérnek a mennyországba való bevonulásánál!

Este nyolc óra felé utolsó sóhaja oly csendes volt, hogy észre sem vettük azt... És míg mi folytattuk imádságunkat e szűzi holttest körül, bizvást hisszük, hogy azalatt a dicső mennyország lakói már látták ama víziók egyikének megvalósulását, amelyek ifjúkorának napjaiban annyira megörvendeztették Mária Márta nővér szívét. Lélekben a paradicsomba ragadtatva érezte magát. A megdicsőültek kissé megnyitották soraikat, hogy elhaladva mellettük, mennél közelebb juthasson az Üdvözítőhöz, és karban elbájolóan énekelték: *„Aki a legkisebb volt, az lesz a legnagyobb.”*

„És felmagasztalta az alázatosakat!”

XXX. fejezet. A halál után

Mária Márta nővér arcvonásain kis idő múlva elhúnyta után valami igazán rendkívüli fiatalos üdeség ömlött el. Oly méltóságos és nemes kifejezést öltöttek, aminővel életében sohasem bírt. A felozlásnak nyoma sem látszott testén, jóllehet az üszkösödés már napok óta rányomta ólomszínű foltjait.

A rend szokása szerint kedves nővérünket felöltöztették szerzetesi ruhájába, a fekete fátyolra⁷⁴ pedig fehér rózsakoszorút helyeztek. A jövőre való tekintettel Breton Janka Franciska tisztelendő anyánk az elhunyt hiteles személyi adatait, egy zárdánk pecsétjével ellátott vasdobozba zárva, a holttestre helyezte, hogy személyazonosságát meg lehessen majd állapítani.

Isten szolgálója a kóruson volt kiterítve födetlen s fehér virágoktól körülvevett koporsóban egészen a temetés pillanatáig, amely március 23-án reggel ment végbe. Már több év óta nem részesültünk abban a vigasztalásban, hogy elhunyt kedves nővéreink földi maradványait a mi kis temetőnkben őrizhettük volna. Meghatódva láttuk tehát, amint a drága holttestet tartalmazó koporsót a klauzúra ajtaján kiviszik, majd a gyászszertartás lefolyását a mi külső kápolnánkban.⁷⁵

Mária Márta nővér holttestét a város temetőjében temették el. Itt kellett maradnia tíz évig, 1917 május haváig.⁷⁶ Mivel ekkor különböző engedményeink lejártak, többek között kieszközöltük azt a felhatalmazást is, hogy azoknak a nővéreknek holttesteit, akik 1901 óta meghaltak, visszahozhassuk zárdánkba.

Isten szolgálójának koporsója, mivel nedves helyen feküdt, csaknem megsemmisült, úgyszintén a test maga is. A csontváz és a ruházat nem szenvedett jelentős elváltozást.

Érdekes körülmény: Az 1908-ban elhalt Mária Jacqueline nővérünk testét épségben találták, olyannyira, hogy a sírásók azt mondták: „Ez az Arbet nővér a szent.”

Mária Márta nővér földi maradványait, külön új koporsóba téve, a mi temetőnkben temették el.

Mindazáltal – már fentebb mondtuk – Jézus kedvencének halála után a kéziratok, amelyek az általa nyert kegyelmekről szólnak, házi lelkész urunk birtokából Breton Janka Franciska tisztelendő anyánk kezébe kerültek. Alighogy ez utóbbi az első lapokat átfutotta, máris megértette annak a nagy kincsnek az értékét, amely reánk volt bízva, és feléledt benne a vágy, hogy intézményünkkel közölje azt a nagy lelki gazdagságot, amelyet ez értékes emlékiratok tartalmaznak. A szent alapítónk által behozott szokásnak megfelelően tehát megkezdte „*Chambon Mária Márta kedves nővérünk életének és erényeinek rövid összefoglalását.*” Mivel azonban a körülmények bölcs tartózkodást parancsoltak, jó anyánk meglegedett azzal, hogy a fogadalmak könyve által előírt rövid haláljelentést megküldötte zárdáinknak, felkérve azokat, hogy velünk együtt gyakran mondják: „**Úr Jézus, dicsőítsd meg szolgálódat, Chambon Mária Márta nővért, aki alázatosságával és buzgóságával, amelynél fogva oly nagy szeretettel igyekezett Szent Sebeid érdemeit értékesíteni, téged dicsőített.**”

⁷⁴ A fehér fátyol, amelyet laikus nővéreink teendői szükségessé tesznek, haláluk után feketével lesz felcserélve, amilyent a karnővérek kapnak a fogadalom alkalmával.

⁷⁵ C. abbé úr, aki mint a plébános helyettese jelen volt Mária Márta nővér beszentelésén, emlékezetében tartotta azokat a szavakat, amelyeket ez alkalommal Collonge házi lelkész urunk mondott neki: „Erről a nővérről egyszer még sokat fognak beszélni.

⁷⁶ Egyes jámbor személyek szokásukká tették, hogy ezt a szerény sírt meglátogassák, és Isten szolgálójához folyamodjanak ideiglenes javak és lelki kegyelmek elnyeréséért.

Tizenöt éven át úgy látszott, mintha az a homály, amely Mária Márta nővér földi életének kísérője volt, még csak sűrűsödni akarna. Minden lassú menetben haladt körülötte addig a napig, amikor hirtelen, mint az éjszakát eloszlató világosság, a körülmények alakulása folytán kiadott füzetke fényt derített mind a Szent Sebek tiszteletére, mind pedig annak alázatos apostolára, akit a keresztrefeszített Üdvözítő annak elterjesztésével megbízott.

1915-ben Maillet kanonok úr, az egyházmegye általános helynöke, kitűnő kazuista, elismert teológus s ezenkívül igen reális gondolkodású ember lett zárdánk papi előjárója. Előzőleg 1895 óta a szerzetesi testület rendkívüli gyóntatója volt, s részben mint ilyen, részben mint Collonge kanonok úr benső barátja, jól ismerte Mária Márta nővért. Nővérünk rövid élettörténetét, valamint a kéziratokat átadták neki: „*Minden megegyezik a legegészségesebb tannal. Én semmit sem találtam benne, ami az Egyház tanításaival ellenkeznék.*” – hangoztatta örömmel, s igen sürgetett bennünket, hogy a nővérünknek adott isteni kegyelmek leírását nyilvánosságra hozzuk. Mivel Castellan érsek úr Öngyméltósága e szándékunkkal szemben jóindulatúnak mutatkozott, alapos megbeszélés tárgyává tettük ezt a tervet, amelynek kivitele azonban nehézségekbe ütközött

Így állottak a dolgok, midőn a beszélgetés egyszer kedves kiváltságosunknak a mennyországban is megtartott „hallgatására” terelődött. Spinella Janka Mária Anna tisztelendő nővérünk ekkor mosolyogva így szólt: „Ha majd én a mennyországban leszek, „felrázom” Mária Márta nővért! Ez 1922-ben történt néhány héttel halála előtt. És valóban, rövidesen e haláleset után, tisztelendő anyánk erősen ösztönözve érezte magát, hogy a megboldogult halottnak egyik utolsó óhaját megvalósítsa: A Szent Sebek fohászai számára engedélyezett búcsúnak az egész világra való kiterjesztését.”⁷⁷

A megteendő lépések, valamint az egyházmegye előjáróinak felvilágosítása a két fohászima eredetéről a „*Chambon Mária Márta nővér és a mi Urunk Jézus Krisztus Szent Sebeinek tisztelete*” című füzetkénk megírását eredményezték.

A második kiadás „*Befejezésében*” említettük, hogy midőn 1923. december 13-án az események arra indítottak bennünket, hogy ezt a füzetet nyilvánosságra hozzuk, azt gondoltuk, hogy az nem fogja átlépni zárdánk családi körét, illetve házunk bizalmasabb baráti körét, és hogy néhány száz példány elegendő lesz. E pillanatban, mikor e sorokat írjuk, az előre tervezett néhány száz példány átváltozott több százezer példánnyá, (ha számításba vesszük a tíz-tizenkét idegen nyelvet is, amelyre azt lefordították.)

Az ájtatosság a zárdákból indult ki, de elterjedt a határon, sőt még az óceánon túl is. A Szent Sebekről szóló füzetke, valamint az irgalmasság olvasóját tartalmazó kis lapok mindenütt ismeretesekké váltak. Mindenütt az ég felé szállnak az üdvösség ez igazi forrásaihoz intézett fohások. Mindenütt felhangzik a hála szava az új ájtatosság által nyert kegyelmekért.

Ez az Üdvözítő szenvedései tiszteletének megújulása. Ez Mária Márta nővér teljesebbé menő „missziója”.

A füzetke olvasása a jámbor szívekben azt az óhaját ébresztette, vajha e kiváltságos lelket, Isten irgalmasságának eszközét, közelebből is megismerhetnék. Az általános tisztelet és bizalom szintén életet követelt magának, jámbor kegyelettel véve körül ennek az alázatos laikus nővérnek nevét.

⁷⁷ Breton Janka Franciska tisztelendő anyánk kezdeményezésére e búcsú, amelyet szerzetesi testületünknek 1909-ben engedélyeztek, 1912-ben Öszentsége Motu Proprio"-ja által elrendelt felülvizsgálatnak vetetett alá. Szívünk vágyának, (amely azonban kifejezésre nem jutott, megfelelően a Szent Kongregáció azt tíz évre a „Vizitáció egész rendjére* kiterjesztette.

E kívülről eredő mozgalom láttára hogyan mozdult volna meg egy kissé a zárda lelke is! Úgy láttuk, hogy Isten szolgálójának földi maradványait exhumálnunk kell. 1924. január 31-én a koporsót épségben és lezárva találtuk, majdnem az összes csontokkal és a ruházat egy részével. A vasdoboznak, amely kétségtelenül az első exhumálás alkalmával tűnt el, rozsdás nyomait a ruha egyik ujján fel lehetett ismerni. Sőt még a pecsétviasznak egyes törmelékeit is összeszedtük, amellyel az le volt pecsételve.

Az orvosi felülvizsgálás után a csontokat leforrasztott cink ládába zártuk, és a következő február 11-én egy márvány tábla alatt a Hétfájdalmú Szűz kápolnájában helyeztük el, azon a helyen, ahol kedves nővérünk oly gyakran térdelt.

Mária Márta nővér nem késlekedett az égből egy mosolyt küldeni számunkra. 1925 november első péntekén az egyik laikus nővérünk, aki több hónap óta a teljes kimerültség állapotában volt, amelyet az idézett elő, hogy csaknem képtelen volt táplálkozni, hirtelen visszanyerte erejét és az emésztés könnyedségét, miután Isten szolgálójához kilencedet vágott.⁷⁸

Jézus kiváltságosa nemcsak a zárdában nyilvánította közbenjáró hatalmát. A hozzánk intézett levelek kegyelmekről tanúskodnak, amelyek válasznak látszanak Mária Márta nővér védeneknek bizalmára. Ilyenek: megerősítés a szenvedésben, felvilágosító kegyelmek, erő a kereszt megértésére és elviselésére, megtérések és gyógyulások.

Számos jámbor lélek kéri, hogy nevük és kérvényük Isten alázatos szolgálójának sírjára tétessék, pártfogásának zálogául és könnyebb meghallgatásuk biztosítékául.

Annak bizonyosságául, hogy a füzetkét mily meglepéssel fogadták, a sok közül csak egyet idézünk, amely a többit is, úgy látszik, mind magában foglalja, s amelynek aláírása olyan személytől származik, akinek nevét a halál megszentelte:

Párizs, 1924. szeptember 22.

Igen megkértem a válasszal csodálatos füzetkék megküldésére. Ez azért történt, mert olvasni és élvezni akartam, mielőtt Önöknek köszönetet mondok.

Isten kezenyomát látom mindenütt e lapokon, amelyeknek szelleme annyira ellentétben áll az önszeretettel.

Ez a füzet kiváló áldás, amely Krisztus lelkét mindenki számára megnyitja, s ami engem illet, annak emlékét őrizni fogom az életből való elköltözésemig s oda való megérkezésemig, ahol minden világosság tetőpontját éri el.

Bámulom, mennyire ragaszkodik az Úr Jézus szokott cselekvésmódjához bizonyos meghatározott környezetben. Alacoque Szent Mária Margitot és e boldog laikus nővért teljesen ugyanabban a kegyelemben részesítette. Ugyanolyan módon nyúlt hozzá a mennyei dolgokhoz, hozta azokat hozzánk közel, és mélyít el bennünket azokba.”

Fr. T. G. Vallée,
Szent Domonkos rendjéből.

Áldassék az Isten!

⁷⁸ E tényt hivatalosan is megállapította Denarié Amadé orvos úr.

A Chambon Mária Márta nővér közbenjárására nyert kegyelmeket kérjük a következő címre tudatni: Jó Pásztor zárda, Budapest, III. Szőlő-u.60.